

בעזה ש"ת

סֵפֶר

אֶזְרָה הָאֶזְרָה

הַמִּכְבֵּת

כְּסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ

לְקוּטֵי מוֹהַר"ן

עַל הַתּוֹרָה וּמוֹעֲדֵי הַשָּׁנָה

מֵרַבְּנֵי נַחֲמָן מְבַרְסֵלַב ז"ע"א

עִם לְקוּטֵי הַתּוֹרָה

פְּרָשָׁת וְאַתְחִנֵּן - נַחֲמוּ

אֶזְרָה
הָאֶזְרָה

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

המכתב

לספר הקדוש

לקוטי מוהר"ן

על התורה ומועדי השנה

עם לקוטי התפילות

גליון 228

פרשת ואתחנן - נחמו תשב"ג

הפטרות נחמו | שבת נחמו ושבעה דנחמתא

שבת נחמו אצל רבנו ז"ל

לזכר עולם יהיה צדיק

לע"נ הרה"צ חו"פ
רבי אשר יעקב
בהגה"ק רבי רפאל זצוק"ל
נלב"ע כ"ד תמוז תשמ"ט
תנצב"ה

לע"נ הרה"ג איש צדיק תמים
רבי אהרן גרשון מנחם
ב"ר אפרים שמואל זצ"ל
נלב"ע ח' אלול תשע"ח
תנצב"ה

לרפואת
מלכה בת ברכה אסתר
לרפואה שלימה בקרוב

האור האודות

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לְחִיּוֹת

בְּאוֹר הַפְּרָשָׁה

עִם תּוֹרָה
דְּעִתִּיקָא סְתִימָא

דְּעִתִּיָּדָא
לְאִתְגַּלְיָא
לְעִתִּיד־לְבָא

יו"ל בעו"ה ע"י

מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800

B48148@gmail.com

פְּרַשְׁת וְאַתְחַנֵּן

"וְאַתְחַנֵּן אֶל ה' בָּעֵת הַהוּא לֵאמֹר" (דברים ג, כג)

א.

(ח"א כה)

בְּשִׁמְתִּפְלֵל קָדָם הַדְּרוּשׁ, צָרִיךְ לְהִתְפַּלֵּל
בְּתַחֲנוּנִים, וַיִּבְקֹשׁ מֵאֵת
הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא 'מִתְּנַת־חַנּוּם'. וְלֹא יִתְּלֶה
בְּזָכוֹת עֲצָמוֹ.

אֶהְיֶה־עִלְפִּי שֶׁעֲכָשׁוּ נִתְעוֹרֵר מִטַּה עֵזוֹ שֶׁל
עֲבוֹדָתוֹ, אִין זֶה הַמַּטָּה כְּדִי
לְהִתְנַאֲוֹת, אֶלֶּא כְּדִי לְהַכְנִיעַ הָרַע שֶׁבְּעֵדָה,
כִּי בְּרַבִּים יֵשׁ בָּהֶם טוֹבִים וְרָעִים, וְצָרִיךְ
לְהַכְנִיעַ הָרַע שֶׁבְּרָעִים.

אָבֵל לִפְנֵי הַשָּׁם־יִתְבָּרַךְ יַעֲמֵד בְּדֹל וּכְרָשׁ,
וַיִּדְבֵּר תַּחֲנוּנִים, וְלֹא יִתְּלֶה בְּשׁוּם
זָכוֹת.

וְזָהוּ (דברים ג, כג): "וְאַתְחַנֵּן אֶל ה' בָּעֵת
הַהוּא לֵאמֹר" - שֶׁצָּרִיךְ לְדַבֵּר
'תַּחֲנוּנִים' בְּשָׁעָה שְׂרוּצָה לִזְמַר, הִינּוּ: קָדָם
הַדְּרוּשׁ.

ב.

(ח"א צט)

הָאָדָם צָרִיךְ לְהִתְפַּלֵּל בְּדַבְּקוֹת גְּדוֹל
לְהַשָּׁם־יִתְבָּרַךְ. אִךְ אִם לִפְעָמִים
יֵשׁ עֵת שְׂאִינוֹ יָכוֹל לְהִתְפַּלֵּל בְּדַבְּקוֹת, אֶל
יֵאמֹר: אִינִי מִתְפַּלֵּל בְּכָל - מֵאַחַר שְׂאִינוֹ
יָכוֹל לְכוּן כְּרֵאוֹי וְלְהִתְפַּלֵּל בְּדַבְּקוֹת, וְזֶה־הִתְפַּלֵּה
אִינָה מְקַבֵּלֶת.

וּכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל עַל רַבִּי חֲנִינָא בֶּן דּוּסָא
(בְּרַכּוֹת לז): "שֶׁהִיא מִתְפַּלֵּל וְכוּ', אִם

שְׂגוּרָה תִּפְלְתִי, בְּפִי יוֹדַע אֲנִי שֶׁהוּא מְקַבֵּל,
וְאִם לֹאוֹ וְכוּ'.

וְזָהוּ עַל דְּרָךְ שֶׁאָמְרֵנוּ: אִם בְּדַבְּקוֹת, שֶׁאֲזִי
הִתְפַּלֵּה שְׂגוּרָה וּמְרַצָּה בְּפִיו, מְקַבֵּלֶת.
וְאִם לֹאוֹ, חֲסִי־וְשָׁלוֹם לְהַפְּדוּ.

אֶהְיֶה־עִלְפִּי־כֵן אֶל יֵאמֹר הָאָדָם כֵּן, אֶלֶּא
יִתְפַּלֵּל תָּמִיד. וְאִם לֹא
יִוָּכַל לְהִתְפַּלֵּל בְּדַבְּקוֹת כְּרֵאוֹי, יִתְפַּלֵּל בְּכָל
כַּחוֹ. כִּי בָּעֵת שֶׁיִּתְפַּלֵּל בְּדַבְּקוֹת כְּרֵאוֹי, אֲזִי
יַעֲלֶה כָּל הַתְּפִלוֹת עִם הַתְּפִלָּה הַהִיא
שֶׁהִתְפַּלֵּל כְּרֵאוֹי.

וְזָה (דברים ג, כג): "וְאַתְחַנֵּן אֶל ה'" - תָּמִיד,
בֵּין בְּדַבְּקוֹת בֵּין שְׁלֵא בְּדַבְּקוֹת.

"בָּעֵת הַהוּא לֵאמֹר" - הִינּוּ: בָּעֵת שֶׁאֲזַכֶּה
לְהִתְפַּלֵּל בְּדַבְּקוֹת, שֶׁהוּא בְּחִינַת:
"שְׂגוּרָה תִּפְלְתִי בְּפִי".

וְהִינּוּ: "בָּעֵת הַהוּא לֵאמֹר", שֶׁהַדְּבָרִים
נְאֻמִּים וּמְרַצִּים בְּפִיו מִחֲמַת
שִׁמְתִּפְלֵל בְּדַבְּקוֹת - אֲזִי יַעֲלֶה כָּל הַתְּפִלוֹת
שֶׁהִתְפַּלֵּל עַד עֵתָהּ.

ג.

(ח"א קנה)

וְדַע: שֶׁ'אַרְד־אִפִּים' תְּלוּי בְּ'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל',
כִּי שָׁם זֹכִים לְבַחֲנֵת 'אַרְד־אִפִּים'.

כִּי 'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל' הוּא בְּחִינַת 'אֲמוּנָה', כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים לז, ג): "שֶׁכֵּן אֶרֶץ וִרְעָה
אֲמוּנָה"; וְכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (כְּתוּבוֹת קי): "כָּל
הַדָּר בְּאַרְצ־יִשְׂרָאֵל, דּוֹמָה כְּמִי שֵׁישׁ לוֹ
אֶלּוּקִים".

ועל-ידי אמונה' זוכין לבחינת אריכת-אפים' - פי ארד-אפים' תלוי בבחינת אמונה'.

פי "כל-זמן שיש עבודה-זרה בעולם, חרוך-אף בעולם" (ספרי פרשת ראה). אבל על-ידי אמונה', שהוא הפך עבודה-זרה' - נתבטל ה'חרוך-אף', וזוכין ל'אריכת-אפים', שהוא הפך ה'חרוך-אף'.

הינו: שזוכה על-ידי אמונה' - ל'אריכת-אפים', שיאריך אפו על כל דבר בלבול ומניעה שעובר עליו בתפלתו ועבודתו, שיסבל הכל, ולא יתעצב ולא יתעצל על-ידי-זה כלל.

רק יעצר רוחו, ולא יכפת לה כלל, ויעשה את שלו בעבודתו את השם-יתברך, ויעבר על הכל, ולא יחוש על כל הבלבולים והמניעות כלל.

שכל-זה הוא בחינת ארד-אפים' - שזוכין על-ידי אמונה', שהוא בחינת 'בחה-גודל' ו'בחה-צומח'.

פי על-ידי-זה הוא גדל וצומח ומצליח בעבודתו, פי לא יוכל לבלבלו שום מונע להפילו בעצבות ועצלות חסו-שלו, ולמנעו על-ידי-זה חסו-שלו, ואינו ירא משום דבר, ואינו משגיח על שום בטול ובלבול בעבודתו, רק יעשה את שלו בזריזות ושמה.

נמצא: שעקר עבודת איש הישראלי, זוכין על-ידי ארץ-ישראל', שהוא בחינת אמונה', בחינת אריכת-אפים', בחינת 'בחה-גודל' ו'בחה-צומח', שעל-ידי-זה זוכין להתחזק בעבודתו, ולבלי להסתכל על שום

מונע ומעכב ומבלבל - שאי-אפשר לזכות לעבודת-השם' באמת, כי-אם על-ידי-זה, וכנ"ל.

ועקר גדל ההשתוקקות וההתלהבות של משה רבנו עליו-השלו, שהיה מתלהב לארץ-ישראל כלי-כף - היה רק בשביל מדה זאת של אריכת-אפים', מחמת שראה: ששם בארץ-ישראל זוכין לבחינת ארד-אפים, כנ"ל.

וזה שאמרו רז"ל (סנהדרין קיא. על שמות לד, ח): "וימהר משה ויקד ארצה וישתחו" - "מה ראה, ארד-אפים ראה".

הינו כנ"ל: פי מחמת שראה בחינת ארד-אפים', שהוא תלוי ב'ארץ-ישראל' כנ"ל - על-כך "ויקד ארצה" - שהיה לבו בוער ל'ארץ-ישראל', כדי לזפות ל'ארד-אפים', כנ"ל.

וצריך כל אדם לבקש מהשם-יתברך: "שיהיה לו פסופין וגעגועים לארץ-ישראל!" - וגם: "שיהיה געגועים לכל הצדיקים לארץ-ישראל!"

והוא סגלה לה'פעם' ול'עצבות' - פי "כל הנועם, כאלו עובד עבו"ם" (שבת קה:). אבל ארץ-ישראל' - הוא בחינת אמונה', בחינת ארד-אפים', הפך הפעם'.

וזה שקדם קריאת-שמע, שהוא אמונת-היחוד, אנו מבקשים: "והוא יוליכנו קוממיות לארצנו" - הינו: שאנו מבקשים ומתגעגעים ל'ארץ-ישראל', ועל-ידי-זה זוכים ל'אמונה', הינו: 'קריאת-שמע', שהוא אמונה'.

ד.

(ח"ב עח - נאמרה בשבת נחמו שנת תק"ע)

לפְעָמִים הצדיק־האמת הוא 'איש פשוט' ממש (שקורין פראסטיק), שמתנהג עצמו בדרכי הפשיטות, ואינו מגלה שום תורה, ועוסק בשיחת־חלין וכיוצא, והוא אז בחינת 'איש פשוט' ממש.

דע: כי עקר החיים היא התורה וכו'. ועל־כן לכאורה תמוה ונפלא: איך אפשר לפרש עצמו מן התורה אפלו שעה קלה. ובאמת זהו מן הנמנע ובלתי אפשר להיות דבוק בהתורה תמיד יומם ולילה בלי הפסק רגע וכו', כי בהכרח צריכין לבטל ולהפסיק איזה שעה, ואם־כן במה מחיין עצמן בזו השעה שבטלין מן התורה!?

אך דע: כי הצדיק־האמת מחיה עצמו באותו הזמן שהוא 'איש פשוט' בנ"ל - מה'דרך של נסיעת ארץ־ישראל'.

[שיחות־הר"ן קנג; ימי־מוהרנ"ת ח"א נא: ואז אמר (לפני אמירת התורה הנ"ל): "שהוא מחיה עצמו עתה רק במה שהיה בארץ־ישראל". ומתוך שיקח זאת התחיל לדבר ולבאר כל ענין הנורא ההוא, איך מחיה את עצמו בעת הפשיטות מה'דרך של ארץ־ישראל, ושגזה מחיין את כל הפשוטים שבעולם וכו'. (להלן במערכת 'שבת נחמו' מובא כל השיחות סביבות התורה הזו)].

כי דע: כי כל אלו הפשוטים, דהיינו ה'למדן' בשעה שבטל מן התורה, וכן 'איש פשוט ממש' שאינו למדן בכל וכו' וכן הנמוכים למטה יותר, ואפלו 'אמות־העולם' - גם הם מקבלים בודאי גם־כן חיות מן התורה.

וְכָל אלו הפשוטים - צריכין שיהיה עליהם 'איש פשוט גדול', שעל־ידו יקבלו חיות מהתורה.

כי דע: כי כל הפשוטים הנ"ל, הן 'למדן' וכו', הן 'שאר הפשוטים' - כל אחד

ואחד כפי אחיזתו בהתורה, כן הוא מחיה עצמו בעת פשיטותו, מבחינת קיום העולם קדם 'קבלת־התורה' שהיה העולם מתקיים רק בחסדו לבד וכו'.

והצדיק בעת פשיטותו, בשעה שבודל מן התורה, הוא מקבל חיות מבחינה זו של 'קדם מתן־תורה'. וזה בחינת "אוצר מתנת חנם" (שמות־רבה מה, ו).

וזהו בחינת ה'דרך של ארץ־ישראל' הנאמר למעלה, שהצדיק מחיה עצמו בעת פשיטותו ממש.

כי עקר 'בח קדשת ארץ־ישראל', הוא על־ידי בחינת (תהלים קיא, ו): "בח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים", כמו שפרש רש"י בפסוק "בראשית" וכו' (בראשית א, א) וכו'.

ועל־כן מכרח הצדיק הגדול לירד ולפל לתוך פשיטות, ולהיות 'איש פשוט' ממש איזה עת - כי על־ידיִזו מחיה כל הפשוטים הנ"ל, יהיה מי שיהיה, ואפלו 'אמות־העולם'.

כי הוא מחיה עצמו בבחינת התורה הנעלקמת בעשרה־מאמרות' המלבשין בתוך העולם, וממנו מקבלין חיות כל הפשוטים הנ"ל.

וְכָל־אחד כפי קרובו יותר אל הקדשה ואל הצדיק הנ"ל - כן מקבל ממנו חיות גבוה יותר.

ועל־כן משה רבנו עליו־השלום, פשבקש לבוא לארץ־ישראל, בקש 'מתנת־חנם', כמו שכתוב (דברים ג, כג): "ואתחנן אל ה'" - בחינת 'מתנת־חנם'.

וזהו: "בעת ההיא לאמר" - הינו: שתפלתו היה עם פח בחינת: "בעת ההיא לאמר", הינו: בכח 'אותו העת' שהיה העולם מתקיים על-ידי ה'עשרה-מאמרות' שבהם היתה התורה נעלמת, שהוא 'קדם מתן-תורה', בחינת 'מתנת-חנם', אשר על-ידי-יה יכולין לבוא ולכבש לארץ-ישראל כנ"ל.

וזה בחינת: "בעת ההיא". "ההיא" - זה בחינת 'סתום ונעלם'. פי ב'אותה העת' 'קדם מתן-תורה', היתה התורה נעלמת ונסתרת בתוך ה'עשרה מאמרות' וכו'.

והכלל: פי אסור ליאש עצמו. פי אפלו מי שהוא איש פשוט ואינו יכול ללמד כלל, או שהוא במקום שאי-אפשר לו ללמד וכו' - אף-על-פי-כן גם בעת פשיטותו צריך להחזיק עצמו ביראת השם ובעבודה-פשוטה לפי בחינתו.

פי גם אז מקבל חיות מהתורה כנ"ל, על-ידי איש פשוט הגדול, הינו ה'צדיק הגדול' שהוא לפעמים איש פשוט, שהוא מחיה את כלם כנ"ל.

ואפלו מי שהוא חסו-שלום במדרגה התחתונה לגמרי רחמנא-לצלן, אפלו אם מנח בשאלת-חתינות רחמנא-לצלן - אל יתיאש עצמו וכו', ויחזיק עצמו במה שיוכל, פי גם הוא יכול לחזר ולשוב ולקבל חיות מהתורה על-ידי הצדיק, פי "אין שום יאוש בעולם כלל".

ואמר אז בזה-הקשון: "קיינ יאוש איז גארנישט פארהאנדן!" - ומשך מאד אלו התבות: "קיינ יאוש וכו'", ואמרם בכח גדול ובעמקות נפלא ונורא מאד, כדי להורות ולרמז לכל אחד ואחד

לדורות: שלא יתיאש בשום אפן בעולם, אפלו אם יעבר עליו מה.

וצריכין לבקש מאד מהשם-יתברך: "לזכות להתקרב להצדיק-האמת" וכו'!

ה.

(ח"ב עח - ראשי-פרקים בסוף התורה, מפתב"ד רבנו ז"ל)

"ואתחנן" (דברים ג, כג). "מתנת-חנם" (רש"י שם; דברים-רבה ב, א; ט, ב; תנחומא ואתחנן ג). 'חנם', 'עריזות', 'פגם הדעת', 'משה', 'דעת', 'פרישות', 'פה עמד עמדי' (דברים ה, כז).

"הקר הטוב הזה והלבנון" (דברים ג, כה)

ו.

(ח"א פא)

בשהצדיק מדבר בתורה או בתפלה, נקרא 'ארץ-ישראל', והדבורים שמדבר עם המון-עם ב'שיחת-חלין', נקרא 'פסלת ארץ-ישראל'.

ולמה מדבר 'שיחת חלין'? - כדי לקשר את 'המון-עם' אל ה'דעת', שהוא בחינת 'הר'.

דאיתא בגמרא (גיטין נו:): "אין הר' [לבנון] אלא 'בית-המקדש', שנאמר (דברים ג, כה): 'הקר הטוב הזה והלבנון'". ו'בית-המקדש' הוא בחינת 'דעת', דאיתא בגמרא (ברכות לג:): "כל מי שיש בו דעת, פאלו נבנה בית-המקדש בימיו, שבית-המקדש נתן בין שתי אותיות, ודעת נתן בין שתי אותיות".

כי על־ידי תורה ותפלה, אי־אפשר לקשרם אל שרשם, מחמת שרחוקים מן האמת וכו'. כך הצדיק שרוצה לקשר את המונעים הרחוקים מן התורה האמתיות, צריך לדבר עמם שיהתחליו, ולהלביש בהם התורה וכו'.

ז.

(התורה "רב לכם" - בהוספות מפתב" יד רבנו ז"ל, הנדפס בסוף הספר)

ה'הר' נקרא 'אמונה'. פי ה'הר' נקרא 'ירושלים', כמו שכתוב (דברים ג, כה): "ההר הטוב הזה והלבנון". ופרש רש"י: "ההר הטוב, זה ירושלים". "והלבנון, זה בית המקדש". וירושלים נקרא 'אמונה', כמו שכתוב (ישעיה א, כא-כו): "קריה נאמנה".

"לא תספו על הדבר אשר אנכי מצוה אתכם, ולא תגרעו ממנו" (דברים ד, ב)

"אל תהי צדיק הרבה, ואל תתחפס יותר; אל תרשע הרבה, ואל תהי סכל". (קהלת ז, טז-יז)

ח.

(ספר המדות, אמת ה)

כל המוסיף גורע. [על־פי סנהדרין כט. מנין שכל המוסיף גורע, שנאמר (בראשית ג, ג) אמר אלהים לא תאכלו ממנו ולא תגעו בו"].

ט.

(חיי־מוהר"ן פג)

ואי־אפשר לספר בשבחו הקדוש, שלא לפגם בכבודו חס־ושלום, פי "כל המוסיף גורע" (סנהדרין כט).

י.

(לקוטי־הלכות, תרומות ומעשרות ג, ב)

אף־על־פי שבודאי ראוי שיבער האדם להשם־יתברך מאד מאד, וכך

הוא טבע כל האדם בשרשם, שמצד היקידה שבלבבם, כל אחד בוער מאד מאד להשם־יתברך בלי שעור וערה.

אבל אף־על־פי־כן, צריכין לזהר מאד לצמצם ההתלהבות והתבערה הזאת, שלא יהיה חוץ מהמדה חס־ושלום, דלא יוקיד הלב כל גופא חס־ושלום, מרבויה ההתלהבות להשם־יתברך וכו'. פי רבים נכשלו על־ידי־זה, ונפלו לגמרי, על־ידי רבויה התבערה חוץ מהמדה.

פי באמת על־פי־רב: העקר מה שאין האדם מתקרב להשם־יתברך ואינו חוזר בתשובה להשם־יתברך, אף־על־פי שהמניעה מחמת התגברות תאות הגוף, אבל גם זה הוא מניעה גדולה מלהתקרב להשם־יתברך, הינו רבויה תבערת הלב להשם־יתברך שבוער חוץ מהמדה.

פי בודאי אם נתפס איזה אדם שהוא בכלל ישראל, שלא נזרקה בו אפיקורסות ומינות, אם נשאל אותו: "אם הוא הפץ בתשובה לחזר להשם־יתברך?!"

בודאי הכל ישיבו פה אחד: "שרוצים מאד מאד לשוב להשם־יתברך ומתגעגעים לזה מאד מאד ימים ושנים!"

וגם אם נשאל אותו: "אם רוצה לעשות איזה דבר בשביל השם־יתברך, כדי לשוב אליו יתברך, כגון ללמד דף גמרא, או לתן פרוטה לצדקה, או לילך לטבל במקוה, וכיוצא בזה מדברים המקדשין את האדם?!"

בודאי ישיב בפה מלא: "הן! פי בודאי אני מרצה לעשות בכפלים מהנ"ל, ובלבד שיועיל לי, פי אני יודע שכל־זה אינו מועיל לי, לפי עצם רבויה הפגמים והחטאים

וכי מפני שאינו יכול להרויח כל מה שיכולין להרויח בזה העולם, אם-כן לא ירויח כלל, וגם יפסיד חסוֹשְׁלוֹם מה שיפסיד, רחמנא-לצלן, רחמנא-לצלן!

כי בודאי כל מה שיעשה איזה דבר שבקדשה בשביל השם-יתברך, אפלו נקדה קטנה בעלמא - בודאי לא יאבד לעתיד שום דבר, אפלו דבור אחד בתורה או תפלה או פרוטה אחת לצדקה, וכיוצא בזה.

ולא די שזה לא יאבד בודאי בשום אפן, אפלו יהיה מי שיהיה, אפלו אם חסוֹשְׁלוֹם עבר על כל התורה בלה פמה פעמים, אף-על-פי-כן (פסחים קיח.): "אין הקדוש-ברוך-הוא מקפח שכר כל בריה". וכל מה שפעל ועשה בשביל השם-יתברך דבר גדול ודבר קטן, לא יאבד דבר לעתיד וכו'.

והכלל: כי כל מי שרוצה לחוס על-עצמו שלא יאבד את עולמו לגמרי, ומתגעגע לשוב להשם-יתברך, אף-על-פי שאינו זוכה לשוב פראוי לו, אף-על-פי-כן כל מה שיעשה איזה דבר שבקדשה, יהיה איד שיהיה, בודאי לא יהיה נאבד דבר.

אפלו אם לא יזכה לתשובה-שלמה באמת - על-כל-פנים הדבר שבקדשה שיעשה, לא יהיה נאבד כלל חסוֹשְׁלוֹם.

מכל-שכן שעל-פי-הרב בשיהיה חזק בדעתו וירגיל עצמו מעט מעט בתוך דרכי הקדשה - סוף-כל-סוף יזכה לשוב בתשובה-שלמה להשם-יתברך פראוי, כי אין שום יאוש בעולם כלל, במבאר אצלנו בפמה פעמים.

ועל-כן עקר מה שנבשלה חוה, היה על-ידי שהוסיפה על הצווי, כמו שאמרו רז"ל (בראשית-רבה יט, א): "דחפה עד

שפגמתי נגדו יתברך!" - ומחמת-זה שנדמה לו שכל-זה לא יועיל לו, על-כן אינו עושה כלל.

נמצא: שמחמת רבוי תבערת לבבו, מחמת שלפי מה שמשער בלביה גדלתו יתברך ואיך פגם נגדו יתברך, אשר לפי-זה הוא צריך להתקדש בקדשה יתרה מאד מאד, ולסלק עצמו לגמרי מהעולם-הזה, ולהשליך כל תאות עולם-הזה אחרי גוו, ולהתקדש בכל הקדשות, ולהתענות הרבה, ולסגף עצמו בכל הסגופים שבעולם, וגם כל-זה אינו מספיק לו לפי עצם חטאיו. ומחמת שאינו יכול להתגבר על גופו לעשות כל אלה - מחמת-זה אינו עושה כלל אפלו מה שיכול.

ויש שנפלו כל כך בדעתם, עד שאינם יכולים אפלו ללמד דף גמרא או פרק משניות, מחמת שיודעים שצריכים לעשות הרבה מאד, ומחמת זה אינם עושים כלל.

ועל-זה כבר הזהיר אותנו מאד שלמה המלך עליו-השלוֹם (קהלת ז, טד"ז): **"אל תצדק הרבה, ואל תרשע הרבה"** - כי מחמת שרוצה להיות "צדיק הרבה" פנ"ל, על-כן הוא "רשע הרבה" חסוֹשְׁלוֹם, פנ"ל.

כי באמת: בודאי היה ראוי שיהיה כך, כמו שבוער בלבו פנ"ל, ולקדש עצמו בכל הקדשות, ולהפך פניו מהעולם-הזה לגמרי וכו' וכו', ויותר ויותר.

אבל אף-על-פי-כן: "וכי מאן דלא יכול למעבד פלא מצוה, פלגא מצוה נמי לא לעבד"? [וכי מי שאינו יכול לעשות את פל המצוה, חצי המצוה גם לא יעשה?].

(על-פי מנחות מד. במצות תפילין שתפלה של יד אינה מעפפת: "מאן דלית ליה תרי מצוות, חד מצוה נמי לא לעבד"?)

יב.

(תיי-מוהר"ן הקדמה)

עקר החכמה: להשתדל ולהתיגע לידע ולהפיר אותו יתברך, שהוא "חי החיים" (תקוני-זהר קטו). וכל אחד כפי קרובו לזה, בן חייו חיים, ולהפך להפך.

ועל-כן (ברכות יח:): "רשעים בתייהם קרויים מתים"; ולהפך (שם יח.): "צדיקים במיתתם קרויים חיים" - מחמת שתמיד הם דבקים ב'חיים-אמתיים', כמו שכתוב (דברים ד, ד): "ואתם הדבקים בה' אלקיכם, חיים כלכם היום".

ועל אלו החיים' אנו מתפללים הרבה בראש-השנה ויום-הפפורים "זכרנו לחיים", "וכתב לחיים" - כי חוץ מזה הכל הבל ואין שום חיים כלל.

ועל 'חיים אלו' נאמר (שם טז, כ): "למען תחיה" וכו'; "למען ירבו ימיכם" וכו' (שם יא, כא); "למען תחיו" (שם ה, כט).

"כי הוא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים"
(דברים ד, ו)

יג.

(ח"א סא, ב"ג)

על-ידי שמשמכין רבי שאינו הגון, נחלש פתב ישראל, ונותנים פח בכתב-ידם וכו'. ועל-ידי-זה גוזרין לגרש בני-ישראל ממקום הישוב שנתישבו שם מכבר, אל מקומות שלא היו שם מעולם.

ועל-ידי-זה נלקח מאתנו 'חכמת תהלוכי גלגלי הרקיע',

שנגעה בו" וכו'. כי מה שהוסיפה על הצווי ואמרה שגם הנגיעה אסורה, זה בחינת חוץ מהמדה, ועל-ידי-זה נכשלה לגמרי ואכלה מ'עץ-הדעת'.

ועל-כן גם בתחלה עקר התחלת הסתת הנחש היה על-ידי 'הוספה', שאמר (בראשית ג, א): "אף כי אמר אלקים לא תאכלו מכל עץ הגן" וכו'.

וזהו מה שהזהירה התורה (דברים ד, ב): "לא תוסיפו על הדבר, ולא תגרעו ממונו". וכמו שכתב שלמה המלך עליו-השלום (משלי ל, ד): "אל תוסף על דבריו" - כי כל-זה הוא בחינת 'רבו-אור' חוץ מהמדה, שעל-ידי-זה יוכל להכשל לגמרי חסו-שלום (עיר-שם עוד בפנים, אות י).

"ואתם הדבקים בה' אלקיכם, חיים כלכם היום"
(דברים ד, ד)

יא.

(ח"א מט, ז)

וזה בחינת 'ציצית' - הינו בחינת 'תכלת', "דאכלי כלא ושצי כלא" (זהר בראשית נ: נא: שלח קעה. פנחס רנז). כי על-ידי התגלות מלכות דקדשה' יתבטל 'מלכות דסטרא-אחרא'.

"אבל ישראל הדבוקים בה, יקבלו חיותם, ואתם הדבקים בה' אלקיכם" (דברים ד, ד), שהוא בחינת 'תכלת', דאכלי כלא ושצי כלא, אה-על-פיי-כן: 'חיים כלכם היום'" (זהר בראשית נ: נ) - כי עקר ה'חיות' בא משם, בבחינת (ראש-השנה כה:): "דוד מלך ישראל חי וקים".

לידע כל השתנות והעתידות הפאים עלי-
דם, בחינת סוד העבור, ונמסר להם.

כי מתחלה זאת החכמה נמסרה רק לנו,
כמו שכתוב (דברים ד, ז): "כי הוא
חכמתכם ובנתכם לעיני העמים", ודרשו
רז"ל (שבת עה.): "איזו חכמה ובינה שהיא
לעיני העמים, הוי אומר: זה חשוב
תקופות ומזלות".

כי יש בזה שכל, שישאר הסוד אצלנו, אפי-
על-פי שמודיעין להם החכמה. כי
בודאי צריך להודיע להם החכמה, כדי
שידעו שאנו יודעין חכמה זו, כמו שכתוב:
"כי היא חכמתכם" וכו'.

ואם-כן מאחר שמודיעין להם, אינו סוד,
כי הלא גם הם יודעין. אך יש בזה
שכל, שיכולין להודיע להם החכמה, ואפי-
על-פי-כן ישאר הסוד אצלנו.

וזוה בחינת: "לעיני העמים" דיקא -
שהיא רק "לעיני העמים" בשעה
שמודיעין להם, ותכף אחר-כך אינן יודעין
כלל, רק יודעין שהסוד אצלנו, כי אין אנו
מודיעין להם זאת החכמה בעצם, שהיא
'סוד העבור'.

וזוהו בחינת סוד העבור, שאינו נמסר רק
לגדולי-הדור שיש להם נשמות
גדולות.

כי 'תהלוכות-הגלגלים' - הוא על-ידי
'שכליים', שהם המלאכים. וכל גלגל
וגלגל - יש לו שכל מיוחד, דהינו 'מלאך',
שמתנהג על-ידו, ועל-ידי-זה הוא השתנות
'הלוד-הגלגלים' וכו'.

וכל אלו השכליים, מקבלים מה'מנהיג-
הכולל', שהוא שכל-הכולל, שהיא
הנשמה, שכלם מתנהגים על-ידיה וכו'.

ועל-כן אלו הנשמות הגדולות, בקיין
ב'סוד העבור' - פי מי יודע
הנהגתם כמו המנהיג.

ואלו הנשמות הגדולות - צריכין שיהיה
להם גוף, בבחינת "אורא דארץ-
ישראל" (בבא-בבא קנח:). פי כשהאור
מתקדש בבחינות "אורא דארץ-ישראל"
וכו', אזי הגוף ראוי לקבל נשמה גדולה וכו'.
וכן להפך.

ועל-כן על-ידי שנתגרשין מבחינת
"אורא דארץ-ישראל" כנ"ל -

אזי אין יכולין להתרקם גופים זפים, ואין
יכולין לקבל נשמה גדולה, ועל-ידי-זה
נלקח סוד העבור מאתנו.

וזוה שאמרו חז"ל (כתבות קיב. על יחזקאל ג, ט):
"והיתה ידי אל הנביאים החזים שוא
וגו', בסוד עמי לא יהיו" - "זה סוד העבור";
"ובכתב בית ישראל לא יפתבו" - "זה
סמיכה"; "ואל אדמת בני ישראל לא יבואו"
- "כמשמעו".

הינו כנ"ל: שעל-ידי שפסמיכין את
שאינם הגונים, בשם 'רבי' - על-ידי-
זה מחלישין פתב ישראל.

וזוהו (שם): "ואל אדמת ישראל לא יבואו"
- הינו שנתגרשין מבחינת אורא
דארץ-ישראל כנ"ל.

וזוהו: "בסוד עמי לא יהיו" - "זה סוד
העבור", שעל-ידי-זה נלקח מאתנו
'סוד העבור' כנ"ל.

"כִּי מִי גוֹי גָּדוֹל אֲשֶׁר לֹא אֱלֹקִים קְרוֹבִים אֵלָיו, כֹּה אֱלֹקֵינוּ בְּכָל קְרָאנוּ אֵלָיו" (דְּבָרִים ד, ז)

י.ד.

(ח"א יד, יא)

"טוֹב ה' לְכָל" (תהלים קמה, ט) - זֶה בְּחִינַת תְּפִלָּה, שְׂמֵאמִין בִּהְשֵׁם, שֶׁהוּא טוֹב לְכָל, הֵן לְרַפּוּאָה, הֵן לְפִרְנָסָה, הֵן לְכָל הַדְּבָרִים.

כְּשֵׂמֵאמִין בְּה', בּוֹדְאֵי יְהִיָּה עֶקֶר הַשְּׂתַדְלוּתוֹ בְּתֵר קְדֻשָׁא-בְּרִיךְ-הוּא, וְלֹא יִרְדֹּף אַחַר תַּחֲבוּלוֹת רַבּוֹת וְכוּ'.

כִּי מִי שֶׁאֵין מֵאֲמִין בְּהַקְדוּשַׁת-בְּרוּךְ-הוּא, צָרִיךְ לְהַשְׂתַּדֵּל אַחַר תַּחֲבוּלוֹת רַבּוֹת. לְמִשְׁלַל: כְּשֶׁצָּרִיךְ לְרַפּוּאָה, צָרִיךְ לְהַשְׂתַּדֵּל אַחַר עֲשׂוּבִים רַבִּים, וְלִפְעָמִים אֵינָם בְּנִמְצָא בְּמַדִּינָתוֹ, וְהָעֲשׂוּבִים הַנִּמְצָאִים אֵינָם טוֹבִים לְמַכְתּוֹ.

אָבֵל הַקְדוּשַׁת-בְּרוּךְ-הוּא, טוֹב לְכָל הַמְּכּוּוֹת לְרַפּוּאָתָם, וְהוּא בְּנִמְצָא תָמִיד, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים ד, ז): "כִּי כֹה אֱלֹקֵינוּ בְּכָל קְרָאנוּ אֵלָיו".

טו.

(ח"א טו, ה)

כְּשֶׁאֲנוּ קוֹרְאִין לְהַקְדוּשַׁת-בְּרוּךְ-הוּא בַּתְּאָרִים שֶׁל בְּשֵׁר-וּדָם, וְהוּא נִמְצָא לָנוּ "בְּכָל קְרָאנוּ אֵלָיו" (דְּבָרִים ד, ז) - זֶה חֶסֶד הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ.

כִּי אִם לֹא הָיָה בְּחִסְדֵי הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, לֹא הָיָה בְּדֵאֵי לְקַרְא וּלְכַנּוֹת אֶת הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ בַּתְּאָרִים וּשְׂבָחִים וְתַבּוֹת וְאוֹתִיּוֹת, אָבֵל זֶה הַכֹּל חֶסֶד שֶׁל הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ.

טז.

(ח"א יז, א)

עַל-יְדֵי הַתְּגַלּוֹת הַהִתְפָּאוֹרוֹת שֶׁל הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ שְׂמֵתָפֵאֵר בְּיִשְׂרָאֵל, שֶׁזֶה בְּחִינַת תְּפִלִּין שֶׁל הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (בְּרֻכּוֹת ו): "מִנֵּיִן שֶׁהַקְדוּשָׁה בְּרוּךְ-הוּא מְנִיחַ תְּפִלִּין", "וּמִי כְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל" וְכוּ' (דְּבָרֵי-הַיָּמִים-א יז, כא), "כִּי מִי גוֹי גָּדוֹל" וְכוּ' (דְּבָרִים ד, ז).

עַל-יְדֵי הַהִתְפָּאוֹרוֹת הַזֹּאת - מִתְגַּלֶּה הַיְרָאָה שֶׁל הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, דְּהֵינּוּ: "לְיְרָאָה מִלְּפָנָיו יִתְבָּרַךְ" וְכוּ' (דְּבָרִים ד, י; ה, כה; ו, כד; י, יב; יד, כג; יז, יט; כח, נח; לא, יג), וְעַל-יְדֵי-זֶה נִתְגַּלֶּה הַיְרָאָה אֲפֹלוֹ עַל "שִׁנְאֵנִי שַׁחֵק" וְכוּ' (פִּיּוּט שַׁחֲרִית רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה).

יז.

(ח"א רנ)

תְּפִלָּה הוּא בְּחִינַת הַשְּׂגָחָה לְמַעַלָּה מִהַטְּבַע, כִּי ה' טְבַע' מְחַיֵּב בְּה', וְתְפִלָּה מְשַׁנָּה הַטְּבַע'.

וְהוּא בְּחִינַת גָּדוֹל, בְּחִינַת (דְּבָרִים ד, ז): "כִּי מִי גוֹי גָּדוֹל אֲשֶׁר לֹא אֱלֹקִים קְרוֹבִים אֵלָיו, כֹּה אֱלֹקֵינוּ בְּכָל קְרָאֵינוּ אֵלָיו" - כִּי זֶה גְּדֻלַּתְנוּ: שֶׁהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּתֵנוּ, וּמְשַׁנָּה הַטְּבַע עַל-יְדֵי הַשְּׂגָחָתוֹ יִתְבָּרַךְ וְכוּ'.

"דַּק הַשְּׂמֹר לָךְ וְשִׂמְרֵךְ נִפְשֶׁךָ מֵאִד פֶּן תִּשְׁכַּח" (דְּבָרִים ד, ט)

יח.

(ח"א ז, א-בסוף)

'אֲמוּנָה' הוּא בְּחִינַת תְּפִלָּה וְכוּ', בְּחִינַת נְפִישׁ לְמַעַל-מִהַטְּבַע'. כִּי

יט.

(ח"א לז, ב)

גוף ונפש - הם בחינת אדם ובהמה, חמר וצורה, חכמה וסכלות, בחינת אור וחשך וכו'.

והם בחינת חיים ומיתה, כמו שכתוב (קהלת ז, יב): "החכמה תחיה" וכו', וכתוב (איוב ד, כא): "ימותו ולא בחכמה", וכתוב (איכה ג, ז): "במתשפים הושיבני" וכו' [כמתי עולם].

והם בחינות שכחה וזכרון, כמו שכתוב (תהלים לא, יג): "נשכחתי כמת מלב".

וזו שאמר רז"ל (אבות פ"ג מ"ח): "השוכח דבר אחד ממשנתו, פאלו מתחייב בנפשו, שנאמר (דברים ד, ט): 'רק השמר לך ושמר את נפשך מאד פן תשכח'".

והם בחינת חכמות התורה, ש'חכמות' חיצוניות, הם 'חמר' ו'סכלות' ובחינת 'בהמה' - כנגד 'חכמות התורה'.

כ.

(ח"א קצב)

זה שמקבל דבור מפי הצדיק - מקבל פניו ושכלו ונשמתו, ונחקק ונצטר בדעתו דמות דיוקנו של הצדיק, שהוא הפנים והשכל והנשמה.

אך שצריך לשמר מ'שכחה' - פי 'שכחה' משכחת הכל ממנו, הינו: כל מה שנצטר בדעתו מה'דבור' - על ידי השכחה, נשכח ועובר ממנו כל הנ"ל.

ויש עצה לזה: לציר לפניו דמות דיוקנו של החכם, בשעת הלמוד בשלומדין דבריו, כמו בא בירושלמי (שקלים פ"ב): "שצריך לציר בשעת הלמוד, פאלו התנא עומד לפניו".

ה'תפלה' למעלה מטבע, פי ה'טבע' מחייב פן, והתפלה משנה הטבע. וזה דבר נס, ולזה צריך אמונה, שיאמין: "שיש מחדש, ובידו לחדש דבר ברצונו!"

ובשביל זה: ה'תפלה' מסגל לזכרון - פי 'תפלה' הוא בחינת אמונה פנ"ל, ו'שכחה' הוא ענין שהיה לפנינו דבר-מה, ונשכח ועבר מאתנו.

והיא דרך ההנהגה על-פי מערכת המזלות, שמתנהג בסדר יום אחר יום, והוא הפוך האמונה.

מה שאין כן אם מאמין שיש מחדש הכל ברצונו בכל יום תמיד, והוא מחיה ומקים הכל תמיד, והוא למעלה מהזמן - אין פאן 'שכחה', ודו"ק.

ומעתה תראה נפלאות בדברי רז"ל (שבת קד,): "מ"ם וסמ"ך שבלוחות, בנס היו עומדין".

פי "מ"ם הוא בחינת השכחה" (עץ חיים טו, ו), ועל-זה אמרו רז"ל (חגיגה ט): "אין דומה השונה פרקו מאה פעמים, למאה פעמים ואחד" - פי "מ"ם בגימטריא מאה, ועד מאה שולט השר של שכחה" (עץ חיים שם; שער מאמר רז"ל להאריז"ל, מסכת חגיגה; מגלה עמקות, פרשת נצבים).

וזו שהמתיקו חז"ל: "מ"ם וסמ"ך" - הינו: "מ"ם" שהוא בחינת השכחה, בנס היו עומדין" - פי נס' הוא הפך השכחה, פי נסים' הם בחינת התפלה, בחינת אמונה, שהיא הפך השכחה, פנ"ל.

וּכְשִׁזְכָּה לְזַכְרוֹן, לְזַכֵּר דְּבָרֵי הַחֶכֶם
כְּמוֹ שְׁאִמְרָם הַחֶכֶם, אוֹ עַל־
יְדֵי מַה שְּׁחוּזָר מֵאֵה וְאַחַת פְּעָמִים, שְׁעַל־
יְדֵי־זֶה זֹכְרוּ - אִזְ כְּשִׁאֹמַר זֶה הַדָּבָר בְּשֵׁם
הַחֶכֶם, נִצְטִיֵּר לְפָנָיו 'דְּמוּת־דִּיּוֹקְנוֹ' שֶׁל
הַחֶכֶם, וְהָרִי הוּא כְּאִלוֹ אִמְרוּ הַחֶכֶם בְּעֶצְמוֹ.

אֲדָּ שִׁיְהִיָּה ה'זְכָרוֹן בְּאֵמֶת, בְּכַח הַזְכָּרוֹן -
שְׂאִז נַחֲקֵק בְּדַעְתּוֹ, 'דִּיּוֹקְנוֹ' מִמֶּשׁ, כִּנְ"ל.
וְזֶה בְּחִינּוֹת (בְּרִכּוֹת נח): "דִּיּוֹ לְעֵבֶד לְהִיּוֹת
כְּרַבּוֹ" - "לְעֵבֶד דִּיקָא".

"עֵבֶד" - הוּא מִי שְׁזֹכֵר מַה שְּׁמִקְבֵּל מִרַבּוֹ
עַל־יְדֵי שְׁחוּזָר מֵאֵה וְאַחַת פְּעָמִים
כִּנְ"ל, כְּמוֹ שְׁדָרְשׁוּ רַז"ל (חגיגה ט: ע"ל מלאכי ג,
יח): "עוֹבֵד אֱלֹקִים" - "זֶה הַחוּזָר פְּרָקוּ
מֵאֵה וְאַחַת פְּעָמִים".

וְעַל־יְדֵי ה'זְכָרוֹן' - זֹכָה לְהִיּוֹת כְּרַבּוֹ, כִּי
נִזְדַּמֵּן לוֹ 'דְּמוּת־דִּיּוֹקְנוֹ' שֶׁל רַבּוֹ,
וּכְאִלוֹ רַבּוֹ אִמְרוּ אִז - כִּי נַחֲקֵק וְנִצְטִיֵּר הֵיטֵב
בְּדַעְתּוֹ, פָּנִים וְדְמוּת רַבּוֹ.

"וְהוֹדַעְתֶּם לְבַנְיָהּ וּלְבָנֵי בְנֵיהָ" (דְּבָרִים ד, ט)

כָּל הַמְלִמֵּד לְבָנוֹ תוֹרָה, מַעֲלָה עָלָיו הַפְּתוּב,
כְּאִלוֹ קִבְּלָה מִהַר חוֹרֵב, שְׁנֹאמַר: "וְהוֹדַעְתֶּם
לְבַנְיָהּ וּלְבָנֵי בְנֵיהָ", וּכְתִיב בְּתַרְיָה: "יוֹם אֲשֶׁר
עֲמַדְתָּ לְפָנַי ה' אֱלֹהֶיךָ בְּחַרְבִּי". (בְּרִכּוֹת כא:)

כא.

(שיחות-ה'ר"ן רט)

אָמַר: שְׁכַל הַתּוֹרוֹת וְהַשִּׁיחוֹת שְׁלוֹ, אֵינָם
בְּשִׁבְלֵנוֹ לְחוּד - אִף עִם דְּוֹרוֹת
הָעַתִּידִים לְבוֹא. וְרַמְזוּ לָנוּ בְּדַבְרֵינוּ: לְהוֹדִיעַ
לְדוֹרוֹת הַבָּאִים, אֵת כָּל מַעֲשֵׂי הַשֵּׁם הַגָּדוֹל
שְׁעָשָׂה עִמָּנוּ.

וּפְעַם־אַחַת אָמַר בְּפִרוּשׁ: גַּם לְבַנְיָכֶם
תוֹדִיעוּ, אֵת כָּל הַתּוֹרוֹת

וְהַשִּׁיחוֹת הַנִּפְלְאוֹת וְהַנּוֹרְאוֹת וְהַמַּעֲשִׂיּוֹת
וְכִיּוֹצֵא בָהֶם שְׁגָלָה לָנוּ.

וְאָמַר אִז זֶה הַפְּסוּק, בְּהַתְּלַבּוֹת גָּדוֹל
כְּגַחֲלֵי־אֵשׁ: "וְהוֹדַעְתֶּם לְבַנְיָהּ
וּלְבָנֵי בְנֵיהָ" (דְּבָרִים ד, ט).

וְאָמַר בְּזוֹ-הַלְשׁוֹן: "אִיעֲרַע קִינְדַּעַר זְאֻלֵּט
אִיר מוֹדִיעַ זֵיין, וְוַאס דָּא הָאט זײַךְ
גַּעטָאן" [לְבַנְיָכֶם תוֹדִיעוּ, מַה שְּׁנַעֲשֶׂה פֶּאן אַצְלִי].

וְאָמַר בְּרַתַּת וְזִיעַ בְּהַתְּלַבּוֹת נוֹרָא:
"וְהוֹדַעְתֶּם לְבַנְיָהּ וּלְבָנֵי בְנֵיהָ".

כב.

(לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, פְּרִיָּהּ וּרְבִיָּהּ וְאִישׁוֹת ה, ג)

בְּוֹדָאֵי עִקְר הַמְצֻוָּה [שֶׁל פְּרִיָּהּ וּרְבִיָּהּ] הוּא:
לְהוֹלִיד בֶּן כָּשֵׁר, בֶּן יִשְׂרָאֵלִי,
שְׂיִקָּיִם הַתּוֹרָה וְהַמְצֻוֹת.

וְאִם שְׁלָאוּ כָּל אָדָם זֹכָה, שְׂיִהְיוּ בְּנֵיו
צְדִיקִים וּכְשָׁרִים גְּמוּרִים - עַל־כֵּל־
פָּנִים מֵאַחַר שֶׁהֵם בְּכֻלְל־יִשְׂרָאֵל הַמְּאֻמֵּינִים
בְּהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ וּבַתּוֹרָתוֹ, וְאָבִיו מַחֲנֵךְ אוֹתָם
מְנַעֲוִרֵיהֶם לְעַסֵּק בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה, וּלְכַנֵּס
לְבַתֵּי־כְנִסִּיּוֹת וּבְתֵי־מִדְרָשׁוֹת, וּלְהַתּוֹסֵף עַל
הַקְּבוּצָה־הַקְּדוּשָׁה שֶׁל יִשְׂרָאֵל, לְהַתְּפַלֵּל עִמָּהֶם
יַחַד, וּלְיַחַד שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ עִמָּהֶם יַחַד פְּעָמִים
בְּכָל יוֹם, וְלוֹמַר "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל" וְכו'.

הָרִי גוֹרֵם שְׁעֲשׂוּעִים נִפְלְאִים לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ,
מֵאַחַר שֶׁהוֹסִיף נֶפֶשׁ לְהַקְּבוּצָה־הַקְּדוּשָׁה
שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שְׁנִתְרַבֵּין הַבְּתִים עַד אֵין קֵץ
וְכו'. וְגַם אוֹלֵי יַפְקוּ מַנִּיָּה בְּנֵין דְּמַעֲלִי, שְׂיִהְיוּ
צְדִיקִים גְּמוּרִים.

וְעַל־כֵּן הָעִקָּר: שְׂיִרְאָה לְחַנּוּכָם לִילְךָ בְּדַרְךְ
הָאִמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, כְּאֲשֶׁר קִבְּלָנוּ
מֵאֲבוֹתֵינוּ, וְכְמוֹ שְׁאֵנוּ מְזַהָרִים בְּפִרְשַׁת קְרִיאַת־
שְׁמַע (דְּבָרִים ג, ז; יא, יט): "וְשִׁנַּנְתֶּם לְבַנְיָהּ וְכו'";

וּלְמַדְתֶּם אֹתָם אֶת בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ
בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתֶּךָ בְּדֶרֶךְ" וְכוּ'; וּכְתִיב (שם ד, ט):
"וְהוֹדַעְתֶּם לְבַנְיָהּ וּלְבָנֵי בְנֵיהָ".

וּבַפֶּרֶט לְרַחֵק בְּכָל מִיַּי הִרְחַקוֹת
מֵהַפְּתוֹת־הָרְעוֹת שֶׁקָּמוּ בְּדוֹרוֹת
הַלְלוּ, לְהַעֲבִיר חֲסִי-וְשָׁלוֹם אֶת נַעֲרֵי בְנֵי-
יִשְׂרָאֵל מֵעַקֵּר הַדָּת הַקְּדוֹשׁ, שֶׁהֶעֱמִידוּ בְּתֵי
תְּפִלוֹת, לְלַמֵּד אֶת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל חֻכְמוֹת-
חִיצוֹנִיּוֹת וְכוּ', שֶׁכָּלֶם הֵם 'פּוֹרְקֵי־עַל' לְגַמְרֵי.

וְאִם בְּתַחֲלָה מְרַמִּים אֶת אֲבִיהֶם, וְאוֹמְרִים
שֶׁיִּלְמְדוּ עִמָּהֶם גַּם לַמּוֹד הַתּוֹרָה -
אָבֵל הַכֹּל הוּא צְבִיעוֹת וְשָׁקֵר. כִּי מַעֲט
שְׁלוֹמִידִים עִמָּהֶם, הוּא רַק 'מִקְרָא' עִם
'פְּרוֹשֵׁיהֶם וּבְאוֹרֵיהֶם הָרָעִים', שֶׁיִּצְאוּ
מֵאֲפִיקוֹרְסִים גְּמוּרִים מִפְּרִסְמִים, וּקְצָתָם
מֵהֶם הִמִּירוּ דָתָם וַחֲבָרוּ בְּאוֹרִים וַתְּרַגְּזוּם
עַל 'תּוֹרַת־נְבִיאִים־כְּתוּבִים', כַּמְּפָרֶס כְּלִיזָה
לְבְנֵי־יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרִים.

אָבֵל מֵאַחַר שָׂרַב יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרִים,
מִחֲנֻכִּים בְּנֵיהֶם בְּדֶרֶךְ אָבוֹתֵינוּ אֲשֶׁר
מַעוֹלָם, שֶׁיִּבְלוּ יְמֵיהֶם רַק עַל תּוֹרָה וּתְּפִלָּה,
לְהַגִּיט בְּתוֹרַת־הַשֵּׁם בְּכַתָּב וּבְעַל־פֶּה, בְּש"ס
וּפּוֹסְקִים - הָרִי הֵם מוֹסִיפִים נֶפֶשׁ לְהַקְּבוּץ
שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְנִתְרַבֵּין הַבְּתִים מְאֹד מְאֹד. עַל־כֵּן
שָׁכַרְם הִרְבָּה מְאֹד, וְעַל־יְדִיזָה תְּבוּא הַגְּאֻלָּה.

"וְהָהָר בַּעַר בָּאֵשׁ עַד לֵב הַשָּׁמַיִם,
חֹשֶׁךְ עָנָן וְעָרְפֶל" (דְּבָרִים ד, יא)

נג.

(ח"א נח, ב)

עָנָן - זֶה בְּחִינַת 'צַחֲק', בְּחִינַת (דְּבָרִים ד,
יא): "חֹשֶׁךְ עָנָן וְעָרְפֶל". בְּחִינַת
(בְּרֵאשִׁית כז, א): "וַתִּכְהֵן עֵינָיו מֵרֵאת".

נד.

(ח"א קטו)

כִּי שֶׁהוֹלֵךְ בְּגַשְׁמִיּוֹת כָּל יָמָיו, וְאַחֲר־כֵּן
נִתְּלַחֵב וְרוֹצֵחַ לִילֵךְ בְּדֶרֶךִי הַשֵּׁם־יִתְּבָרֵךְ
- אֲזִי 'מִדַּת־הַדִּין' מְקַטְרֵג עָלָיו, וְאֵינוֹ מַנִּיחַ
אוֹתוֹ לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם־יִתְּבָרֵךְ, וּמִזְמִין לוֹ
מְנִיעָה.

וְהַשֵּׁם־יִתְּבָרֵךְ "חֹפֵץ הַסֵּד הוּא" (מִיכָה ז,
יח), וּמִסְתִּיר עֲצָמוֹ כְּבִיכּוֹל
בְּהַמְּנִיעָה הַזֹּאת.

וְה'פְּסִיל' כְּשֶׁרוֹאֶה ה'מְנִיעוֹת', חוֹזֵר
לְאַחֲרָיו.

אָבֵל 'בְּרִידַעַת', מְקַרֵּב עֲצָמוֹ אֶז דִּיקָא
לְהַשֵּׁם־יִתְּבָרֵךְ, כִּי מִסְתַּכֵּל וּמוֹצֵא
בְּה'מְנִיעָה' בְּעֲצָמָה אֶת הַבוֹרָא־יִתְּבָרֵךְ.

ו'מְנִיעָה', הוּא בְּחִינַת (דְּבָרִים ד, יא): "עָנָן
וְעָרְפֶל" - כִּי "עָנָן וְעָרְפֶל",
הֵינּוּ "חֹשֶׁךְ" (שם). "חֹשֶׁךְ" הוּא לְשׁוֹן 'מְנִיעָה',
כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בְּרֵאשִׁית כב, יב): "וְלֹא חֹשֶׁכֶת".

וְזֶה פְּרוֹשׁ הַפָּסוּק (שְׁמוֹת כ, יז): "וַיַּעֲמֵד
הָעַם מֵרַחֵק, וּמֹשֶׁה נִגַּשׁ אֶל הָעָרְפֶל
אֲשֶׁר שָׁם הָאֱלֹקִים".

"וַיַּעֲמֵד הָעַם מֵרַחֵק" - כִּי כְּשֶׁרוֹאֵין
הָעָרְפֶל הֵינּוּ ה'מְנִיעָה', עוֹמְדִין
"מֵרַחֵק".

"וּמֹשֶׁה" - בְּחִינַת "דַּעַת כָּל יִשְׂרָאֵל" (דָּהָר
פְּקוּדֵי רַכָּא). "נִגַּשׁ אֶל הָעָרְפֶל
אֲשֶׁר שָׁם הָאֱלֹקִים" - הֵינּוּ: אֵל ה'מְנִיעָה',
שֶׁבָּה בְּעֲצָמָה נִסְתָּר הַשֵּׁם־יִתְּבָרֵךְ.

נה.

(שִׁיחוֹת־הַר"ן קצא)

פַּעַם אַחַת נִכְנַס לְבַיִת, וְעָנָה וְאָמַר: "מַה
לַעֲשׂוֹת בְּשַׁעוֹמֵד לְפָנֵי הָאָדָם הָרִי

גָּדוֹל שֶׁל אִשׁ, וּמַעֲבֵר הַשְּׁנִי שֶׁל הָהָר מִנַּח אוֹצֵר טוֹב וַיִּקֶּר וּנְחַמְד מְאֹד מְאֹד, אָבֵל אִי-אֶפְשָׁר לָבוֹא אֶל הָאוֹצֵר, בִּי-אִם בְּשִׁעוּבְרִין דֶּרֶךְ ה' הָהָר שֶׁל הָאִשׁ, וְהַהֲכַרַח לָבוֹא לְאוֹתוֹ הָאוֹצֵר הַנְּחַמְד וְהִיקֵר וְכוּ'!

אַחַר אֵיזָה יָמִים שׁוֹב דָּבַר מִזֶּה, וְשָׁחַק וְאָמַר: "כָּבֵד נִודַע לִי הַדָּבָר הַזֶּה מֵה לַעֲשׂוֹת לָזֶה!"

לְחַבְרָה: 'אֵל תִּתֵּן אֶת פִּיךָ לְחֹטִיא אֶת בְּשָׂרְךָ" (קִהְלֵת ה, ה).

כִּי "רַבִּי שִׁמְעוֹן הָיָה קִשְׁת הַבְּרִית" (תְּקוּנֵי זֵהָר יא. כט: צט.), בְּחִינַת: "וַיִּגַּד לָכֶם אֶת בְּרִיתוֹ", הֵינּוּ: 'פְּלִלִיּוֹת-הַגִּידוּן'. "אָבֵל בְּיוֹמוֹי דְּרַבִּי שִׁמְעוֹן" וְכוּ'.

"כִּי ה' אֶלְקֵיךָ אִשׁ אֲכָלָה הוּא, אֵל קִנְא" (דְּבָרִים ד, כד)
 כִּי אָנֹכִי ה' אֶלְקֵיךָ אֵל קִנְא" (דְּבָרִים ה, ח)
 "כִּי אֵל קִנְא ה' אֶלְקֵיךָ" (דְּבָרִים ו, טו)

"וַיִּגַּד לָכֶם אֶת בְּרִיתוֹ" (דְּבָרִים ד, יג)

נו.

(ח"א כ, י)

בְּשִׁבְלֵי-זֶה נִקְרְאת בְּשֵׁם הַגְּדָה, לְהוֹרוֹת עַל 'תְּקוּן-הַבְּרִית', בְּבַחֲנֵינָת (דְּבָרִים ד, יג): "וַיִּגַּד לָכֶם אֶת בְּרִיתוֹ".

נז.

(ח"א כט, ד-ו)

לְתַקֵּן כָּל הַעֲבֵרוֹת בַּפְּרָטִיּוֹת, הֵם רַבִּים מְאֹד וְכַבֵּד עַל הָאָדָם, וְאִי-אֶפְשָׁר לְתַקֵּן אוֹתָם, כִּי יֵשׁ דְּקְדוּקִים וּפְרָטִים רַבִּים בְּכָל לָאוּ וְלָאוּ.

בְּכֵן צָרִיךְ לְתַקֵּן 'פְּלִלִיּוֹת-הַגִּידוּם' [שָׁס"ה גִּידוּם], שֶׁהוּא בְּחִינַת (דְּבָרִים ד, יג): "וַיִּגַּד לָכֶם אֶת בְּרִיתוֹ". וְאִז עַל-יַד 'תְּקוּן-הַבְּרִית', שֶׁהוּא 'פְּלִלִיּוֹת-הַגִּידוּן', נִתְתַּקֵּן מִמִּילָא כָּל הַלְּאוּיִן שֶׁעָבַר.

וְכַל-זְמַן שֶׁלֹּא תִקֵּן 'תְּקוּן-הַפְּלִלִי' - אִזִּי ה'דְּבוּר' אֲסוּר. כִּי עִקַּר ה'דְּבוּר' תְּלוּי ב'תְּקוּן-הַפְּלִלִי', שֶׁהוּא בְּחִינַת: "וַיִּגַּד לָכֶם אֶת בְּרִיתוֹ".

וְזֶה בְּחִינַת (זֵהָר אַחֲרֵי עַט. אַמּוֹר קה:): "בְּתַר דְּשָׁכִיב רַבִּי שִׁמְעוֹן, הָיָה אָמַר חַד

נח.

(חֵי-מוֹהַר"ן תְּקַלֵּב)

"מִשְׁךְ חֲסֵדְךָ לְיִזְדְּעִיךָ אֵל קִנְא וְנוֹקָם" (זְמִירוֹת לְלִיל-שִׁבְתָּ). הֵינּוּ שְׂאֵנוּ מְבַקְשִׁים: שֶׁהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ יִמְשִׁיךָ חֲסֵד לְיִזְדְּעִי לְהַכְעִים לְהַשׁוֹנְאִים.

וְזֶה: "מִשְׁךְ חֲסֵדְךָ לְיִזְדְּעִיךָ אֵל קִנְא וְנוֹקָם" - הֵינּוּ: כְּדִי לָקֵם בְּהַשׁוֹנְאִים, כְּדִי שֶׁ"יִרְאֶה רָשָׁע וְכָעַס" (תְּהִלִּים קיב, י), וְכִמּוֹ שְׁכַתּוּב (שָׁם סט, יט): "לְמַעַן אֵיבִי פְדִנִי", וְכִמּוֹ שְׁכַתּוּב (שָׁם ה, ט): "לְמַעַן שׁוֹרְדֵי הַיִּשָּׁר לִפְנֵי דְרָכְךָ".

"וְנוֹשַׁנְתֶם בְּאַרְצְךָ" (דְּבָרִים ד, כה)

נט.

(לְקוּטִי-הַלְכוּת, סְפַר-תְּנוּרָה ד, כא - עַל-פִּי לְקוּטִי-מוֹהַר"ן ח"ב ח, 'תְּקַעוּ תוֹכְחָה')

עִקַּר ה'תְּשׁוּבָה' בְּבַחֲנֵינָת 'הַתְּחִיד־שׁוֹת', כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (אֵיכָה ה, כא): "הַשִּׁיבֵנוּ ה' אֱלֹהֵיךָ וְנִשׁוּבָה, חֲדָשׁ יְמֵינוּ" וְכוּ'. וְכַתִּיב (תְּהִלִּים קג, ה): "תְּתַחֲדָשׁ כַּנְּשָׁר נַעֲוִירִכִי".

ועקר הגלות מארץ-ישראל, ו'הרבן
הבית-המקדש', וכל הצרות שסובלין
בגלות - הכל נמשך על-ידי שנפלו מבחינת
'התחדשות-המחין', לבחינת 'ישן'.

בבחינת (דברים ד, כה): "ונושנתם בארץ" -
"ונושנתם" דיקא. דהינו:
שנושנו שם, פאלו 'קדשת ארץ-ישראל'
ישן נושן חסוֹשֶׁלום, ועל-ידי-זה היה כל
החרבן, כמבאר שם בפרשה.

ועל-פן מזהיר אותם שם באותה פרשה:
שיזכרו היטב, את כל הנפלאות
והנוראות שעשה עמם מיום מתן-תורה,
שלא נשמע פזאת מיום בריאת שמים
וארץ, כמו שכתוב (שם ד, לב-לג): "כי שאל נא
למים ראשונים וכו', הנהיה פדבר הגדול
הזה וכו', השמע עם קול אלקים מדבר
וכו'".

ומאחר שזכיתם בעצמכם לשמע 'קול'
דברי אלקים חיים, דהינו: נבואה
אמתית - על-ידי-זה ראוי לכם, להכניע
ולבטל כל מיני 'כפירות' ו'בלבולי-אמונה',
שהם בחינת ה'עבודה-זרה' וה'פסילים'
שנפלו אליהם, כמו שכתוב שם מקדם (שם ד,
כה): "והשחתם ועשיתם לכם פסל" וכו'.

כי על-ידי 'רוח-נבואה', זוכין לבטל כל
'בלבולי-אמונה' שנמשך מ'בלבולי-
המדמה', כי זוכין לברר ה'מדמה', ולהאמין
ב'חדושי-העולם'.

וזוה צריכין להמשיך על-עצמו בכל יום,
כי השם-יתברך "מחדש בטובו בכל
יום תמיד מעשה בראשית" (תפלת שחרית).
וכמו-כן צריך האדם לחדש מחו בכל יום,
בבחינת (איכה ג, כג): "חדשים לבקרים רבה
אמונתך".

וזוה שסים שם בפסוק (ד, לט): "וידעת
היום והשבת אל לבבך, כי ה' הוא
האלקים" וכו' - "וידעת היום" דיקא.
שצריכין לחדש ה'ידיעה' בכל יום, בבחינת
(שם ג, ו): "אשר אנכי מצוה היום" הנאמר
ב'קריאת-שמע', שדרשו רז"ל (ספרי ואתחנן ה;
רש"י דברים כו, טז): "בכל יום יהיה בעיניך
פחדשים".

וכן מסים שם בפרשה (ד, מ): "ושמרת את
חקיו וכו', אשר אנכי מצוה היום
וכו', ולמען תאריך ימים על האדמה
וכו'".

כי זה עקר 'קדשת ארץ-ישראל',
שהנהגתה על-ידי 'השגחה ונפלאות',
שהוא בחינת 'חדושי-העולם שלעתידי' -
ששם יכולין לזכות ל'דעת' הזה, מי שזוכה
להמשיך על-עצמו בשלמות 'קדשת ארץ-
ישראל' - שיזכה להתחדש בכל יום ממש,
מכל-שכן בשנוי הזמנים הקדושים, שהם
שבתים וימים-טובים וראשי חדשים, וכמוכן
כל-זה משיחותיו הקדושות.

וזוה עקר 'אריכות-ימים', בחינת (משלי י,
כז): "יראת ה' תוסיף ימים", בחינת
(קדושין לב: על ויקרא יט, לב): "זקן, זה קנה
הכמה", בחינת (דברים שם, כא): "למען ירבו
ימיכם וימי בניכם על האדמה" וכו'. וכמו
שכתוב בפסוק הנ"ל: "ולמען תאריך ימים
על האדמה" וכו'.

כי העקר הוא ה'אמונה', ועקר ה'אמונה'
היא להאמין ב'חדושי-העולם' פנ"ל.
וזאת האמונה הקדושה, צריכין להמשיך
על-עצמו בכל יום מחדש. פפי אותו יום,
פפי השנויים שבאותו היום בכלל ובפרט.

"בַּצֵּר לָךְ וּמִצְאוֹךָ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאַחֲרִית הַיָּמִים, וְשַׁבַּת עַד ה' אֶלְקֶיךָ" (דְּבָרִים ד, ל)

לב.

(ח"א ו, ג)

וְאִפְלוּ אִם יוֹדַע אָדָם בְּעֵצְמוֹ שֶׁעָשָׂה תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה, אַף עַל־פִּיכֵן צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה עַל תְּשׁוּבָה הֶרְאֵשׁוּנָה, עַל הַשְּׁגָתוֹ הֶרְאֵשׁוּנָה וְכוּ'. וְזֶה בְּחִינַת 'עוֹלָם-הַבָּא', שִׁיְהִיָּה 'כָּלֹּ שַׁבַּת', הֵינּוּ 'כָּלֹּ תְּשׁוּבָה', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים ד, ל): "וְשַׁבַּת עַד ה' אֶלְקֶיךָ".

לג.

(ח"א מט, ו)

'שַׁבַּת' זֶה בְּחִינַת 'תְּשׁוּבָה', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים ד, ל): "וְשַׁבַּת עַד ה' אֶלְקֶיךָ".

לד.

(ח"א נח, ז)

'שַׁבַּת' בְּחִינַת 'תְּשׁוּבָה', בְּחִינַת (דְּבָרִים ד, ל): "וְשַׁבַּת עַד ה' אֶלְקֶיךָ".

לה.

(ח"א עט)

וְאִימָתִי יָכוֹל לִרְאוֹת שְׁפִלוּתוֹ? בְּשַׁבַּת! כְּשֶׁעוֹשֶׂה 'תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה', שֶׁהִיא 'שַׁבַּת'. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים ד, ל): "וְשַׁבַּת עַד ה' אֶלְקֶיךָ" - אֲתוֹן דִּדִּין כְּאֲתוֹן וְדִדִּין.

לו.

(ח"ב עט - הַתּוֹרָה שֶׁל 'רֵאשִׁי-פָּרָקִים')

יִצְחָק זְמַן קוֹף צָדִיק יִשְׁנִים וְכוּ'. "וְשַׁבַּת עַד ה' אֶלְקֶיךָ וְשָׁמַעְתָּ בְּקוֹלוֹ" (דְּבָרִים ד, ל). וְכוּ'. "וְאֵל יָחַד אֶפְדֶּה" (בְּרֵאשִׁית מד, יח). "בַּצֵּר לָךְ" (דְּבָרִים שם). "וַיִּקְרְבוּ יָמֵי יִשְׂרָאֵל

כִּי "אֵין יוֹם דּוֹמָה לְחֶבְרוֹ", כְּמִבְּאֵר בְּכַתְּבֵי הָאֲרִיז"ל (עֶזְרָתִים ג, ב), וּמִזְבֵּא בְּדְבָרֵינוּ כְּמָה פְּעָמִים (קְרִיאַת-שְׁמַע ה, ב; רֵאשִׁי-חֲדָשׁ ו, יב; וְעוֹד).

וּכְפִי מַה שֶׁחֲזָקִים בְּ'אַמוּנַת חֲדוּשֵׁ-הָעוֹלָם' - כְּמוֹ-כֵן זֹכִים לְ'חֲדוּשֵׁ-הָעוֹלָם שֶׁלְעֵתִיד', כְּמוֹ שֶׁמִּבְּאֵר שֶׁם בְּהַתּוֹרָה הַנִּזְכָּר.

"וּבִקְשֶׁתֶם מִשֵּׁם אֶת ה' אֶלְקֶיךָ וּמִצְאֶתָּה" (דְּבָרִים ד, כט)

ל.

(לְקוּטֵי-הַלְכוּת, רֵאשִׁי-חֲדָשׁ ו, יא)

כָּל אֶחָד צָרִיךְ לְבַקֵּשׁ מִמְּקוֹם שֶׁהוּא שָׁם, אֶת הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים ד, כט): "וּבִקְשֶׁתֶם מִשֵּׁם אֶת ה' אֶלְקֶיךָ וּמִצְאֶתָּה" וְכוּ', "מִשֵּׁם" דִּיקָא - מִמְּקוֹם שֶׁאֲתָה שָׁם, מִכָּל מַה שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, וְכְמוֹבֵא בְּשֵׁם הַפְּעֻל-שֵׁם-טוֹב ז"ל (מְאוּרֵעִינִים; דְּגַל-מַחְנֵה-אֶפְרַיִם).

לא.

(לְקוּטֵי-הַלְכוּת, רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה ו, בַּתְּחִלָּה)

"וּבִקְשֶׁתֶם מִשֵּׁם אֶת ה' אֶלְקֶיךָ וּמִצְאֶתָּה" וְכוּ' (דְּבָרִים ד, כט), "וּבִקְשֶׁתֶם מִשֵּׁם" דִּיקָא. וְכֵן מְסִיִּם שֶׁם בְּפֶסוּק: "כִּי תִדְרָשׁוּ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ".

וְכְמוֹ שֶׁמִּזְבֵּא בְּשֵׁם הַפְּעֻל-שֵׁם-טוֹב ז"ל (מְאוּרֵעִינִים; דְּגַל-מַחְנֵה-אֶפְרַיִם):

"וּבִקְשֶׁתֶם מִשֵּׁם", "מִשֵּׁם" דִּיקָא - מִכָּל מְקוֹם שֶׁיִּרְדּוּ וְנִפְּלּוּ לְשָׁם, אִפְלוּ לְבְּחִינַת 'מְקוֹמוֹת-הַמְטַנְפִּים' - "מִשֵּׁם" דִּיקָא צָרִיכִים לְבַקֵּשׁ בְּכָל לְבָבוֹ וּבְכָל נַפְשׁוֹ אֶת הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ.

"אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים"
(דברים ד, לה)

לז.

(ח"א ד, ט)

וְזֶה שֶׁאָמַר מֹשֶׁה לְדוֹרוֹ (דברים ד, לה):
"אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלהים".
 פי משה' הוא בחינת אין',
 ודורו הדבוקים אליו, ראוי להם לדעת, הינו
 להאיר לדעת, בחינת אין-סוף, בחינת
 דעוא-דרעוין, בחינת: "ה' הוא האלהים".

לח.

(ח"ב ז, ב)

משה רבנו, היה לו רחמנות, והיה עוסק
 בישוב-העולם, שיהיה העולם
 מישוב וממלא מבני-אדם, הינו בני-דעה.

כי הוא פתח לנו אור הדעת, כמו שכתוב
 (דברים ד, לה): **"אתה הראת לדעת כי ה'
 הוא האלקים"** - כי פתח את הדעת, ונגלה
 לנו: כי יש אלקים שליט בארץ.

**"וידעת היום והשבת אל לבבך, כי ה' הוא האלקים
 בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד"**
(דברים ד, לט)

לט.

(ח"א קנד)

עקר הדעת, פשהוא בלב, כמו שכתוב
 (דברים ד, לט): **"וידעת היום והשבות
 אל לבבך"**.

מ.

(ח"ב א, ה)

צריכין להמשיך הדעת אל הלב, בבחינת
 (דברים ד, לט): **"וידעת היום
 והשבות אל לבבך"**.

למזות" (בראשית מז, כט). התאחדות הזמן.
 למזות' זה "בצר לה וכו' באחרית הימים"
 (דברים שם). "אל תקברני במצרים" (בראשית
 שם), ב'מצר-הגרון', בשעת בחינת "בצר לה".

דברים האלה (בתוך שאר הרבה דברים, עיון-שם
 בפנים) כתבם בדרך ראשי-פרקים'
 ברמז בעלמא לזכרון וכו', מה שאפשר
 להבין מעט וכו', אמרתי לבאר מה שבידי וכו':
כי רבנו ז"ל רוצה לגלות: ש'תשובה'
 ובחינת 'למעלה-מהזמן', הם בחינה
 אחת וכו'. וזהו: "יצחק זמן קוף צדיק
 ישנים" וכו' - הינו: ש'יצחק' מרמז על זמן,
 כי "יצחק אותיות ק"ץ ח"י" (זהו בראשית כג:
 בהשמטות). "קץ" מרמז על הזמן, שהוא
 בחינת 'אחרית הימים' וכו'. שעקר הזמן'
 הוא בבחינת 'שנה'.

"ושבת עד ה' אלקיך ושמעת בקולו" -
 כי באמת עקר העבודה הוא:
 לקשר ולבטל בחינת הזמן, להעלותו
 וליחדו בבחינת 'למעלה-מהזמן'. וזה בחינת
"מצוות זמניות" (מצוות-עשה שהזמן גרמא
 שהנשים פטורות. ברכות כ: ועוד נלקוטר-הלכות מילה ד, ו -
 עירושם)) - כדי לזכות על-ידם: שיתאחד
 הזמן, ויעלה לבחינת 'למעלה-מהזמן'.

**וכל הצרות והדינים ואחיזת הסטרא-
 אחרא**, הוא רק בבחינת הזמן, שזהו
 בחינת (דברים ד, ל): **"בצר לה וכו' באחרית
 הימים"** דיקא, שזהו בחינת זמן'.

ואז: "ושבת עד ה' אלקיך" - דהינו:
 שנזכר לשוב, ועל-ידי-זה נזכר
 לבטל הזמן' כנ"ל, ואז יתבטלו כל הצרות
 והדינים, וכל אחיזת הסטרא-אחרא, ונזכר
 לשמע 'קול-דקדושה', בחינת: **"ושבת עד
 ה' אלקיך ושמעת בקלו"**.

כי בודאי צריכין כמה וכמה אזהרות גדולות ורבות על זה, בכמה וכמה לשונות וכו'. כי מחמת טרדות עולם-הזה ותאוותיו והבליו, נמצאים הרבה שברב העתים שזכחים אותו יתברך וכו'.

ועל-זה מזהירים הפסוקים וכו'. כלומר:
"קחו זאת בדעתכם היטב, עד שיהיה קשור וחזק בדעתכם ולבבכם בכל-עת!"

וזה: "וידעת היום והשבות אל לבבך" וכו' - כי זה עקר שלמות הידיעה, כשמשרין ה'דעת' אל ה'לב', לידע בלבבו היטב: "כי ה' הוא אלקים" וכו'! - כי בכל-עת שמשכימין זאת אל לבבו היטב: "כי ה' הוא האלהים", בודאי נופל פחדו ואימתו ויראתו עליו לבלתי יחטא וכו'.

"וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל" (דברים ד, מד)

מאי דכתיב: "וזאת התורה אשר שם משה" - זכה, נעשית לו 'סס-חיים'; לא זכה, נעשית לו 'סס-מיתה'.

(יומא עב:)

מג.

(ח"א לא, בסוף)

'אותיות התורה' הם פועלים, כי הם החיות של כל דבר, כמו שכתוב (תפלת שחרית): "ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית", "ואין טוב אלא תורה" (ברכות ה. עבודה זרה יט:), כי הם מנהיגין את כל העולם.

אך ה'אותיות' בעצמן הם כ'גלם', ואין להם שום 'תנועה וחיות', ואין להם שום 'ציור'. ועל-כן יש להתורה שני פחות: "זכה נעשה לו סס-חיים" וכו' (יומא עב: על

מא.

(שיחות-הר"ן לט)

ראוי שירגיש בלב: צרת יחיד, מפל-שכן צרת רבים. כי אפשר שידע מהצרה חסוֹשֶׁלֶם, ויודע בברור כאב הצרה, ועם-כל-זה 'לבו' אינו מרגיש הצרה כלל.

ואם אינו מרגיש, צריך להכות הראש בקירות לבבו, פמובא במקום-אחר (שיחות-הר"ן ריז) על-פסוק (דברים ד, לט): **"וידעת היום והשבות אל לבבך" - "שצריך להביא הדעת בהלב".**

מב.

(שיחות-הר"ן ריז)

אמר: שאיתא בספר אחד: שמה שמובא בספרי המקרים, ראיה שצריכין לחקור, מפסוק (דברים ד, לט): **"וידעת היום והשבות אל לבבך" וכו' - הוא מ'פת הקראים', שהם מפרשים כך:** "שצריכין לדעת אותו יתברך על פי הקירות!"

אבל האמת לא כן הוא! - כי באמת העקר לדעת אותו יתברך, הוא רק על-ידי 'אמונה שלמה', שעל-ידי-זה דיקא זוכין אחר-כך לדעת והשגה גדולה בידיעת רוממותו יתברך שמו וכו'.

ובאמת: עקר הפרוש הפשוט של פסוקים אלו המזהירים לדעת אותו יתברך, כגון: **"וידעת היום והשבות וכו'",** וכן (דברי-הימים א כח, ט): **"דע את אלקי אביך ועבדהו".** וכן (תהלים ק, ג): **"דעו כי ה' הוא אלהים" וכו' - עקר האזהרה זו היא בפשיטות: לדעת ולזכור אותו יתברך תמיד בכל עת, ואל ישפח אותו חסוֹשֶׁלֶם בשום עת וכו'.** הינו: **"ידוע תדע, ואל תשפח בשום עת!"**

דברים ד, מד: "וזאת התורה אשר שם משה" - כי כל אחד לפי מה שהוא נכסף, כך הוא מציר ומפרש 'אותיות-התורה'.

כי בה'תורה' כלול 'אחיזת טוב ורע', "יצדיקים ילכו בהם, ופושעים יפשלו בהם" (חושע יד, י).

היגו: כל אחד לפי ה'פסופין' שלו, שמהם נעשים 'נפשות' - על-ידי-זוה עושה 'נקדות' ל'אותיות-התורה', ונצטרפו ה'אותיות', ונתפרשו ל'טוב', או להפך חס-ושלום. ולפי מה שנצטרפין, כך הם פועלים בעולם.

ועל-כן: 'אותיות התורה', מבקשים להצטרף מפי 'צדיק', שהוא מדבר ה'פסופין-דקדשה' שלו - שעל-ידי-זוה מקבלין ה'אותיות', 'נקדות', ונצטרפין ל'טוב'.

וזוה שאמרו רז"ל (מועד-קטן יז): "אם הרב דומה למלאך ה' צבאות, תורה יבקשו מפיהו".

כי ה'רב' צריך גם-כן שיהיה לו 'שני פחות' שיש לה'תורה': 'סם-חיים' ו'סם' וכו'.

באפן שיהיה אפשר להמתקרב אליו, לקבל פרצונו, "צדיקים ילכו, ופושעים יפשלו".

אם הוא משתוקק ל'עבודת השם-יתברך' - יוכל לקבל מה'רב', דרך 'שרה' לעבד את השם. ואם לאו, וטינא יש בלבו - יוכל גם-כן למצא בה'רב', דבר שיקצץ בנטיעות, ויכפר בכל חסו-ושלום.

כי כל 'צדיק' - צריך שיהיה 'למדן' בתורה, ו'חסיד' במעשים-טובים. כי

אם אינו 'למדן' - אמרו רז"ל (אבות פ"ב מ"ה): "ולא עם הארץ חסיד".

ו'למדן' בלבד - בודאי אינו כלום, כי אפשר להיות 'למדן' ו'רשע' גמור, ו"לא זכה נעשה לו סם-מות". על-כן צריך שיהיה 'למדן' ו'חסיד'.

וכן אפלו ה'צדיק', לפעמים כשנופל ממדרגתו, כידוע שאי-אפשר לעמד תמיד בקביעות על מדרגה אחת. אזי בעת שנופל ממדרגתו, אם ירצה להחזיק עצמו במדרגת 'למדן' שנשאר לו - הוא לא טוב. רק צריך להחזיק עצמו ב'יראת-שמים', מה שיש לו עדין מה'רשימו' שנשאר לו.

ומחמת 'שני הבחינות' אלו שצריך להיות לה'צדיק', 'למדן' ו'חסיד', והם בחינת "מלאך ה' צבאות" - על-ידי-זוה נמצא בה'צדיק', 'שני פחות' שיש לה'תורה': 'סם-חיים' ו'סם-מות'. ואפשר להמתקרב אליו, למצא בו דבר שיקצץ בנטיעות; או לכנס ולצאת בשלום.

וזוה: "אם הרב דומה למלאך ה' צבאות" - היגו: שהוא 'למדן' בתורה, ו'עובד את השם', ועל-ידי-זוה הוא מציר 'אותיות-התורה' ל'טוב'.

אזי: "תורה יבקשו מפיהו" - ש'אותיות-התורה', מבקשין לקבל 'נקדות', ולהצטרף מ'פיו'.

היגו: על-ידי ש'פיו' ידבר 'ההשתוקקות' וה'פסופין דקדשה' שלו, שעל-ידי-זוה נגמרין ויוצאין ה'נפשות', ונעשין 'נקדות' לה'אותיות', ונצטרפו ונעשין 'כלי' לקבל 'טוב'. כי על-ידי ה'נקדות', נזדונו ונצטרפו ה'אותיות', כנ"ל.

מד.

(ח"א לו,ה)

כְּשֶׁהַצְדִּיק מְנַלֵּה אֵיזָה דְּבַר־תּוֹרָה, אֲזִי מוֹרִיד נְשִׁמְתֵיךְ הַדְּתִיךְ, לְכָל אֶחָד מִהַשּׁוֹמְעֵיךְ הַתּוֹרָה לְפִי בְּחִינַתּוֹ וְתַפְסִיתּוֹ.

כִּי הַתּוֹרָה יֵשׁ לָהּ שְׁנֵי כַּחוֹת: לְהַמִּית וּלְהַחֲיִית, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ (קדושין ל: על דברים יא, יח): "וְשִׁמְתֶם - זָכָה, נַעֲשִׂית לּוֹ סִם־חַיִּים" וְכוּ', וּכְתִיב (הושע יד, י): "יִשְׂרָאֵל דְּרָכֵי ה', צְדִיקִים יִלְכוּ בָם" וְכוּ'.

כִּן הַתּוֹרָה שֶׁל הַצְדִּיק, לְכָל־אֶחָד כְּפִי תַפְסִיתּוֹ. יֵשׁ אָדָם שֶׁנַּעֲשֶׂה לּוֹ נְשִׁמָּה חֲדָשָׁה מִהַתְּנַלּוֹת הַתּוֹרָה, וְיֵשׁ אָדָם שֶׁהוּא חִס־וְשָׁלוֹם לְהַפּוֹד, הַכֹּל לְפִי הַכֹּלִי שְׁלוֹ, כְּפִי תַפְסִיתּוֹ, תַפְסִית הַמַּחֲיִן שְׁלוֹ וְכוּ'.

דָּזָה הוּא כָּל־גְּדוֹל: שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְשׁוֹם אָדָם לְהַשִּׁיג וּלְתַפֵּס בְּדַבּוּרוֹ שֶׁל הַצְדִּיק, אִם לֹא שֶׁתִּקַּן תְּחִלָּה 'אוֹת בְּרִית קַדְשׁ' כְּרָאוּי וְכוּ', אֲזִי הַמַּחֲיִן שְׁלוֹ בְּשִׁלְמוֹת, וְיִכּוֹל לְהַבִּין דַּבּוּרוֹ שֶׁל הַצְדִּיק - כְּפִי הַתְּקוּן שֶׁל כָּל־אֶחָד, כִּן הוּא הַשְּׁגָתוֹ.

מה.

(ח"א קא)

יֵשׁ ע' אֲנַפְיִן־נְהִירִין, וְיֵשׁ ע' אֲנַפְיִן־חֲשׁוּכִין. כִּי יֵשׁ שְׁנֵי כַּחוֹת, כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ רַז"ל (יומא עב:) עַל פְּסוּק (דברים ד, מד): "וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מִשָּׁה" - "זָכָה, נַעֲשֶׂה לּוֹ סִם־חַיִּים. לֹא זָכָה, נַעֲשֶׂה לּוֹ סִם מוֹת". 'סִם־חַיִּים' הוּא 'אֲנַפְיִן־נְהִירִין', 'סִם־מוֹת' הוּא 'אֲנַפְיִן־חֲשׁוּכִין'.

כָּל מַה שֶׁאָדָם מַשִּׁיג בְּשִׁכְלוֹ - הוּא בְּחִינַת 'אֲנַפְיִן־נְהִירִין'. וְמַה שֶׁאֵינוֹ מַשִּׁיג - הוּא בְּחִינַת 'אֲנַפְיִן־חֲשׁוּכִין'.

וְעַל־כֵּן: כְּשִׁזְכָּה לְעֵינַי בַּתּוֹרָה, עַד שֶׁמַּשִּׁיג 'הַכְּמוֹת־הַתּוֹרָה', שְׂאֵי הוּא בְּבַחֲיַנַּת 'אֲנַפְיִן־נְהִירִין' - אֲזִי נִכְנָעֵיךְ הַמְּדוּת וְהַתְּאוּזָה שֶׁל הָעַפּוֹ"ם, שֶׁנֶּאֱחָזֵיךְ בְּבַחֲיַנַּת 'אֲנַפְיִן־חֲשׁוּכִין'.

מו.

(ח"א קסד)

לְעֵינַי 'סְפוּרֵי־דְבָרִים' שֶׁל הַצְדִּיק־הָאֱמֵת. לְמַשָּׁל: רוֹפֵא שֶׁנַּחֲלָה וְכוּ', לְפַעְמִים הֶהְכַּרְח לְתַנּוּ לְהַחֲזִיק אֵיזָה סִם, אֲשֶׁר אִם יִתְּנוּ לּוֹ כְּמוֹ שֶׁהוּא, יָמוּת בְּלִי סִפְקָ, עַל־כֵּן הֶהְכַּרְח לְעַרְב הַסִּם בְּדְבָרִים אֲחֵרִים.

כִּן יֵשׁ אֲנָשִׁים, שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְגַלּוֹת לָהֶם 'פְּנִימִיּוֹת־הַתּוֹרָה' הַצְּרִיךְ לְרַפּוֹאָתוֹ וְכוּ'. כִּי בַּהַתּוֹרָה יֵשׁ שְׁנֵי כַּחוֹת: 'סִם חַיִּים', וְ'סִם מוֹת', כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (יומא עב: על דברים ד, מד): "וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מִשָּׁה": "זָכָה, נַעֲשֶׂה לּוֹ 'סִם־חַיִּים'. לֹא זָכָה, נַעֲשֶׂה לּוֹ 'סִם־מוֹת'".

וְעַל־כֵּן אִם יֹאמְרוּ לּוֹ הַתּוֹרָה בְּעֶצְמָהּ כְּמוֹ שֶׁהִיא - יָמוּת בְּלִי סִפְקָ. כִּי אֲצִלוּ ש"לֹא זָכָה נַעֲשֶׂה סִם־מוֹת" - הֶהְכַּרְח לְהַלְבִּישׁ לּוֹ 'פְּנִימִיּוֹת־הַתּוֹרָה' בְּדְבָרֵי־תּוֹרָה אֲחֵרִים. - וְלְפַעְמִים גַּם זֶה אֵינוֹ יִכּוֹל לְקַבֵּל אִף אִם יִלְבִּישׁוּ בְּדְבָרֵי־תּוֹרָה אֲחֵרִים.

עַל־כֵּן מְלַבִּישִׁין הַתּוֹרָה בְּסְפוּרֵי דְבָרִים חִיצוֹנִיִּים - לְמַעַן יִכּוֹל לְקַבֵּל הַרְפּוּאָה הַגְּנוּזָה שָׁם. כִּי גַם הַתּוֹרָה בְּעֶצְמָהּ, מְלַבֶּשֶׁת עֵתָה בְּ'סְפוּרֵי־מַעֲשִׂיּוֹת', מַחֲמַת שְׂלֹא הִיָּה אֶפְשָׁר לְמַסְרָה כְּמוֹת שֶׁהִיא.

מז.

(ח"ב צא)

הַצְדִּיקִים הָאֱמֵתִיִּים מְדַבְּרִים לְפַעְמִים עִם 'דְּשָׁעִים', וּמְסַפְּרִים עִמָּהֶם

מ'עסקי-מלחמות, וכיוצא בזה מ'עסקי- העולם'.

אך הוא מלביש בזה האור הגדול של התורה, כי הוא מלביש 'אור-התורה' בלבושים שונים זה מזה, עד שמלבישו בדברים הללו, וה'אור-התורה' מתלבש בצרופים אחרים.

כי אם היה ה'צדיק' מדבר תכף תורה בפרוש עם ה'רשע' - היה יכול להתפקר יותר, והיה נעשה רשע יותר.

כי "צדיקים ילכו בם, ופשעים יפשלו בם" (הושע יד, י), כי "זכה, נעשה לו סם-חיים, לא זכה, נעשה לו סם-מוות" (יומא עב: על דברים ד, מד: "וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל").

ועל-כן אם היו מגלין לו 'תורה' כמות שהיא, היה מתפקר יותר, כי היה נעשה אצלו 'סם-מוות' חסיושלום, כי הוא רחוק מן התורה. ועל-כן צריכין להלביש לו התורה בצרופים אחרים.

מת.

(שיחות-הר"ן רטז)

כל האזהרות של "משלי" להתרחק מ"אשה זרה" - פונתו על 'הכמות' החיצונית, שנקראת "אשה זרה", כנגד 'חכמת-התורה' שנקראת "אשת חיל".

ומי שבקי בהם ובדרכיהם ואיך הם מטעין את העולם וכו' - הם ממש כמו אשה המנאפת המקשטת עצמה ומדברת דבריי-חן, ובתחלה אינה מגלה זדון לבה, ומראית עצמה ככשרה, עד אשר היא מטעת כל מי שנסת אחריה.

כמו-כן ממש הם דרכיהם הרעים, למי שיודע מעט מדרכיהם. ועל קטב משל זה סובב רב ספר משלי וכו'.

ואי-אפשר להאריך בזה - כי הם אומרים בהפך ממש, ומביאים ראיה מ'משלי' דיקא, ומשאר 'כתבי-קדש', לדרכיהם הרעים.

כי תורתנו הקדושה יש בה 'סם-חיים' למי שזוכה, ו"לא זכה, נעשית לו סם-מוות", כמו שאמרו רז"ל (יומא עב:) על פסוק (דברים ד, מד): "אשר שם משה". וכתוב (הושע יד, י): "כי ישרים דרכי ה', צדיקים ילכו בם, ופשעים יפשלו בם".

"פנים בפנים דבר ה' עמכם" (דברים ה, ד)

מט.

(ח"א יט, א-ב ג-ו ז-ח ט-פסוף)

קשה להעולם: על מה צריך לנסע להצדיק לשמע מפיו, הלא אפשר לעין בספרים דברי-מוסר!?

אך באמת הוא תועלת גדול - כי יש חלוק גדול בין השומע מפי הצדיק-האמת בעצמו, ובין השומע מפי אחר האומר בשמו, מכל-שכן כששומע מפי ששמע מפי השומע - כי יורד בכל-פעם מדרגא לדרגא, רחוק מפי הצדיק. וכן בין השומע מפי הצדיק למעין בספר, הוא חלוק גדול ביותר.

כי צריך לזכר את ה'פנים' - שיוכל כל אחד לראות את פניו, בפנים שלו, כמו במראה - עד אשר בלא תוכחה ובלא מוסר, יתחרט חברו תכף על מעשיו, רק ממה שייביט בפנים שלו, כי על-ידי שייביט בפנים

שלו יראה את-עצמו כמו במראה, איך פניו משקע בחשך.

כי גדל יקר הערך של לשון הקדש - "שבו נברא העולם" (בראשית-יב"ה יח, ד) וכו'.

וכשמעלה הטוב שבתרגום, ומשלים את הלשון-הקדש - על-ידי-זה נתעוררין ונתגדלין הכח של האותיות של לשון הקדש שיש בכל דבר שבעולם. כי כל דבר, יש בו כמה 'צרופי-אותיות' שבו נברא זה הדבר וכו'.

ו'תאות-נאוף' נתבטל, על-ידי ה'דבור של לשון-הקדש'. וכפי השלמות שמשלים ה'דבור של לשון-הקדש', שהוא בחינת 'שבירת ובטול תאות-נאוף', כן נתגדל ונתעורר כח ה' שבמעשה בראשית, שהם האותיות שיש בכל דבר ודבר שבעולם.

ומי שיכול להתעורר התנוצצות האותיות שבכל מעשה בראשית שיש בכל דבר - אזי אכילתו ושתייתו וכל תענוגיו אינו אלא מהתנוצצות האותיות שבאכילה ושתייה וכו'. הינו בחינת התנוצצות האותיות של "לב אלקים שבמעשה-בראשית שיש בכל דבר" (זהר).

ומי שהוא חכם לבד, יכול להבין כל זאת בחכמתו, שידע האותיות שיש בכל דבר, כנ"ל. אבל שירגיש ויתענג רק מה'צרופי-אותיות', זה אי-אפשר כי אם למי שהביא שלמות בלשון-הקדש, והביא התנוצצות חדש בלשון-הקדש של כל דבר, הינו: בהאותיות שיש בכל דבר וכו'.

כי לזכות שיהיו כל תענוגיו רק מהאותיות שבכל-דבר - זה אי-אפשר, כפי-אם

כשזוכה לשלמות לשון-הקדש', דהינו: כשזכה לשבר 'תאות-המשגל' לגמרי, ולהשלים את הלשון-הקדש', עד שהביא התנוצצות חדש בלשון-הקדש, דהינו בהאותיות שיש בכל דבר.

זה הצדיק שאוחז בזה, הוא דיקא זוכה לזה, שאינו מרגיש שום תענוג משום דבר אכילה ושתייה ושאר התענוגים שבעולם, כי אם מ'התנוצצות-האותיות' שיש בכל דבר, אשרי לו.

ומי שאוחז במדרגה זו: מזה מאיר לבו' וכו', ועל-ידי-זה מתנוצץ 'פניו' באור הזה, בבחינת (משלי טו, יג): "לב שמח ייטב פנים". וכשפניו מאירות בהזדככות הזה, אזי יוכל האחר לראות פניו בפנים הזה כמו במראה, ולהתחרט ולשוב בתשובה, כנ"ל.

וזוה בחינת (דברים ה, ד): "פנים בפנים דבר ה' עמכם" - הינו: על-ידי שיש עמכם 'דבור ה'", הינו 'שלמות לשון-הקדש', על-ידי-זה מתנוצץ הפנים ומאירות כל-כף, עד שיוכל להתראות "פנים בפנים".

וזוה (זהר תרומה קעו: ספרא-דצניעותא, פרקא קדמאה): "עד לא הוי מתקלא, לא הוי משגיחין אפין באפין" - כי קדם שהיה הלשון-הקדש בשלמות, "לא הוי משגיחין אפין באפין" - עדין לא היה בחינת "פנים בפנים".

כי אי-אפשר לזכות לבחינת 'פנים מאירות' הנ"ל, שהם בחינת "פנים בפנים", כפי-אם על-ידי בחינת "מתקלא", שהוא בחינת 'שלמות לשון-הקדש' כנ"ל.

כי עקר בחינת "פנים בפנים" - הוא על-ידי: "דבר ה' עמכם", כנ"ל.

וְזָהוּ הַחֲלוּק בֵּין הַשּׁוֹמֵעַ מִפִּי הָרֶב, אוֹ מִפִּי הַתְּלָמִיד, אוֹ מִפִּי הַסֵּפֶר וְכוּ'.

נמצא: מי ששומע מפיו בעצמו - מקבל 'דבור לשון-הקדש' בשלמות וכו'. אבל מי ששומע מפי אחר - הוא רחוק מזה השלמות, כי כבר ירד ממדרגתו.

נ.

(ח"א קנג)

אם התלמיד יש לו 'פנים', הינו בחינת 'אנפיו-נהירין', בחינת 'מראה מלטשת' - אזי יכול לקבל 'פנים', 'אור פני הרב'.

ואזי ראוי: שֶׁהָרֶב יִתְרָאָה עֲצֻמוֹ בְּתוֹךְ פְּנֵי הַתְּלָמִיד הַמְּקַבֵּל פָּנָיו, וְזָהוּ: 'קבלת-פנים'.

אך אם אין לו 'פנים', הינו: שהוא בחינת 'אנפיו-חשוכין' - אזי אין יכול לקבל 'פנים'. וכן כל אחד נגד חברו, אפשר לו לדעת על-ידי-זה.

וְזָה שְׁפָתוֹב (דְּבָרִים ה, ד): "פנים בפנים" וכו'. הינו: בשעת 'מתורתורה' היו ישראל בבחינת 'אנפיו-נהירין', והיו יכולים לקבל 'פנים-דקדשה', הינו שיתראה בתוכם 'פנים-דקדשה'.

וְזָהוּ: "פנים בפנים" - ש'פנים דקדשה' הִיָּה בְּתוֹךְ פְּנֵיהֶם, בְּחִינַת 'קבלת-פנים'.

וְזָהוּ: "דבר ה' עמכם" - שֶׁהַדְּבֹר הָיָה מְדַבֵּר עִם כָּל אֶחָד, וְיוֹצֵא מִכָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, מֵאַחַר שֶׁנִּכְלָל בְּתוֹכוֹ 'פנים-דקדשה'.

נא.

(ח"ב תז)

יש עשרה מדרגות בנבואה, כנגד עשרת הדברות, כמו שפתיב (דברים ה, ד):

"פנים בפנים דבר ה' עמכם". "דבר ה', זו נבואה" (שבת קלח:).

וְעַל-כֵּן עַל-יְדֵי 'נבואה', בְּחִינַת 'עשרה מדרגות', בְּחִינַת 'עשרת הדברות', זֹכִיךְ לְ'אמונה', לְהֶאֱמִיךְ שֶׁהַכֹּל בְּרַא הַשֵּׁם בְּ'עשרה מאמרות'.

עניני 'עשרת הדברות' עם הפסוקים - נמצאים בהרחבה בפרשת יתרו -

"ואתה פה עמד עמדי" (דברים ה, כז)

נב.

(שיר-נעים' של רבנו ז"ל, בתחלת הספר)

משה עלה למרום וענן לבושו. נמצא- המחיב דבר עמו בכל פעם, ופרש מן האשה.

נג.

(ח"א לו, ב)

'משה רבנו' - לפי שהוא 'כָּל הַתְּגִלוֹת-הַתּוֹרָה', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'דעת' (זהר פקודי רכא). וְכוּ' - בְּשִׁבְלִי-זָה הִיָּה צְרִיךְ לְפָרֵשׁ אֶת עֲצֻמוֹ מִכָּל וְכָל, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (דְּבָרִים ה, כז): "ואתה פה עמד עמדי".

נד.

(ח"א עה)

'תורה' הוא בחינת 'עמידה', בְּחִינַת רְגֵלִיךְ - כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (דְּבָרִים ה, כז): "ואתה פה עמד עמדי".

נה.

(ח"ב עב)

מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, הָיָה קְדוֹשׁ וּפְרוֹשׁ גָּדוֹל מְאֹד
עַל־פִּי הַדְּבֹר, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (דְּבָרִים ה,
ל): "וְאַתָּה פֹה עֹמֵד עִמָּדִי".

נו.

(ח"ב עח, ב' ראשי-פרקים בסוף התורה)

מֹשֶׁה, דַּעַת. פְּרִישוּת. "פֹּה עֹמֵד עִמָּדִי"
(דְּבָרִים ה, כז).

"שִׁמְעֵ יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד" (דְּבָרִים ו, ד)
- וְעַנֵּינִי קְרִיאַת־שִׁמְע' -

וּצְלוּתָא דְעַנֵּי אִיהוּ שְׂכִינְתָא, מֵאֵן עַנֵּי דָא צְדִיק,
בְּגִינְיָה אִסְתַּלַּק קוּצָא דְאוּת ד' ד' אֶחָד.
(תְּקוּנַיִי-זִהָר מִב: וְעוֹד)

נד.

(ח"א י, ה)

הַעֲצָה הַיְעוּצָה לְבַטֵּל הַנְּאוּה, שְׁהִיא
ה'עֲבוּדָה-זָרָה' וְכוּ' - הוּא עַל־יַדִּי
הַתְּקַרְבוֹת לְצַדִּיקִים'.

כַּמּוּבָא ב'תְּקוּנַיִם' (מח): "ב'תְּרוּעָה' דְאִיהוּ
רוּחָא, אַתְעֵבִיר 'אַל אַחַר'" (שְׁמוֹת
לד, יד). וְ'צַדִּיק' הוּא בְּחִינַת 'רוּחָא' וְכוּ', וְעַל־
יְדוּ נִכְנַע 'רוּח־גְבוּהָ', "אַל אַחַר" (שְׁמוֹת לד, יד),
וְנַעֲשֶׂה מ'אַחַר' אֶחָד, כִּי הוּא "קוּצָא דְאוּת
ד'" (תְּקוּנַיִי-זִהָר מִב:), שְׁמֻמְנוּ אַרְבַּע רוּחוֹת וְכוּ'.

נת.

(ח"א יא, א)

יֵישׁ יְחוּדָא-עֲלָאָה' וְיְחוּדָא-תַתָּאָה, הֵינְנוּ:
"שִׁמְעֵ יִשְׂרָאֵל" (דְּבָרִים ו, ד), וְ'בְרוּךְ
שֵׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד' (זִהָר בְּרֵאשִׁית
יח): - וְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, צָרִיךְ שִׁיְהִיָּה נַעֲשֶׂה
זֹאת עַל־יְדוּ וְכוּ'.

נט.

(ח"א כג, ד)

עֲשׂוּת הַדְּבָרוֹת, הֵם ב'קְרִיאַת שִׁמְע'
(ירוּשְׁלָמִי בְּרִכּוֹת פ"א).

ס.

(ח"א לו, ג)

כְּשִׁקְוֵיין פְּסוּק רֵאשׁוֹן שֶׁל 'קְרִיאַת־
שִׁמְע', צָרִיךְ לְהַעֲצִים עֵינָיו
(בְּרִכּוֹת יג: שְׁלַח־עֲרוּךְ אוֹרַח־חַיִּים סא, ה; פְּרִיעֵץ-חַיִּים
שֶׁעַר קְרִיאַת־שִׁמְע פ"ו), בְּבַחֲיִנַת: "עוֹלֵימָתָא
שִׁפִּירְתָּא דְלִית לָהּ עֵינָין" (זִהָר מִשְׁפָּטִים צה).

כִּי תִקּוֹן ה'הַהוֹרֵי-זָנוֹת' - שִׁיאֵמֹר "שִׁמְע"
וְ"בְרוּךְ שֵׁם".

כִּי 'תְּאוּת־נְאוּף' בָּאָה מ'עֲכִירַת־דָּמִים',
הֵינּוּ: מ'טְחוּל, לִילִית, שְׁפָחָה בִישָׂא,
אָפָא דְעַרְב־רַב, מְלָכוּת־הַרְשָׁעָה" (תְּקוּנַיִי-זִהָר
פה: קמ). וְ'מְלָכוּתָא-דְשִׁמְעָא' הוּא בְּבַחֲיִנַת
"גְּבִירְתָּא" (זִהָר וַיְרָא קִיד: עַל־פִּי מִשְׁלִי ל, כג),
"אִשָּׁה יֵרָאֵת ה'" (מִשְׁלִי לא, ל), וְכוּ'.

וְכַשְׁמִקְבֵּל עָלָיו עַל מְלָכוּת שָׁמַיִם בְּאֵלוּ
הַפְּסוּקִים - כּוֹלֵל נִשְׁמָתוֹ
בִּי"ב שְׁבִטֵי יְהוָה.

כִּי "בְּשָׁנֵי פְּסוּקִים אֵלוּ - יֵישׁ י"ב תְּבוּת,
נֶגְדַי י"ב שְׁבִטֵי יְהוָה; וּמ"ט אוֹתִיּוֹת, כְּנֶגְדַי
מ"ט אוֹתִיּוֹת שְׁבִטוֹת שְׁבִטֵי יְהוָה" (מְגִלָּה-
עִמְקוֹת, תְּחִלַּת פְּרֶשֶׁת שְׁמוֹת).

וּמִפְּרִישׁ נִשְׁמָתוֹ, מְנַשְׁמַת עַרְב־רַב,
הַבָּאִים מ'אִשָּׁה זֹנָה" (וַיִּקְרָא כא,
ז), "שְׁפָחָה בִישָׂא", שְׁהִיא בְּבַחֲיִנַת (בְּרֵאשִׁית טז,
ח): "מִפְּנֵי שָׂרֵי גְבֻרָתִי אֲנֹכִי בְּרַחַת", שְׁהַתְּאוּה
בּוֹרַחַת וְנִפְרָדַת מִמֶּנָּה.

וְאִם אֵינּוּ מִשְׁתַּדֵּל לְגַרֵּשׁ ה'אִשָּׁה זֹנָה" -
אֲזִי הוּא בְּבַחֲיִנַת (מִשְׁלִי ל, כג): "שְׁפָחָה
תִּירַשׁ גְּבֻרְתָּה".

וְזֶה בְּחִינַת 'סְגִירַת עֵינַיִם' בְּשַׁעַת 'קַבְּלַת
 עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם' - לְהוֹרוֹת: שְׁעַל-
 יְדֵי 'קַבְּלַת עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם', הוּא בְּבַחֲיִנַת:
 "עוֹלִימָתָא שְׁפִירְתָּא דְלִית לָּהּ עֵינַיִן", שֶׁהִיא
 הַתְּאֻוָּה שְׁכוּלְלַת הַמְדוּת־רְעוּת שֶׁל 'שְׁבָעִים
 לְשׁוֹנוֹת'.

וְכַל־זֶה בְּשֵׁישׁ לוֹ לְאָדָם הִרְהוּר בְּאִקְרָאֵי
 בְּעַלְמָא - אַזִּי דִּי לוֹ בְּאִמִּירַת
 שְׁנֵי פְּסוּקִים הַנִּלְכָּד.

אָבֵל אִם הוּא חֲסִי־שְׁלוֹם רְגִיל בְּהִרְהוּר
 שֶׁל הַתְּאֻוָּה הַכְּלִיּוּת - אַזִּי צָרִיךְ גַּם-
 כֵּן לְהוֹרִיד דְּמַעוֹת בְּשַׁעַת 'קַבְּלַת מַלְכוּת־
 שָׁמַיִם' וְכוּ'.

וְזֶה שֶׁתְּרַגְּסֵם יוֹנְתָן עַל פְּסוּק (בַּמִּדְבָּר כ"ה, ו):
 "וְהִפְּחָה בְּכִיִּים פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד",
 "בְּכִיִן וְקוֹרִין אֶת שְׁמַע" - וְזֶה לֹא עָשׂוּ,
 אֲלָא בְּדִי לְהַנְצִיל מִהִרְהוּר שֶׁל "אִשָּׁה זוֹנָה",
 שֶׁהִיא קַלְפָּה הַקּוֹדֶמֶת לַפְּרִי, וְלָבוּא
 לְהַתְּנַלְלוֹת־הַתּוֹרָה'.

[לְקוֹטִי־הַלְכוּת, קְרִיאַת־שְׁמַע ה', ד: זֶה בְּחִינַת מַה
 שֵׁישׁ 'שְׁתִּים־עֶשְׂרֵה תְבוּת' בְּפִסּוּקֵי 'שְׁמַע וּבְרוּךְ־שֵׁם' וְכוּ',
 כְּנֶגֶד 'שְׁנַיִם־עֶשְׂרֵה שְׁבָטִים', כְּמוֹבָא (ח"א לו ה"ל), וְכֵן הֵם
 כְּנֶגֶד 'שְׁנַיִם־עֶשְׂרֵה חֻדְשִׁים' וְשְׁתִּים־עֶשְׂרֵה שְׁעוֹת הַיּוֹם,
 כְּנֶגֶד 'שְׁנַיִם־עֶשְׂרֵה צְרוּפֵי הַיּוֹם' (פְּרִיעֲצוּסִים, קְרִיאַת־שְׁמַע
 פכ"ח). כִּי כָּל הַשְׁנַיִם־עֶשְׂרֵה חֻדְשִׁים, וְכָל 'שְׁתִּים־עֶשְׂרֵה
 שְׁעוֹת הַיּוֹם', שֶׁהֵם כָּלֵל הַזְּמַן; וְכֵן כָּל הַשְׁנַיִם־עֶשְׂרֵה
 שְׁבָטִים, שֶׁהֵם כָּלֵל כָּל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל - בְּלִם כְּלוּלִים
 בְּקְרִיאַת־שְׁמַע'.

דְּהִינּוּ: שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד מִבְּנֵי־יִשְׂרָאֵל, יֵשׁ לוֹ שְׂרָשׁ מִיְחָד
 בְּשְׁנַיִם־עֶשְׂרֵה שְׁבָטִים, בְּאִרְבָּעִים־וַחֲמֵשׁ אוֹתִיּוֹת שְׁלֹשָׁה,
 שֶׁהֵם כְּנֶגֶד אִרְבָּעִים־וַחֲמֵשׁ אוֹתִיּוֹת שְׁבַעֲנֵי פְּסוּקִים אֵלוֹ,
 כְּמוֹבָא בְּסִימָן (ח"א לו ה"ל).

וּכְפִי אֲחִיזָתוֹ בְּקַדְשָׁה הַעֲלִיּוֹנָה, בְּשְׁנַיִם־עֶשְׂרֵה שְׁבָטֵי יְהוָה -
 כֵּן מִתְּנַצֵּץ לוֹ אֲלֻכוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּלָבוֹ. וְכֵן כָּל הַיָּמִים
 וְהַשְּׁעוֹת שֶׁכְּלוּלִים בְּשְׁנַיִם־עֶשְׂרֵה חֻדְשִׁים וּבְשְׁתִּים־עֶשְׂרֵה
 שְׁעוֹת הַיּוֹם - בְּלִם כְּלוּלִים בְּאֵלוֹ הַשְּׁנֵי פְּסוּקִים 'שְׁמַע
 וּבְרוּךְ־שֵׁם' וְכוּ'.

וְכָל אֶחָד כְּפִי אֲחִיזָתוֹ בְּשְׁנַיִם־עֶשְׂרֵה שְׁבָטֵי יְהוָה, וּכְפִי אוֹתוֹ
 הַיּוֹם - צָרִיךְ לְקַבֵּל עָלָיו אֲמוּנָתוֹ וְיִחּוּדוֹ בְּכָל יוֹם וְיוֹם
 מִחֻדָּשׁ, כִּי אֵין אָדָם דּוֹמָה לְחֻבְרוֹ וְאֵין יוֹם דּוֹמָה לְחֻבְרוֹ.
 וְעַל־כֵּן אָנּוּ מְזַהְרִים (סְפָרֵי וְאַתְחַנֵּן ח: וְש"י דְּבָרִים כ"ו, טז): "בְּכָל
 יוֹם יִהְיוּ בְּעֵינֶיךָ כַּחֲדָשִׁים".

סא.

(ח"א לו, בסוף)

בְּשִׁמְפֹסִיק הַנִּקְדָּה מִהַדְּלִ"ת שֶׁל "אֶחָד"
 (דְּבָרִים ו, ד), וְהַנִּקְדָּה הִיא אוֹת
 בְּרִית' - אַזִּי נַעֲשֶׂה "אֶחָד" (שְׁמוֹת ל"ד, יד) וְכוּ'.

אָבֵל מִי שֶׁמְקַדֵּשׁ עֲצֻמוֹ מִזֵּאת הַתְּאֻוָּה,
 אַזִּי נִתְקַשֵּׁר בְּמַלְכוּת־שָׁמַיִם' וְכוּ'.
 וּבְשִׁבְלֵי־זֶה: סִגְלָה לְבַטֵּל הִרְהוּרֵי נֶאֱוָף,
 לְקָרָא "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל" וְ"בְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד"
 וְכוּ'.

סב.

(ח"א מב)

'שֵׁם שְׁדִי', הֵם הָאֲבוֹת' (זֹהר פְּנִיחַס רלא), כִּי
 ש' תִּלְתַּת עֲנַפֵּי הָאֵילָן, שֶׁהֵם הָאֲבוֹת.
 וְהֵם שְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת הַיִּחּוּד (דְּבָרִים ו, ד): "ה'
 אֶלְקִינוּ ה'" - שֶׁהֵם י"ד אוֹתִיּוֹת, וְהֵם י"ד שֶׁל
 'שְׁדִי'. וְרֵאשֵׁי־תְבוּת שֶׁל 'אֲבֵרָה'ם יִצְחָק
 יַעֲקֹב, הֵם הָרֵאשֵׁי־תְבוּת שֶׁל (שָׁם): "י'
 אֶלְקִינוּ י"י".

סג.

(ח"א נד, ג)

אֲפָלוּ הַהֶמּוֹן שְׂאִינָם יְכוּלִים לְלַמֵּד, הֵם
 מְקִימִין עֶסֶק הַתּוֹרָה בְּמָה שֶׁקוֹרִין
 'קְרִיאַת־שְׁמַע', כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (מְנַחוֹת טז):

סד.

(ח"א קנה)

צָרִיךְ כָּל אָדָם לְבַקֵּשׁ מִהַשָּׁם־יִתְבָּרֵךְ:
 "שִׁיְהִיָּה לוֹ כְּפִסּוּפִין וְנִעְגוּעִים לְאֶרְצֵי־

ישראל, וגם שיהיה געגועים לכל הצדיקים
לארץ-ישראל".

והוא סגלה להפעם ולעצבות! - כי "כל
הפועם כאלו עובד עבו"ם" (שבת קה;
זהר בראשית כז; ועוד). אבל 'ארץ-ישראל', הוא
בחינת 'אמונה', בחינת 'ארך-אפים', הפך
ה'פעם'.

וזה שקדם 'קריאת-שמע' שהוא 'אמונת'
היחוד, אנו מבקשים: "והוא יוליכנו
קוממיות לארצנו" - הינו: שאנו מבקשים
ומתגעגעים ל'ארץ-ישראל', ועל-ידי-זה
זוכים ל'אמונה' - הינו: 'קריאת-שמע',
שהוא 'אמונה'.

סה.

(ח"א קצג)

וזה שאמר רבי עקיבא (ברכות סא): "כל ימי
הייתי מצטער על פסוק זה, מתי יבוא
לידי ואקימנו, עכשו" וכו'.

הינו: שבשעת 'קריאת-שמע' שהיה רבי
עקיבא מקבל על-עצמו 'ארבע
מיתות בית-דין', היה מקבל על עצמו
מסירת-נפשו במחשבה חזקה ותקיפה כזו,
עד שהיה מצטער ומרגיש ממש 'יסורי
המיתה' ממש, כאלו סוקלין ושורפין אותו
ממש בלי שום הפרש.

וזה: "כל ימי הייתי מצטער מתי יבוא"
וכו'. הינו: שפמה ששערתי וקבלתי
בדעתי "מתי יבוא לידי ואקימנו" למסר
נפשי על 'קדושי-השם', מזה לבד הייתי
מצטער ומרגיש וסובל 'יסורי-המיתה'
ממש. "עכשו שבא לידי בפעל, ולא
אקימנו"?! הלא תמיד הייתי סובל זה הצער
ממש, מהקבלה במחשבה לבד.

סו.

(הוספות מכתב-יד רבנו ז"ל, השיך
לתורה ח"ב סב - הנדפס בסוף הספר)

לעתיד שיתבטלו כל האמונות-פוזביות,
ויאמינו הכל ב"ה' אחד" (דברים ו,
ד) - על-ידי-זה יתקרא 'שבת' ("יום שכלו
שבת". תמיד פ"ז מ"ד; ראשי-השנה לא. סנהדרין צז).

כי 'אמונה בשלמות', נקרא 'שבת' - כי
'שבת' מזרה על מחדש את עולמו
"בששת ימים. וביום השביעי שבת
וינפש" (שמות לא, יז).

בשביל-זה אמרו חז"ל (שבת קיח): "כל
השומר שבת, אפלו עובד
עבודה-זרה כדור אנוש, מוחלין לו" - כי
'שבת' עקר 'אמונה' ו'השבתת עבודות-
זרות'.

סז.

(שיחות-הר"ן רס)

הפליג במעלת ההשתוקקות והכסופין
והגעגועים לדברים-שבקדשה,
אף-על-פי שאינו זוכה לעשותם, אף-על-
פי-כן ההשתוקקות והגעגועים בעצמן
טובים מאד וכו'.

והביא ראיה מהדין המבאר בשלחן-ערוך
ארחי-חיים (סב, ד): "שמי שהוא
במקום שאינו נקי, ואינו יכול לקרות
'קריאת-שמע', יהרהר בלבו". ופרשו שם
(מגן-אברהם סק"ב): שהפרוש הוא: "שיהרהר
בלבו שהוא צריך לקרות קריאת-שמע,
ואינו יכול, ויצטער על זה, והוא מקבל שכר
על-זה".

נמצא: שההשתוקקות והגעגועים
שמצטערים לעשות המצוה, אף-

עלפי שאינם יכולים לגמרה, הם גם כן יקרים מאד, ומקבלים שכר עליהם.

סח.

(שיחות הר"ן רפב)

כשנפרדין חסוֹשֵׁלִים מהצדיקים, פאלו עובדין עבודה זרה. פי הצדיק הוא קוצא דאות ד" (תקוני זחר מב). וכשנפרדין ממנו, אזי מפרידין קוצא דאות ד' ד' "אחד" (דברים ג, ד), ונעשה חסוֹשֵׁלִים "אחר", שהוא "אל אחר" (שמות לד, יד) כפירות'.

פי עקר 'אמונת היחוד', הוא על ידי הצדיקים האמתיים, שהם "קוצא דאות ד' ד' אחד".

סט.

(תיימורה"ן, השמטות בסוף הספר - ג'פס בסוף ספורי מעשיות דפוס ראשון שנת תקע"ה; לקוטי הלכות, יבום ב, ו)

בעת שאמר רבנו ענין הנאמר בפאמר (לקוטי מוהר"ן ח"א סה): "ויאמר בועז אל רות" - "שצריך לעשות אחד מכל התפלה" וכו' (אות ב), "וזה בחינת התכלית שהוא פלו אחד, פלו טוב" וכו' (אות ג) - אז אמר באותו הענין: ש"אחד" (דברים ג, ד), הוא ראשי תבות: "דברי אלוקים חיים" וכו' (ירמיה כג, לו). (שם סימן סה).

וכפי הנראה: שדבר אז מענין: "אלו ואלו דברי אלוקים חיים" (ערוכין יג גטין ו; ירושלמי ברכות פ"א ה"ד - עין לקוטי מוהר"ן ח"א נו, ט).

ואיני זוכר ההמשך והחבור ענין זה לענין התכלית הנ"ל. [והרב מטשעהרין ז"ל מבאר בפרפראות לחכמה' ח"א סה אות יא].

ע.

(פוכבי אור, אנשי מוהר"ן ח"ב יז)

דברו פעם אחת לפני מוהרנ"ת: מענין הפרצה במדינת אשכנז לגלח הזקן והפאות.

אמר לו ר' מאיר מטעפליק ז"ל: "איך עוברים בכל יום על המשה לאוין?! והשיב לו מוהרנ"ת ז"ל: "הלא איך עוברים בכל יום זמן קריאת שמע"!

עא.

(לקוטי הלכות, קריאת שמע ה, ה)

כל אדם צריך לילך בזה ולקיים זאת: להשתדל ולהכין עצמו, להכניס בלבו האמונה הקדושה בכל יום מחדש, פי זהו עקר ויסוד וכלל כל התורה בלה.

וכמו שכתב רבנו ז"ל בתחלת התורה 'תקעו' (ח"ב ה): "שצריכין לפשפש את עצמו ולחפש את עצמו באמונה הקדושה", עין שם.

פי כל אדם, באיזה מדרגה שהוא, אפלו בדיוטא התחתונה - יכול להרגיש בלבו אלקותו מחדש, אם יטה אזנו ולבבו היטב, למה שהוא מוציא מפיו.

וזהו בחינת (ברכות יג, טו. - על דברים ג, ד): "שמע, בכל לשון שאתה שומע" - שהם כלל השבעים לשונות, שבהם נאחזים כל התאוות והמדות רעות, כידוע.

הינו: בכל לשון מלשונות הגוים שאתה שומע. פי כל עניני חול ומחשבות חיצוניות ותאוות והרהורים שעוברים על האדם - בלם הם בחינת 'לשונות העובדי' פוכבים, פי משם הם נמשכין.

וְהִזְהִירוּנוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל: "שִׁבְכָל לְשׁוֹן שְׂאֵתָה שׁוֹמֵעַ" - שֶׁתִּשְׁמַע מִשֵּׁם אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ.

וְזֶה בְּחִינַת: "שִׁמְעַ, בְּכָל לְשׁוֹן שְׂאֵתָה שׁוֹמֵעַ" - שִׁבְכָל לְשׁוֹן מְלִשׁוֹנוֹת הָעַמִּים שְׂאֵתָה שׁוֹמֵעַ, שֶׁהֵם כָּלֵל הַתְּאוּזוֹת וְעַסְקֵי חוֹל וְכוּ', תִּשְׁמַע מִשֵּׁם אֱמוּנָתוֹ הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהוּא "ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד". וְהֵבֵן הֵיטֵב.

נִמְצָא: שְׁשֵׁנֵי הַפְּרוּשִׁים שֶׁדָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל עַל תַּבַּת "שִׁמְעַ" - שְׁנֵייהֶם עוֹלִים בְּקִנְיָה אֶחָד.

כִּי דָרְשׁוּ לְעִנְיָן שֶׁצָּרִיכִין לְהַשְׁמִיעַ לְאֲזִנָּיו וְכוּ' (בְּרֻכּוֹת שָׁם): "שִׁמְעַ, הַשְׁמַע לְאֲזִנָּיָה מַה שְׂאֵתָה מוֹצִיא מִפִּיָּךְ"; וְגַם דָּרְשׁוּ לְעִנְיָן שֶׁמִּתָּר לִזְמַר קְרִיאַת־שִׁמְעַ בְּכָל לְשׁוֹן (שָׁם): "שִׁמְעַ, בְּכָל לְשׁוֹן שְׂאֵתָה שׁוֹמֵעַ".

וְשְׁנֵייהֶם עוֹלִים בְּקִנְיָה אֶחָד.

הֵינּוּ: "שִׁמְעַ, הַשְׁמַע לְאֲזִנָּיָה מַה שְׂאֵתָה מוֹצִיא מִפִּיָּךְ" - שֶׁתִּטַּח אֲזִנָּיָה וְלִבָּךְ הֵיטֵב בְּכָל יוֹם לְמַה שְׂאֵתָה מוֹצִיא מִפִּיָּךְ, וְיִהְיֶה בְּעִינֶיךָ כְּחֹדֶשׁ בְּנִ"ל.

וְאִזּוֹ: תוֹכַל לְשִׁמְעַ אֱמוּנָתוֹ וְאֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, מִכָּל לְשׁוֹנוֹת הָעוֹבְדֵי־פֹכְבִים, בְּבַחֲיַנַּת: "שִׁמְעַ, בְּכָל לְשׁוֹן שְׂאֵתָה שׁוֹמֵעַ", וְכַנֶּ"ל.

כִּי ה' עַר "הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן" (תְּהִלִּים קכא, ד), וְאִף־עַל־פִּי שְׁעוֹבֵר עַל הָאָדָם מַה שְׁעוֹבֵר כְּאֲשֶׁר יוֹדַע בְּנַפְשׁוֹ - אִף־עַל־פִּי־כֵן הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ עוֹשֶׂה אֶת שְׁלוֹ בְּחֶסֶדּוֹ הַגָּדוֹל וְהַנְּפֹלָא, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים קלו, ד): "לַעֲשֵׂה נִפְלְאוֹת גְּדוֹלוֹת לְבַדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדּוֹ", וְהוּא "מְחַדֵּשׁ בְּטוֹבוֹ בְּכָל יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה־בְּרָאשִׁית" (תְּפִלַּת שְׁחֲרִית), וְ"מֵאִיר לְעוֹלָם כְּלוֹ בְּכַבּוּדּוֹ" (בְּרַכַּת הַמַּפִּיל) בְּכָל יוֹם מְחַדֵּשׁ הַתְּגַלּוֹת־אֱלֹקוֹתוֹ.

וְעַל־כֵּן בְּכָל מַה שְׁעוֹבֵר עַל הָאָדָם, צָרִיךְ לְזַכֵּר אֶת־עַצְמוֹ בְּכָל יַעַת בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְלְהַזְכִּיר אֶת־עַצְמוֹ: שֶׁהוּא אִישׁ יִשְׂרָאֵלִי, וּמֵאֲמִין בְּ"אֱלֹקִים חַיִּים וּמְלַךְ עוֹלָם" (יְרֵמְיָה י, י), וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב (יוֹנָה ב, ח): "בְּהִתְעַטֵּף עָלַי נַפְשִׁי אֶת ה' זָכַרְתִּי".

וְאִזּוֹ יוֹכַל לְדַבֵּק אֶת־עַצְמוֹ בּוֹ יִתְבָּרַךְ מִכָּל מְקוֹם שֶׁהוּא, וּכְמוֹ שֶׁאָמַר אַדְמוֹ"ר ז"ל: "שִׁבְכָל־מְקוֹם יְכוֹלִין לְהִיּוֹת סְמוּכִין אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, אִפְלוּ בְּשִׂאֵל־תְּחִיתוֹת הַסֵּ" וְשְׁלוֹם. וְכַמְבָּאָר מְזֶה בְּדַבְּרֵינוּ ז"ל בְּכַמְּהַ מְקוֹמוֹת (ח"א ג, בַּסּוּף; ח"א לג, ב; ח"ב יב; וְעוֹד). וְצָרִיכִין לְזַהֵר לִילֵךְ בְּזֶה כָּל אָדָם שֶׁבְּעוֹלָם, כִּי הוּא יְסוּד הַכָּל.

עב.

(עֲלִים־לְתַרּוּפָה, ג' צו תַּקְצ"א)

וְדַע בְּנִי! וְזַכֵּר הֵיטֵב: כִּי הָאָדָם לֹא בָא לְזֶה הָעוֹלָם, כִּי־אֵם לְהֵאֲמִין בְּהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, וּבְשִׁבְל־זֶה נִבְרָא הָאָדָם וְכָל הָעוֹלָם וּמְלֹאוֹ הַתְּלוּוִיִּים בּוֹ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים לג, ד): "וְכָל מַעֲשָׂהוּ בְּאֱמוּנָה".

וְצָרִיךְ הָאָדָם לְחַדֵּשׁ עַצְמוֹ בְּתִשׁוּקַת הָאֱמוּנָה, בְּכָל יוֹם וּבְכָל יַעַת. כִּי אִף־עַל־פִּי שֶׁהָאֱמוּנָה יְרוּשָׁה הִיא לָנוּ מֵאֲבוֹתֵינוּ, וְזֶה עִקַּר הָאֱמוּנָה, לְסַמֵּךְ עַל אֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים, וְלִילֵךְ בְּדַרְכֵיהֶם - אִף־עַל־פִּי־כֵן צָרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ עַל־עַצְמוֹ הָאֱמוּנָה־הַקְּדוּשָׁה, בְּכָל יוֹם וְיוֹם מְחַדֵּשׁ, וְלְהַכְנִים כָּל לְבוֹ וְנַפְשׁוֹ, וְלְהַגְדִּיל דַּעְתּוֹ בְּזֶה בְּכָל יוֹם מְחַדֵּשׁ.

כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּפָרַשַׁת שְׁמַע (דְּבָרִים ג, ו): "אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצוּיָה הַיּוֹם עַל לְבָבְךָ", וְדָרְשׁוּ רַז"ל: "בְּכָל יוֹם וְיוֹם יִהְיֶה בְּעִינֶיךָ כְּחֹדֶשִׁים"; "שֶׁלֹּא יִהְיֶה בְּעִינֶיךָ כְּדִיוֹטְגָמָא

יִשְׁנָה שְׁאִין הָאָדָם סוֹפְנָה, אֲלֵא בַחֲדָשָׁה" (ספרי ואתחנן ח).

וְזֶה נֹאמַר בַּפְּרָשֶׁת 'קָרִיאַת־שְׁמַע' דִּיקָא, כִּי עֵקֶר עֲנִין זֶה נֹאמַר עַל הָאֱמוּנָה-הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהוּא כָּלֵל וְיִסוּד כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה.

וְהִנֵּה בְּאֵלֵי הַיָּמִים, שָׁלַח הַשֵּׁם בְּלִבִּי: שֶׁהוּא מַה שְּׁאֲנֵנו אֹמְרִים בְּקִבְלַת אֱמוּנַת יַחֲוּדוֹ יִתְבַּרֵךְ, אֹמְרִים תַּחֲלָה אֵלֵינוּ הַשְּׁנִי תְבוּת "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל" (דְּבָרִים שָׁם, ד), וְלִכְאוּרָה הִיא דִּי לֹאמַר הָעֵקֶר הַיַּחֲוּד, שֶׁהוּא "ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד", וְלָמָּה לָנוּ לְהַתְּחִיל מִקֶּדֶם בְּאֵלֵינוּ הַשְּׁנִי תְבוּת: "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל"?

אֲךְ אֵלֵינוּ הַשְּׁנִי תְבוּת - בְּאִים לְעוֹרֵר לֵב הָאָדָם: שִׁיטָּה אֲזַנּוּ וְלִבּוֹ הֵיטֵב הֵיטֵב, לָמָּה שֶׁהוּא אֹמֵר, וְשִׁיחָה בְּעֵינָיו חֲדָשׁ לְגַמְרֵי בְּכַל־עֵת.

וְעַל־כֵּן אֹמְרִים תַּחֲלָה: "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל" - כִּי כְּשֶׁמְשַׁמֵּיעִין דְּבַר חֲדָשׁ, אֹמְרִים תַּחֲלָה: 'שְׁמַע הֵיטֵב מַה שֶּׁאִסְפַּר לָךְ'.

וְזֶהוּ בְּחִינַת אֵלֵינוּ הַשְּׁנִי תְבוּת "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל", שֶׁאֹמְרִים קֶדֶם 'אֱמוּנַת־הַיַּחֲוּד' - לְעוֹרֵר לֵב יִשְׂרָאֵל: שִׁיטּוֹ אֲזַנֵּם וְלִבֵּם הֵיטֵב לְשִׁמְעַ מַה שֶּׁאֹמְרִים, שִׁיחָה בְּעֵינֵיהֶם בַּחֲדָשִׁים דִּיקָא.

וּכְמוֹ שֶׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (בְּרַכּוֹת יג. טו.) עַל פְּסוּק זֶה: "שְׁמַע, הַשְּׁמַע לְאֲזַנֶּיךָ מַה שֶּׁאֲתָה מוֹצִיא מִפִּיךָ".

הֵינּוּ: הֵטָה אֲזַנֶּיךָ וְשִׁמְעַ הֵיטֵב הֵיטֵב מַה שֶּׁאֲתָה מוֹצִיא מִפִּיךָ, וְלֹא יִהְיֶה בְּעֵינֶיךָ כְּדַבֵּר יִשָּׁן חֵסִי וְשָׁלוֹם.

אֶהְיֶה-עִלְיָי שִׁיִּסוּד־הָאֱמוּנָה יִשְׁנָה מִכְּבָר מֵאֲבוֹת־אֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוּשִׁים, וְזֶה

עֵקֶר הָאֱמוּנָה - אֶהְיֶה-עִלְיָיִכֶן, אֲתָה צְרִיךְ לְשִׁמְעַ וְלִקְבֹּל בְּלִבְךָ הָאֱמוּנָה בְּכָל יוֹם מִחֲדָשׁ.

וְעֲנִין זֶה, אֵי־אֲפָשֶׁר לְבָאֵר לֹא בִּכְתָב וְלֹא בְּעַל־פִּי, כִּי הוּא לְכָל חַד כְּפֹּסֵם מַה דְּמַשְׁעַר בְּלִבֵּהּ, יָכוֹל לְהַתְּפִיל וְלִזְחַל וְלָרַעַד, מִהַתְּנוּצָצוֹת אֲמִתּוֹת הָאֱמוּנָה-הַקְּדוּשָׁה בְּכַל־עֵת מִחֲדָשׁ, אֲשֶׁר אֲנִי זוֹכֵין לְהֵאֱמִין בְּחַי־הַחַיִּים, בְּהַיַּחֲוּד נִצְחֵי הַקְּדָמוֹן הַבוֹרָא הַכֹּל בְּחֶסֶדּוֹ, יִתְבַּרֵךְ וְיִתְעַלֶּה שְׁמוֹ לְנִצְחָה.

וּבְזֶה יָכוֹל כָּל אָדָם שֶׁבְּעוֹלָם לְהַחֲיוֹת אֶת עֲצָמוֹ בְּאִיזָה מְדֻרְגָּה שֶׁהוּא, כִּי "מְלַכּוֹתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה" (תְּהִלִּים קג. יט). וּבַפְּרָשִׁיּוֹת אֲתָה בְּנֵי חֲבִיבֵי אֲשֶׁר אֲנִי יֹדְעֵתִיךָ, וּכְבֵר סִפְרָתְךָ לִי הַרְבֵּה בְּמִכְתָּבֶךָ.

אֲךְ אֵיךְ שֶׁהוּא, חֲזַק וְחֲזַק לְקַבֵּל דְּבָרֵי אֱלֹהִים, לְחַזַּק אֶת עֲצָמֶךָ וְלִשְׁמַח אֶת נַפְשֶׁךָ בְּכָל עֵת בְּהָאֱמוּנָה-הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁר זְכִינוּ לְהִיּוֹת מִזְרַע יִשְׂרָאֵל, וְלְהֵאֱמִין בּוֹ יִתְבַּרֵךְ וּבְתוֹרַת־הַקְּדוּשָׁה וּבְצַדִּיקֵי־הָאֲמִתִּים.

וְתִרְגִּיל עֲצָמֶךָ, לְשִׁמְח בְּזֶה בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת מִחֲדָשׁ. וְתִכְנִים בְּלִבְךָ הֵיטֵב, וְתִזְכֹּר הֵיטֵב מַה שְּׁאֲנֵנו אֹמְרִים בְּכָל יוֹם וְיוֹם (תְּפִלַּת שְׁחִרִית): "אֲשֶׁרֵינוּ מַה טוֹב חֲלַקְנוּ, וְזֶה נָעִים גּוֹרְלָנוּ, וְזֶה יָפָה יְרוּשָׁתֵנוּ, אֲשֶׁרֵינוּ" וְכו'.

כִּי כַּמָּה אֲנָשִׁים אֹמְרִים זֹאת בְּכָל יוֹם, וְאֵינֶם יוֹדְעִים מַחֲיֵיהֶם וּמְשַׁמְחָתָם הַגְּדוּלָּה, וְאֶהְיֶה-עִלְיָיִכֶן הֵם גַּם הֵם חַיִּים רַק מְזֵה, כִּי רַק זֹאת חֵינּוּ וְקִיּוּמֵנוּ, כְּמוֹ שֶׁנֹּאמַר: "כִּי הֵם חֵינּוּ וְאֶרֶץ יְמִינוּ" (תְּפִלַּת עֲרֵבִית - עַל־פִּי דְּבָרִים ל, כ: "כִּי הוּא חֵינּוּ וְאֶרֶץ יְמִינִי").

אך מה טוב ויפה: מי שמשתדל על-כָּל-פְּנֵים לידע מחייו, שידע שאין שום חיות וטוב אמת, כִּי-אֵם ה'אמונה-הקדושה, שזכינו בלנו מקטן ועד גדול. ובין שיהיה קמון, ובין לאו - סוף-כָּל-סוף הזמן והימים עוברים "כצל עובר" (תהלים קמד, ד), ולא ישאר כִּי-אֵם חיות ה'אמונה-הקדושה, שזה החיות יתקיים לעד ולנצח, כמו שנאמר (תפלת שחרית): "ומלכותו ואמונתו לעד קיימת" וכו'.

ובכל מה שעובר על האדם בגוף ונפש וממון, בין טוב וכו' - צריך לידע: שמלבש שם חיות ה'אמונה-הקדושה שמקיימת הכל, וצריך להטות לבו היטב לזה. וצריך לקיים ולקבל על-עצמו בכל-יעת, פסוק "שמע ישראל".

שפרושיו: "שמע" היטב בכל דבר שבעולם - שמלבש שם אחדותו יתברך.

וכמו שמפרש אחר-כך בפרשה זאת (דברים ו, ה): "ואהבת וכו', בכל לבבך וכו', בשבתך בביתך, ובלכתך בדרך, ובשכבך ובקומך" וכו'.

דהינו: בכל מה שעובר על האדם, צריך לשמע היטב משם, אמונת יחודו יתברך, כי מכל הדברים שבעולם יכולין לדבק את-עצמו בהשם-יתברך, כמו שכתב אדוננו מורנו ורבינו ז"ל בכמה מקומות.

עג.

(ספר-המידות, עניני 'קריאת-שמע')

[א] לא הרבה ירושלים, אלא בשביל שחללו את השבת, ובטלו 'קריאת-שמע' שחרית וערבית וכו' (אמונה מב).

[ב] להצלחה - תשמע כשהצדיק אומר 'יהוד השם, הינו "שמע ישראל" (הצלחה יח).

[ג] מי שמקיים 'קריאת-שמע' שחרית וערבית, אינו נמסר ביד שונאיו (מריבה סז).

[ד] מאן דמיבעית [מי שמפחד], אף-על-גב דאיהו לא חזי, מזליה חזי. ותקנתו וכו', או ליקרי 'קריאת-שמע' וכו' (פחד י - על-פי מגלה ג).

[ה] הנפנה, ונוטל ידיו, ומניח תפלין, וקורא 'קריאת-שמע', ומתפלל - כאלו בנה מזבחה, והקריב עליו קרבן, וכאלו טבל (תפלה מ).

ענין "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד"

עד.

(ח"א לו, ג-בסוף)

תקון 'הרהורי-זנות', וסגלה לבטל 'הרהורי-נאוף', לקרא "שמע ישראל" ו"ברוך שם כבוד".

עה.

(שיחות-ה'ן צג)

יש אור שמאיר באלף עולמות. וצריך לזה חכם גדול שיוכל לחלק אלפים למאות, האור הגדול לחלקים קטנים, כדי שיוכלו הקטנים במעלה לקבלו מעט מעט.

ומי שאינו יודע זאת, אינו יודע היחוד של "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד". ואינו יודע מה זו "ציקי קדרה" שאמרו רז"ל (פסחים נו): "משל לבת מלך שהריחה ציקי קדרה, תאמר, יש לה גנאי. לא תאמר, יש לה צער".

"ה' אחד - ואהבת את ה' אלוקיך" (דברים ו, ד-ה)

אח"ד בגימטריא אהב"ה. (עבודת-הקדש ח"א פכ"ז; עמק-המלך ש"ה פכ"ג; של"ה עטרה-מאמרות, מאמר ד)

עו.

(ח"א ד, ד)

"ה' אחד ושמו אחד" (זכריה יד, ט), כמאמר חז"ל (פסחים ג.): **"שלעתיד יהיה אחדות גמור, שיהיה כלו הטוב והמטיב"**.

אח"ד גימטריא **אהב"ה** (עבודת-הקדש ח"א פכ"ז; עמק-המלך ש"ה פכ"ג; של"ה עטרה-מאמרות, מאמר ד).

הינו: הן **"ה"** [הוי"ה] שהוא **ירחמים**, הן **"שמו"** שהוא **בחינת אלהים**, **בחינת דין** - **בלה לטובתך, מחמת אהבה** שהקדוש-ברוך-הוא אוהב אותך, כמו שכתוב (משלי ג, יב): **"את אשר יאהב ה' יוכיח"**, וכתוב (עמוס ג, ב): **"רק אתכם ידעתי מכל משפחות האדמה, על-כן אפקד עליכם עונותיכם"**.

עז.

(ח"א נד, ו)

"חלום פרעה אחד הוא" (בראשית שם, כח) - הינו **"חלום פרעה"**, שהוא **בחינת ב'ח-המדמה**, **ב'ח בטל**, כמו שכתוב (שמות ה, ד): **"תפריעו את העם"** - הוא **בא מ'אחד**, הינו **מ'אהבה**, **כי אחד הוא בחינת אהבה**, כמבאר במקום-אחר (לקוטי-מוהר"ן ח"א ד, ד - עבודת-הקדש ח"א פכ"ז; עמק-המלך ש"ה פכ"ג; של"ה עטרה-מאמרות, מאמר ד).

עח.

(לקוטי-הלכות, ברפת-השחר ה, כו-נז)

אי-אפשר להמשיך המתקה מ'רצון-העליון, שהוא **בחינת**

'התגלות עת-רצון שבשבת במנחה' - כ"אם על-ידי אהבה ואחדות שבין ישראל.

כי אהב"ה בגימטריא **אח"ד** (עבודת-הקדש ח"א פכ"ז; עמק-המלך ש"ה פכ"ג; של"ה עטרה-מאמרות, מאמר ד).

ועל-כן אומרים **במנחה בשבת: "אתה אחד ושמו אחד, ומי בעמך ישראל גוי אחד בארץ"** - **כי אז בשבת במנחה, צריכין לעלות עד רצון-העליון, שלזה צריכין שיהיה אהבה ואחדות גדול בין ישראל, בחינת (המשך תפלת מנחה שבת): "מנוחת שלום ושלוח השקט ובטח" וכו'.**

ועל-כן על-ידי שלא היה **אהבה ואחדות** בין **תלמידי רבי עקיבא**, **"על-כן** מתו **כ"ד אלף דיקא**, **בימי הספירה דיקא** (יבמות סב:) - **כי לא המתיקו הדינים שבכ"ד בתי-דינים, על-ידי ד' דאחד"** שעלה לשם **רבי עקיבא רבם וכו'.**

ועל-כן אמר **רבי עקיבא דיקא** (ספרא על ויקרא יט, יח): **"ואהבת לרעך כמוך, זה כלל גדול בתורה"**.

"ואהבת את ה' אלוקיך" (דברים ו, ה)
- מצות אהבת השם -

תניא: **"ואהבת את ה' אלוקיך"** - שיהא שם-שמים מתאהב על-ידיך, שיהא קורא ושונה, ומשמע תלמידי-חכמים, ויהא משאו ומתנו בנחת עם הבריות וכו'; עליו הפתוב אומר (ישעיה מט, ג): **"ויאמר לי עבדי אתה, ישראל אשר בך אתפאר"** (יומא פו.)

עט.

(ח"א צג)

כל העושה משא-ומתן באמונה, מקיים מצות-עשה של "ואהבת" [את ה'

אֶלְקִיָּדָה [דְּבָרִים ו, ה) - "שֶׁהִיא שְׂרֵשׁ לְכָל מְצֻוֹת־עֲשֵׂה" (תְּקוּנַיִי־זֶה֮ר נב. זֶה֮ר בְּרֵאשִׁית כד; עֵינַי יְרוּשְׁלָמִי סוּף בְּרֻכּוֹת; עֵינַי לְקוּטֵי־אֲמָרִים תְּנַיָּא פֶּרֶק ד).

נִמְצָא: עַל־יְדֵי 'מִשְׁאֵו־מִתָּן בְּאִמּוּנָה' - אַחֲזֵז בְּבַחֲיִנַת "וְאֶהְבֶּתְּ", בַּחֲיִנַת אַבְרָהָם, אֲזִי אֵינִי קָשִׁין לֹא מְזוֹנְתִיו.

וְכִיצַד מְקִימִין מְצֻוֹת "וְאֶהְבֶּתְּ"?

דְּאִיתָּא בְּגִמְרָא (יִזְמָא פו.) עַל פְּסוּק "וְאֶהְבֶּתְּ" - "שֶׁתִּרְאֶה שִׁיתְּאֶהֱב שְׁמֵי־שָׁמַיִם עַל יָדֶךָ. בִּיצַד: אָדָם קָרָא, וְשָׁנָה, וְשִׁמְשׁ תִּלְמִידֵי־חֲכָמִים, וְעֶסְקוּ בְּנַחַת עִם הַבְּרִיּוֹת, וּמִשְׁאֵו־מִתָּנוּ בְּאִמּוּנָה - מָה הַבְּרִיּוֹת אוֹמְרִים: 'אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁלְּמָדוּ תוֹרָה' וְכוּ".

נִמְצָא: שְׁמֵי־שָׁמַיִם מִתְּאֶהֱב עַל יְדוֹ, וּמְקִימִים מְצֻוֹת "וְאֶהְבֶּתְּ" - "שֶׁהוּא שְׂרֵשׁ כָּל הַמְצֻוֹת".

פ.

(ח"א רי)

עַל־יְדֵי 'מִשְׁאֵו־מִתָּן בְּאִמּוּנָה' - הוּא מְקִימִים "וְאֶהְבֶּתְּ" [אֵת ה' אֶלְקִיָּדָה] (דְּבָרִים ו, ה), כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חַז"ל (יִזְמָא פו.): "וְאֶהְבֶּתְּ" - "שִׁיְהֵא שְׁמֵי־שָׁמַיִם מִתְּאֶהֱב עַל יָדֶךָ וְכוּ".

וּכְשֶׁמְקִימִים "וְאֶהְבֶּתְּ" - עַל־יְדֵי־זֶה יְהִיָּה לֹא פְּרֻנְסָה בְּלֹא יִגְיעָה וְטִרְחָה.

כִּי אָמְרוּ חַז"ל (פְּסוּחִים קיח.): "קָשִׁין מְזוֹנְתִיו בְּקִרְיעַת יַם־סוּף", וְקִרְיעַת יַם־סוּף הָיָה עַל־יְדֵי זְכוּת אַבְרָהָם, בַּחֲיִנַת "וְאֶהְבֶּתְּ", כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חַז"ל (זֶה֮ר תְּרוּמָה קע: עַל שְׁמוֹת יד, כז): "וַיָּשֶׁב הָיִם לְפָנָיו בְּקָר, דָּא בְּקָר דְּאַבְרָהָם".

נִמְצָא: כְּשֶׁהֲגִיעַ עֵת הַבְּקָר, בַּחֲיִנַת אַבְרָהָם, אֲזִי יֵצֵא מִקְשׁוּי לְקַל, כִּי עַד הַבְּקָר הָיָה קָשָׁה לְפָנָיו 'קִרְיעַת יַם־סוּף'.

פא.

(ח"א נד, ה"ו)

הַמּוֹצִיא דְּבָהּ - נוֹפֵל לְבַהֲמִיּוֹת, וְנִתְגַּבֵּר עָלָיו 'כְּפַח־הַמְדוּמָה', שֶׁהוּא 'כְּפַח־הַבְּהִמִּיּוֹת', דְּהֵינּוּ: שְׁנִסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ ה'דַּעַת'.

כִּי "מוֹצִיא דְּבָהּ הוּא כְּפִסִּיל" (מְשַׁלֵּי י, יח), וְכִשְׁה'דַּעַת' נִסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ - נוֹפֵל מ'אַהֲבַת הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ' ל'אַהֲבַת־הַבְּהִמִּיּוֹת'.

פב.

(ח"ב ה, טו)

בְּשִׁבִיל 'אַהֲבַת־הַשֵּׁם', צְרִיכִין לַעֲשׂוֹת דְּבָרִים הַנִּרְאִין כְּשֶׁצָּעוֹן, כְּדֵי לַעֲשׂוֹת מְצֻוֹתֵינוּ וְרְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ.

כִּי צְרִיכִין לְהַתְּגַלְּגַל בְּכָל מִינֵי רֶפֶשׁ וְטִיט בְּשִׁבִיל עֲבוֹדַת הַשֵּׁם וּמְצֻוֹתֵינוּ יִתְבָּרַךְ, וְלֹא דוֹקָא 'מְצוּה' מִמֶּשׁ, אֲלָא כָּל דְּבָר שִׁישׁ בּוֹ רְצוֹן הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ נִקְרָא 'מְצוּה'.

פג.

(סִפְרֵי־הַמְדוּת, עֲנִינֵי 'אַהֲבַת הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ')

[א] עַל־יְדֵי 'אַהֲבַת הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ' - נִשְׁמַר הַנֶּפֶשׁ מִכָּל פְּגָעִים רָעִים (אַהֲבָה ג).

[ב] כְּשֶׁתְּשׁוּב בְּתַחֲלָה עַל עוֹזוֹנוֹתֶיךָ - תּוּכַל לְבוֹא ל'אַהֲבַת הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ' (אַהֲבָה ד).

[ג] עַל־יְדֵי 'אַהֲבָה' - בָּא 'הַתְּחַזְּקוֹת' (אַהֲבָה ו).

[ד] עַל־יְדֵי אֲמִירַת 'הַלֵּל' בְּקוֹל גָּדוֹל - זוֹכִים ל'אַהֲבַת הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ' (אַהֲבָה ח).

[ה] הָעוֹבֵד מֵאַהֲבָה - זְכוּתוֹ מִגֵּן עַד אֲלֵפִים דוֹר (אַהֲבָה יב).

[ו] על־ידי שְׁמֹחָה בְּשִׂמְחַת־תּוֹרָה - זֹכָה לְעַבֵּד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּאַהֲבָה (שְׂמֹחָה כח).

[ז] על־ידי שְׂתַבְקֵשׁ מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ: "שִׂיתָן לָךְ אֲהָבָה!" - עַל־יְדֵי־זֶה יִכְסֶה הַקְּדוֹשׁ־ בְּרוּךְ־הוּא פְּשָׁעֶיךָ (תְּשׁוּבָה סח).

"וְאֲהַבְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְבְּךָ" (דְּבָרִים ו, ה)

"בְּכָל לִבְבְּךָ" - בְּשְׁנֵי יִצְרֵיךָ, בְּיִצְרֵי־טוֹב וּבְיִצְרֵי־רָע. (בְּרִכּוֹת פ"ט מ"ה)

פד.

(ח"א סב, ב)

צָרִיךְ לְעַבֵּד הַשֵּׁם בְּשְׁנֵי יִצְרֵיךָ, שִׂיְהִיָּה הַיִּצְרֵי־הָרָע כְּפוּף לַיִּצְרֵי־טוֹב.

כְּמֵאֲמַר חז"ל (בְּרִכּוֹת פ"ט מ"ה; נד. - עַל דְּבָרִים ו, ה): "וְאֲהַבְתָּ וְכוּ', בְּכָל לִבְבְּךָ", "בְּשְׁנֵי יִצְרֵיךָ" - שִׂיְהִיָּה לְבוֹ שְׁלָם עִם ה' אֱלֹהֶיךָ, שְׁלֵא יִהְיֶה לּוֹ מַחְלָקָת בֵּין שְׁנֵי יִצְרֵיךָ, הַיְנוּ: שְׁלֵא יִהְיֶה לְבוֹ חֶלֶק עֲלֵיו, בְּחֵינַת (הוֹשַׁע י, ב): "חֶלֶק לְבָם".

וּבְאַמַּת: אִם הָיָה יוֹדֵעַ הָאָדָם יְדִיעָה בְּלִב שְׁלָם, שִׁ"מֵלֵא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ" (ישעיה ו, ג), וְהַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא עוֹמֵד בְּשַׁעַת הַתַּפְּלָה, וְשׁוֹמֵעַ הַתַּפְּלָה - וְדַאי הָיָה מִתְּפַלֵּל בְּהַתְּלַהֲבוֹת גְּדוֹל, וְהָיָה מְדַקְדֵּק מְאֹד לְכוּן אֶת דְּבָרָיו.

וּבְשִׁבִיל שֶׁהָאָדָם אֵינוֹ יוֹדֵעַ זֹאת יְדִיעָה בְּלִב שְׁלָם, בְּשִׁבִיל־זֶה אֵינוֹ מִתְּלַהֵב כְּלִיכָף, וְאֵינוֹ מְדַקְדֵּק כְּלִיכָף.

וְכָל אֶחָד לְפִי מְעוֹט שִׁכְלוֹ וַיְדִיעֵתוֹ - כֵּן הַתְּלַהֲבוֹתוֹ וְדַקְדוּקוֹ. וְהַיְדִיעָה - הִיא מֵהַיִּצְרֵי־הַטּוֹב שְׁבֻלָב; וְהַסְתָּרֵת־הַיְדִיעָה - הִיא מֵהַיִּצְרֵי־הָרָע שְׁבֻלָב.

וְהַסְתָּרֵת הַיְדִיעָה - הֵן הֵן אֲפִיקוֹרְסוֹת וְקַשְׁיוֹת, שֶׁהַיִּצְרֵי־הָרָע "מִקְשָׁה אֶת לְבוֹ לְפַל בְּרָעָה" (מְשָׁלִי כח, יד).

וְהַתְּקוּן לְזֶה ה'מַחְלָקָת־שְׁבֻלָב' - לְתַקֵּן אוֹתוֹ בְּשָׂרְשׁוֹ.

הַיְנוּ: כִּי עֵקֶר הַתְּהוּוֹת 'מַחְלָקָת הַיִּצְרֵי־הָרָע' - שָׂרְשׁוֹ מִן ה'מַחְלָקָת־שְׁבֻלָב־הָרָע, כְּשֶׁהַשְּׂתַלְשֻׁלָה מִן דְּרָגָא לְדְרָגָא, עַד שֶׁנִּשְׁתַּלְשַׁל לְמַטָּה, נִתְהוּוּה מִמְּנוֹ 'מַחְלָקָת הַיִּצְרֵי־הָרָע', בְּבַחֲיִנַת: "חֶלֶק לְבָם", וּמִטִּיל בּוֹ אֲפִיקוֹרְסוֹת, וּמְסַתֵּיר מִמְּנוֹ 'שְׁבִיל־הַשְּׂכָל' אֲשֶׁר אֵינוֹ יוֹדֵעַ לְהַשִּׁיב.

וְ'מַחְלָקָת שְׂבֻלָב־הָרָע' הוּא 'מַחְלָקָת תְּנָאִים וְאִמּוֹרָאִים שְׂבֻלָב־הָרָע', שֶׁזֶה אוֹסֵר וְזֶה מְתִיר. וְמֵהַשְּׂתַלְשֻׁלוֹתָם לְמַטָּה, נִתְהוּוּה מִמְּנוֹ 'מַחְלָקָת הַיִּצְרֵי־הָרָע'. וְכִשְׂמַתְקֵן ה'מַחְלָקָת־שְׂבֻלָב־הָרָע, אֲזִי מִמִּילָא נִתְבַּטַּל 'מַחְלָקָת הַיִּצְרֵי־הָרָע' - כִּי אֵין אַחֲזִיתוֹ אֶלָּא מִשָּׁם.

וְ'תַקּוּן הַמַּחְלָקָת־שְׂבֻלָב־הָרָע' - הֵן ה'תְּלֻכּוֹת פְּסוּקוֹת'. כִּי 'פְּסֻקֵי־הַלְכָּה', הוּא ה'שְׁלֹם' וְהַכְּרָעָה שֶׁל 'מַחְלָקָת הַתְּנָאִים וְאִמּוֹרָאִים'.

וְעַל־יְדֵי 'לְמוֹד־הַפּוֹסְקִים' - הוּא נִתְקַשֵּׁר לְהַשְׁלֹם־שְׂבֻלָב־הָרָע, וּמִתְקַן ה'מַחְלָקָת־שְׂבֻלָב־הָרָע.

וְאִז נִתְבַּטַּל ה'מַחְלָקָת הַיִּצְרֵי־הָרָע' שְׁבֻלָבוֹ, וְאִז יוֹכֵל לְעַבֵּד אֶת הַשֵּׁם בְּכָל לִבְבוֹ, בְּשְׁנֵי יִצְרֵים.

וְנִפְתָּחוּ לּוֹ 'שְׁעָרֵי־הַשְּׂכָל', שִׁיּוֹדֵעַ לְהַשִּׁיב לְאֲפִיקוֹרוֹס. וְכָל זֶה נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי ה'הַכְּרָעָה' וְה'שְׁלֹם'.

וְזֶה (תהלים קיט, ז): "אוֹדֶךָ בַּיָּשָׁר לִבִּי, בְּלִמְדֵי מִשְׁפָּטֵי צְדָקָךָ" - "לִבִּי דִּיקָא, בְּשֵׁנֵי יִצְרִין. אֵימְתִי? - כִּד לְמִדֵי "מִשְׁפָּטֵי צְדָקָךָ". הִנְנוּ: עַל־יְדֵי לְמוֹד הַפּוֹסְקִים'

[הוספות מכתב־יד רבנו ז"ל, השיף לתורה הזה, הנדפס בסוף הספר: כל המחלוקות, שרשם מה'תורה, הינו: מה'מחלוקות התנאים, נשתלשל למטה. ומה'סיגים, נעשה 'מחלוקות שלא לשם-שמים']

יצריך לראות להשלים את לבו, שלא יהיה לבו חלק עליו, הינו: שיעבד את השם בשני יצרון, כמאמר (ברכות פ"ט מ"ה: נד. - על דברים ו, ה): **"בְּכָל לִבְבְּךָ"** וכו', שלא יהיה בבחינת (הושע י, ב): **"חֶלֶק לִבִּי"**. ו'המחלקת של היצר שבלב האדם, הן הן ה'כפירות' שמשיל על האדם, ומונע מן האדם 'שבילי' אמונה, ומחשיף את שכלו מלהבין תשובות על הכפירות.

ועצה על־זה: "ללמד פוסקים!" - ועל־ידי־זה ישלים 'מחלקת היצר שבלב' ששרשו מה'תורה, כנ"ל].

פה.

(ח"ב מט)

וְהוּא מַעֲלָה גְדוֹלָה, בְּשֵׁישׁ עֲדִין יִצְרֵי הָרַע' לְהָאָדָם: כִּי אִזּוּ יִכּוֹל לְעַבֵּד אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ עִם ה' יִצְרֵי הָרַע' דִּיקָא.

דְּהִינּוּ: לְקַח כָּל הַהִתְלַהְבוֹת וְהַחֲמִימוֹת, וְלְהַכְנִיסוֹ בְּתוֹךְ עֲבוֹדַת־הַשֵּׁם. דְּהִינּוּ: לְהַתְפַּלֵּל וְלְהַתְחַנֵּן בְּחֲמִימוֹת וְהַתְלַהְבוֹת הַלֵּב, וְכִיּוֹצֵא.

וְאִם אֵין יִצְרֵי הָרַע' לְהָאָדָם - אֵין עֲבוֹדָתוֹ שְׁלֵמָה כָּלֵל.

וְהַעֲקָר: לְעַצֵּר וּלְעַכֵּב הַחֲמִימוֹת בְּעַת הַתְּאוֹוֹת, וְלְהַנִּיחוֹ בְּעַת הַתְּפִלָּה וְהַעֲבוֹדָה, שֶׁם יֵנִיחַ חֲמִימוֹתוֹ וְהַתְלַהְבוֹתוֹ לְתוֹךְ הָעֲבוֹדָה כְּנ"ל.

וְאִפְלוּ מִי שְׂאִינוֹ 'אִישׁ־כָּשֵׁר', נִזְדַּמֵּן לוֹ לְפַעֲמִים שְׁמֵת־פֶּלֶל בְּהַתְלַהְבוֹת,

וְזֶה בָּא גַם־כֵּן מ'חֲמִימוֹת הַיִּצְרֵי הָרַע' שֵׁישׁ לוֹ - רַק שֶׁהוּא אֵינוֹ מְקַבֵּל עַל־זֶה שְׂכָר.

אָבֵל מִי שְׂרוּצָה לְהַתְנַהֵג בְּכִשְׁרוֹת - הוּא מַעֲלָה גְדוֹלָה כְּשֵׁישׁ לוֹ עֲדִין יִצְרֵי הָרַע', כְּנ"ל.

[לקוטי־עצות, התחזקות לו (על־פי ח"ב מט הנ"ל): והוא מעלה גדולה כשיש עדין יצרי־הרע' לאדם - כי אז יכול לעבד אותו יתברך עם ה'יצרי־הרע' דיקא. דהינו: להתגבר מתוך 'חמימות היצרי־הרע', להמשיך ממנו לתוך איזה עבודה מעבודתו יתברך. ואם אין יצרי־הרע' לאדם, אין עבודתו נחשבת כלל.]

וּבְשִׁבְלִיזָה מְנִיחַ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ ה' יִצְרֵי הָרַע', שִׁיתַּפְּשֵׁט כְּלִי־כָף עַל הָאָדָם, וּבִיּוֹתֵר עַל מִי שֶׁחָפֵץ בְּאֵמֶת לְהַתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, אֶהְיֶה־עִלְיָי שְׁעַל־יְדֵי הַתְּפַשְׁטוֹתוֹ וְהַתְּגַבְּרוֹתוֹ כְּלִי־כָף, הוּא מְבִיא אֶת הָאָדָם לְמָה שְׁמִבִּיא, לְכַמְּה עֲוֹנוֹת וּפְגָמִים גְּדוֹלִים - אֶהְיֶה־עִלְיָי־כֵּן, הַכֹּל כְּדָאי אֲצַלּוּ יִתְבָּרַךְ, בְּשִׁבִּיל הַתְּנוּעָה־טוֹבָה, מִה שֶׁבִּתְקַף הַתְּגַבְּרוֹתוֹ שֶׁל ה' יִצְרֵי הָרַע', מִתְּגַבֵּר עָלָיו הָאָדָם בְּאִיזָה תְּנוּעָה, וּבִזְרַח מְמַנּוּ, שְׂזָה יָקָר אֲצַלּוּ יִתְבָּרַךְ בִּיּוֹתֵר, מֵאֵלּוּ עֵבֵד אוֹתוֹ אֵלֶּף שָׁנִים בְּלִי יִצְרֵי הָרַע'.

כי כל העולמות לא נבראו כִּי־אם בשביל האדם, שכל מעלתו וחשיבותו היא, מחמת שיש לו יצרי־הרע' פזה, והוא מתחזק כנגדו. על־כן כל מה שהוא מתפשט ביותר ויותר, כמזכך הוא יקר בעיניו יתברך יותר, כל תנועה בעלמא שהוא מתחזק נגדו. **"וְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ בְּעֲצֻמוֹ עוֹזְרוֹ לְזֶה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תהלים לו, ג): "ה' לֹא יַעֲזֹבֵנוּ בְּיָדוֹ" (סב) נב: קדושין ל:).**

"וּבְכָל מְאֹדְךָ" (דברים ו, ה)

פו.

(ח"א כג, ה)

כָּל הַמְּצוּוֹת שֶׁאָדָם עוֹשֶׂה אוֹתָם בְּלֹא מְמוֹן, שְׂאֵין רוּצָה לְהַפְסִיד מְמוֹן בְּשִׁבִּיל הַמְּצוּוֹה - זֶה הַבְּחִינָה נִקְרָא 'צְדָק'. וְזֶה (תהלים קיט, קלח): **"צִוִּיתָ צְדָק עֲדִיתִךְ".**

אָבֵל כְּשֶׁחָבִיב כְּלִי־כָף הַמְּצוּוֹה, עַד שְׂאֵין מְרַגֵּשׁ בְּהַפְסֵד מְמוֹן - זֹאת הַבְּחִינָה

נִקְרָא אֱמוּנָה, כִּי עֵקֶר אֱמוּנָה הוּא בְּמִמּוֹן, בְּשִׁמְשִׁיבֵר תְּאוֹת־מִמּוֹן.

וְזֶה (שם): "וְאֱמוּנָה מְאֹד" - זֶה מִמּוֹן, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (דְּבָרִים ו, ה): "וּבְכָל מְאֹדָה" (בְּרִכּוֹת פ"ט מ"ה; נד. - "וּבְכָל מְאֹדָה, בְּכָל מִמּוֹנָה").

פז.

(שיחות-ה'ר"ן נז)

אוֹתוֹ הַדָּבָר שֶׁמִתְגַּבֵּר עַל הָאָדָם וְהוּא מְשַׁקֵּעַ בוֹ, אוֹתוֹ הַדָּבָר דּוֹקָא הוּא צָרִיךְ לְשִׁיבֵר בְּשִׁבִיל הַשִּׁם־יִתְבָּרֵךְ, כִּי זֶה עֵקֶר עֲבוּדָתוֹ. וְכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (בְּרִכּוֹת סא: ע"ל דְּבָרִים ו, ה): "וּבְכָל מְאֹדָה" - "יֵשׁ לָךְ אָדָם שֶׁחָבִיב עָלָיו מִמּוֹנוֹ מְגוּפּוֹ".

פח.

(שיחות-ה'ר"ן רפט)

אָמַר לְאַחַד: שְׁמִי שְׁאִינוֹ לְהוֹט וְנִבְהַל לְהוֹן, וְאִינְנוּ נוֹשָׂא וְנוֹתֵן יוֹתֵר מִכְּפִי מִמּוֹנוֹ שְׁיֵשׁ לוֹ, רַק עוֹשֶׂה מְשִׁאוֹמְתָן בְּאֱמוּנָה בְּמִמּוֹנוֹ לְבַד, וְאִינוֹ לוֹוֶה מְאַחֲרִים לַעֲשׂוֹת מְשִׁאוֹמְתָן גְּדוֹל, זֶהוּ מְקִיָּם (דְּבָרִים ו, ה): "וּבְכָל מְאֹדָה".

גַּם אָמַר לְאַחַד: שֶׁשְּׁנֹתֵינוּן הַמֶּשׁ לְצַדִּיקָה מִמִּמּוֹנוֹ, הוּא מְקִיָּם: "וּבְכָל מְאֹדָה".

פט.

(חיי-מוהר"ן תקיג)

עַל־יְדֵי אֱמוּנַת צְדִיקִים־אֲמִתִּיִּים, זוֹכֵה לְמִמּוֹן הַרְבֵּה.

וְזֶה (זְמִירוֹת לִיל־שַׁבָּת): "שְׂכָרוֹ הַרְבֵּה מְאֹד, עַל פִּי פִּעְלוֹ". "מְאֹד" - זֶה ה'מִמּוֹן' כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (בְּרִכּוֹת פ"ט מ"ה - ע"ל דְּבָרִים ו, ה) "וּבְכָל מְאֹדָה" - "בְּכָל מִמּוֹנָה".

"פִּעְלוֹ" - הֵם ה'צְדִיקִים', כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (אִיּוֹב לו, ג): "אֲתָן לְפִעְלֵי צַדִּיק".

וְזֶה: "עַל פִּי פִּעְלוֹ" - הִינּוּ עַל־יְדֵי אֱמוּנָה בְּהַצְדִּיקִים' - כִּי אֱמוּנָה תוֹלָה בְּפֶה שֶׁל אָדָם, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (תְּהִלִּים פט, ב): "אוֹדִיעַ אֱמוּנָתְךָ בְּפִי".

וְעַל־יְדֵי־זֶה "שְׂכָרוֹ הַרְבֵּה מְאֹד" - שְׁזוֹכֵה לְמִמּוֹן הַרְבֵּה.

צ.

(חיי-מוהר"ן תקפה)

אִם הָיָה לוֹקַחֵין בְּעַל תְּאוֹת־מִמּוֹן, שְׁעָלָיו דָּרְשׁוּ רַז"ל (בְּרִכּוֹת סא: ע"ל דְּבָרִים ו, ה): "וּבְכָל מְאֹדָה" - "יֵשׁ לָךְ אָדָם שֶׁמִּמּוֹנוֹ חָבִיב עָלָיו מְגוּפּוֹ" - אִף־עַל־פִּי־כֵן אִם הָיָה מִרְאִין לְפָנָיו נִגְנוֹן שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, הִנֵּה נִתְבַּטַּל אֶצְלוֹ כָּל תְּאוֹתוֹ אֶל הַמִּמּוֹן.

"אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצוּךְ הַיּוֹם" (דְּבָרִים ו, ו)

"אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצוּךְ הַיּוֹם" - שְׁלֵא יְהוּ בְּעֵינֵיךָ כְּדִיוֹטְגָמָא יִשְׁנֶה שְׂאִין אָדָם סוֹפְנָה, פְּחַדְשָׁה שְׁהַבַּל רְצִיָּם לְקַרְאָתָה. (סְפָרֵי וְאַתְחַנֵּן ח)

"אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצוּךְ הַיּוֹם" - הִינּוּ לוֹמְרֵ: בְּכָל יוֹם יִהְיֶה בְּעֵינֵיךָ פְּחַדְשִׁים, וְלֹא כְּמִי שֶׁכָּבַד שְׁמַע אוֹתוֹ הַרְבֵּה פְּעַמִּים, שְׂאִינוֹ חָבִיב אֶצְלוֹ. (שְׁלַח־עֲרוּךְ אֶרֶץ־חִיָּים סא, ב)

בְּכָל יוֹם יִהְיֶה בְּעֵינֵיךָ חֲדָשִׁים, כְּאֵלוֹ בּוֹ בְּיוֹם נִצְטוּרֵית עֲלֵיהֶם. (רש"י ע"ל דְּבָרִים כו, טז: "הַיּוֹם הַזֶּה ה' אֱלֹהֶיךָ מְצוּךְ")

צא.

(ח"א סב, ה־בסוף)

עֵקֶר כָּל הַדְּבָרִים הֵן ה'הִתְחַלָּה', כִּי "כָּל הַהִתְחַלּוֹת קְשׁוֹת" (מְכִילְתָא יִתְרוֹ ב'חַדְש' ב; רש"י שְׁמוֹת יט, ה), מִחֲמַת שְׁיֹצֵא מִהַפֶּךְ לְהַפֶּךְ. אָבָל 'אַחַר הַהִתְחַלָּה', הוּא נִכְנָס מְעַט בְּהַרְגֵּל, וְאִינוֹ קוֹשֶׁה עָלָיו כָּל־כֶּף.

וְכֵן בְּכָל יוֹם וְיוֹם שֶׁהוֹלֵךְ לְמַרְחֹק מִהַהִתְחַלָּה, כֵּן נִקַּל הַדָּבָר, שֶׁנִּכְנָס

מעט בהרגל. נמצא: שעקר פח העבודה של כל ימים, אינו אלא ה'התחלה'.

וכפי הפח וההתלהבות של ה'התחלה', פן הולך ומתנהג בעבודתו, כי עקר היא ה'התחלה', פנ"ל.

על-פן צריך להתחיל בכל-פעם מחדש, כי פן ואולי לא הייתה התחלתו פראוי, ואם-כן גם כל עבודתו אינה בשלמות פראוי, כי הכל מתנהג כפי ה'התחלה'.

על-פן צריך להתחיל בכל-פעם מחדש, ולבוא להצדיק מחדש, בכח התלהבות גדול והתגברות חדש לעבודת השם-יתברך, כדי שתהיה עבודתו פראוי, כפי פח ה'התחלה', פנ"ל.

ועל-פן בכל פעם ופעם שנוסע להצדיק, צריך שיראה שיבוא בכל-פעם מחדש, לא כמו שכבר היה אצל הצדיק, ועכשו הוא בא פעם שנית, רק כמו שלא היה מעולם אצל הצדיק. ויהיה אצלו כמו שפא עכשו מחדש פעם ראשון - כי עקר הוא ה'התחלה', כי "כל התחלות קשות", פנ"ל.

וכן בכל פעם ופעם, צריך לחשש חששא זו, פן לא התחיל עדין פראוי, וצריך להתחיל ולבוא להצדיק, בכל-פעם מחדש.

צב

(שיחות-הר"ן נא)

אין טוב להיות זקן - הו' חסיד זקן; והו' צדיק זקן; זקן; אין טוב.

כי צריך רק להתחדש בכל יום, להתחיל בכל עת מחדש. רק יש מה שהוא משביח פשהו זקן, הינו' דבר-אחר'

שמוסיף פח כשמוזקין, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (שבת עז:).

לקוטי-הלכות, ברפת-השחר ה, פג: הוזהיר רבנו ז"ל מאד מאד וצעק בקול גדול: "לבלי להיות זקן חסו-שלום".

לקוטי-הלכות, ספר-תורה ז, נא: וכמו שהוזהיר אדמו"ר ז"ל בקול רם, בקול חזק מאד, בעת שהוכיח אותנו ועורר והקיץ אותנו בדבריו הנוראים, ואמר אז בזה הלשון: "אלט טאר מען גיט זיין" וכו' (אסור להיות זקן).

[עין עוד על שיחה הזו "שאסור להיות זקן": ב'לקוטי-הלכות', תפלין ה, ה'ז; ברפת-הודאה ה, לג; חנפה ז; בשר-בחלב ד, א; פדיון-בכור ד, ד].

הלקוטי-הלכות על "בכל יום יהיו בעיניך פחדשים", ולהתחדש עצמו בכל פעם להיות פבריה חדשה - נמצאים בפרשת 'פי תבוא' באריכות, בפסוק (דברים כו, טז): "היום הזה ה' אלקיך מצוד"

"ושננתם לבניך" (דברים ו, ז)

צג

(ח"א נג)

עקר 'הולדה' - על-ידי ה'דעת'. וכלהשלים את 'דעתו', שיהא שלם ב'דעת' - אי-אפשר אלא על-ידי עסק שעוסק עם בני-אדם לקרבם לעבודת השם-יתברך - פי הם מחדדין דעתו, בבחינות (תענית ז, מפות י): "ומתלמידי יותר מכפן".

ובשביל-זה 'תלמידים' נקראים 'בנים' (ספרי ואתחנן ט - על פסוק 'ושננתם לבניך'. דברים ו, ז), פי על-ידם בא ההולדה.

"וְדַבַּרְתָּ בָּם" (דברים ו, ז)

"בָּם" יש לה רשות לדבר, ולא בדברים אחרים.
(יומא יט:)

צד.

(ח"א עה)

צָרִיכִין לְדַבֵּר רַק דְּבוּרִים קְדוּשִׁים,
בְּדַבְרֵי תוֹרָה וּתְפִלָּה, "וְלֹא
בְּדַבְרִים אַחֲרִים" (יומא יט: על: "וְדַבַּרְתָּ בָּם". דברים
ו, ז) - פְּדִי לְהַעֲלוֹת הַנִּיצוּצוֹת, לְתַקֵּן כָּל
הָעוֹלָמוֹת.

כִּי עֵקֶר הַבְּרִיאָה הִיְתָה עַל-יְדֵי ה'דְּבוּר',
כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (תהלים לג, ז): "בְּדַבַּר ה'
שָׁמַיִם נִעֲשׂוּ". וְעַל-יְדֵי ה'שְׁבִירָה' נִפְּלוּ
נִיצוּצוֹת' בְּכָל הַדְּבָרִים, בְּמֵאֵל וּבְמִשְׁתָּה
וּבְמַלְבוּשׁ, וּבְכָל הַתַּעֲנוּגִים שֶׁפְּעוּלָם.

וְה'נִיצוּצוֹת' הֵם אוֹתִיּוֹת. וְקֵדָם שְׁמוּצִיא
אֶל ה'דְּבוּר', הֵם בְּחִינַת דָּם,
וְהוּא בְּחִינַת 'נֶפֶשׁ' וְכוּ'. וְכִשְׁיִצְאָה לְדְבוּר',
הוּא בְּחִינַת (שִׁיר־הַשִּׁירִים ה, ז): "נִפְּשִׁי יִצְאָה
בְּדַבְּרוֹ".

כִּי קֵדָם שְׁמֻכְנִים אֵלּוּ ה'נִיצוּצוֹת'
וְה'אוֹתִיּוֹת' תוֹךְ דְּבוּרֵי תוֹרָה וּתְפִלָּה -
אֵין לָהֶם שׁוּם 'צְרוּף וְחִבּוּר', וְהֵם בְּבְחִינַת
'שְׁבָרִים וּמַחֲלַקֵּת' - כִּי כָּל נִיצוּץ מִתְגַּבֵּר עַל
חֲבֵרוֹ. וְכִשְׁמֻכְנִיסָם אֶל ה'דְּבוּר־דְּקֻדְשָׁה' - הוּא
מְצַרְפֵּם וּמְחַבְּרֵם, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת 'שְׁלוֹם' וְכוּ'.

נִמְצָא: שֶׁצָּרִיךְ בְּה'נִיצוּצוֹת' הַנִּלְכָּד לְדַבֵּר
בְּדַבְרֵי תוֹרָה וּתְפִלָּה, "וְלֹא
בְּדַבְרִים אַחֲרִים" (יומא יט: וכו').

וְקֵדָם הַתְּקוּן - דְּהֵינּוּ: קֵדָם שְׁמוּצִיא
ה'נִיצוּצוֹת' אֶל ה'דְּבוּר דְּקֻדְשָׁה' -
אֲזִי הֵם בְּבְחִינַת (בראשית לב, לב): "צִלַּע עַל
יָרֵכוֹ".

וּבְהִיצִיאָה אֶל ה'דְּבוּר' - הֵם בְּחִינַת (שם ב,
כב): "וַיִּבֶן אֶת הַצִּלַּע".

וְזֶהוּ פְּרוּשׁ הַגְּמָרָא (ספח נג, תענית כה, מגלה
כב): "לֹא הִטִּיחַ דְּבָרִים כְּלָפִי מֵעַלָּה,
וְאֵטְלַע" - שֶׁהוּא בְּחִינַת: "צוּלַע עַל יָרֵכוֹ".
כִּי מִכַּח שֶׁהוּצִיא ה'נִיצוּצוֹת' "בְּדַבְרִים
אַחֲרִים", נִשְׁאַר בְּבְחִינַת: "צוּלַע עַל יָרֵכוֹ".

וְצָרִיךְ לְדַבֵּר בְּתוֹרָה אוּ בְּתְפִלָּה, עַד
שִׁיְהִיָּה הַגּוֹף בְּטָל וְאָפֶס וְכוּ'.

צה.

(לקוטי-הלכות, בית-הפניסת ד, ח)

וְעַל-כֵּן צָרִיךְ הָאָדָם שֶׁיִּקְדֵּשׁ עַצְמוֹ כָּל-
כַּף בְּדַבְּרֵי תוֹרָה וּתְפִלָּה, עַד
שִׁיתְּבַטֵּל לְגַבֵּי הַדְּבוּר לְגַמְרֵי.

דְּהֵינּוּ: שִׁיְהִיָּה גּוּפוֹ מְחַבֵּר וְכֹלּוֹל בְּהַדְּבוּר,
כְּמוֹ הַקֶּלֶף הַמְּחַבֵּר בְּה'אוֹתִיּוֹת, עַד
שֶׁהַקֶּלֶף עִם ה'אוֹתִיּוֹת הֵם דְּבַר אֶחָד מִמֶּשׁ, כִּי
שְׁנֵיהֶם יַחַד הֵם סִפְר־תוֹרָה.

כְּמוֹ-כֵּן מִמֶּשׁ יְהִיָּה הַגּוֹף מְחַבֵּר וְנִכְלָל
בְּהַדְּבוּר, עַד שִׁיְהִיָּה כְּתוּב וְנִחְקָק
בּוֹ הַיֵּטֵב, וְלֹא יְהִיָּה נִכְתָּב וְנִחְקָק בְּגוֹפוֹ שׁוּם
אוֹת אַחֵר, רַק אוֹתִיּוֹת וְדְבוּרֵי הַתוֹרָה, כְּמוֹ
קֶלֶף שֶׁל הַסִּפְר־תוֹרָה שֶׁאֵין נִכְתָּב בּוֹ שׁוּם
דְּבַר רַק אוֹתִיּוֹת הַתוֹרָה.

וְאֲזִי זֶה הָאָדָם הוּא קְדוּשׁ בְּקֻדְשַׁת הַסִּפְר־
תוֹרָה, וְיוֹתֵר, וְעַלְיוֹ נֶאֱמַר (במדבר יט,
יד): "זֹאת הַתוֹרָה אָדָם" - דְּהֵינּוּ: "שֶׁהָאָדָם
הַזֶּה בְּעַצְמוֹ הוּא הַתוֹרָה", כְּמוֹבֵא זֶה בְּדַבְּרֵי
רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי-מוֹהַר"ן ח"א קא; רמח).

וְעַל תְּלֻמִּיד־חֲכָם כְּזֶה אָמְרוּ רַז"ל (מכות
כב:): "כְּפֹה טַפְּשָׁאֵי שְׂאֵר אַנְשֵׁי,
דְּקִימוּ מִקְמֵי סִפְר־תוֹרָה, וְלֹא קִימוּ מִקְמֵי
צוּרְבָא מִרְבָּנָן" וְכוּ'.

**"וְדַבַּרְתָּ בָּם, בְּשַׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ, וּבְלִכְתְּךָ
בְּדַרְךָ, וּבְשֹׁכְבְּךָ וּבְקוּמְךָ" (דברים ו, ז)**

צו.

(לקוטי־הלכות, שבת ז, יט)

כָּל הַדְרָכִים וְהַטְלָטוּלִים שֶׁל שֵׁשֶׁת יָמֵי
הַחֹל - הֵם בְּשִׁבְלֵי 'בְּרוּרִים', לְבָרֵר
'נִיצוּצוֹת־הַקְּדוּשִׁים' מִבֵּין הַקְּלָפוֹת,
שֶׁנִּתְפָּזְרוּ בְּאַרְבַּע כְּנֻפּוֹת הָאָרֶץ, מ'חֲטָא אָדָם'
הָרָאשׁוֹן, וּמ'חֲטָאֵי כָּל הַדּוֹרוֹת'. וּבְשִׁבְלֵי־זֶה
צָרִיכִין לִילֹךְ בְּדְרָכִים לְבָרָרִם.

וְזֶהוּ בְּעֵצְמוֹ בְּחִינַת מַה שֶּׁאָמַר אֲדָמוֹר ז"ל
(לקוטי־מוֹהָר"ן ח"א מ; ח"ב סב): "שֶׁכָּל
הַדְרָכִים - הֵם בְּשִׁבְלֵי לְתַקֵּן 'פְּגַם־הָאֱמוּנָה',
שֶׁנִּפְגַּמְתָּ עַל־יְדֵי עוֹנוֹת".

כִּי "כָּל מִצְוֹתֶיךָ אֱמוּנָה" (תהלים קיט, פו),
ו"כִּפִּי הַפֶּגֶם שֶׁפּוֹגְמִין בְּאִיזָה עֲבָרָה אוֹ
בְּטוֹל מִצְוָה, כֵּן נִפְגַּמָּה הָאֱמוּנָה חֲסוּזְשָׁלוֹם"
(ספר־הַמִּדּוֹת, אֱמוּנָה כב; שִׁיחוֹת־הַר"ן לב).

וְעַל־כֵּן צָרִיכִין לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה - לְתַקֵּן
'פְּגַם הָעוֹן', שֶׁהוּא 'פְּגַם־
הָאֱמוּנָה־הַקְּדוּשָׁה'. וּבְשִׁבְלֵי זֶה בָּאִים
'טְלָטוּל הַדְרָכִים', כֵּן־ל.

וּמִי שֶׁזוֹכֵה לִילֹךְ אוֹ לִסַּע בְּדַרְךָ פְּרָאוּי
לְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי - שֶׁיִּזְכֹּר תָּמִיד אֶת
הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, בְּבְחִינַת (דברים ו, ז): "בְּשַׁבְתְּךָ
בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בְּדַרְךָ", וּבְפִרְט בְּדַרְךָ
שֶׁצָּרִיכִין לָזַהֵר בְּיוֹתֵר לְזַכֹּר בְּהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, כִּי
"כָּל הַדְרָכִים בְּחִזְקַת סִפְנָה" (ירושלמי בְּרֻכּוֹת,
פ"ד ח"ד), וְעַקֵּר הַסִּפְנָה: שֶׁמִּחְמַת 'טְלָטוּל־
הַדְרָךְ' יָכוֹל לְשַׁפַּח בְּהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ וְכוּ' -
שֶׁמֶשֶׁם כָּל הַסִּפְנּוֹת גַּם בְּגִשְׁמִיּוֹת.

וְזֶה בְּחִינַת (משלי ג, ג): "כִּתְבֶם עַל לִוַּח לִבְךָ"
- הֵינּוּ: שֶׁיְהִיוּ 'דְּבוּרֵי־הַתּוֹרָה' כְּתוּבִים
בוֹ מִמֶּשׁ כְּמוֹ הָאוֹתִיּוֹת הַנִּכְתָּבִים בְּסִפְר־תּוֹרָה
מִמֶּשׁ, כֵּן־ל.

וְזֶה שֶׁנִּסְמָךְ מִצְוֹת לַמּוֹד וְהַדְּבוּר בְּדְבָרֵי־
תּוֹרָה, לְמִצְוֹת 'כְּתִיבַת תְּפִלִּין', שֶׁהוּא
בְּחִינָה אַחַת עִם 'כְּתִיבַת סִפְר־תּוֹרָה', כִּי
דִּינֵיהֶם אֶחָד - כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּפִרְשַׁת קְרִיאַת־
שְׁמַע (דברים ו, ז־ח"ט): "וְדַבַּרְתָּ בָּם, בְּשַׁבְתְּךָ
בְּבֵיתְךָ, וּבְלִכְתְּךָ בְּדַרְךָ, וּבְשֹׁכְבְּךָ וּבְקוּמְךָ.
וּקְשַׁרְתֶּם לְאוֹת עַל יָדְךָ וְכוּ', וְכַתַּבְתֶּם
וְכוּ'".

הֵינּוּ: שֶׁהַתּוֹרָה מְזַהֵר אֶת הָאָדָם, שֶׁיִּדְבֹּר
'דְּבָרֵי־תּוֹרָה' תָּמִיד, וְלֹא יִדְבֹּר
'דְּבָרִים־בְּטִלִּים', כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ רַז"ל (יומא יט):
עַל פְּסוּק זֶה: "וְדַבַּרְתָּ בָּם" - "וְלֹא בְּדְבָרִים
בְּטִלִּים".

הֵינּוּ: שֶׁיִּדְבֹּר כָּל־כַּף דְּבָרֵי־תּוֹרָה בְּשַׁבְתּוֹ
בְּבֵיתוֹ וּבְלִכְתּוֹ בְּדַרְךָ וּבְשֹׁכְבוֹ וּבְקוּמוֹ,
עַד שֶׁיִּתְבַטַּל הַגּוֹף לְגַבֵּי הַדְּבוּר לְגַמְרֵי, עַד
שֶׁיְהִיָּה הַגּוֹף מְקַשֵּׁר וְנִכְלָל בְּהַדְּבוּר, כְּמוֹ
הַקְּלָף שֶׁל סִפְר־תּוֹרָה וְתְּפִלִּין וּמְזוּזוֹת.

וְזֶהוּ: "וְדַבַּרְתָּ בָּם וְכוּ', וּקְשַׁרְתֶּם וְכַתַּבְתֶּם
וְכוּ'".

הֵינּוּ: שֶׁתְּדַבֵּר כָּל־כַּף בְּתּוֹרָה, עַד שֶׁיִּתְבַטַּל
הַגּוֹף לְגַמְרֵי לְגַבֵּי הַדְּבוּר, עַד שֶׁיְהִיָּה
בְּבְחִינַת 'תְּפִלִּין וּמְזוּזוֹת' הַנִּכְתָּבִים עַל
הַקְּלָף, שֶׁהָאוֹתִיּוֹת וְהַקְּלָף שְׁנֵיהֶם אֶחָד מִמֶּשׁ.

כֵּן יְהִיָּה הַגּוֹף מְקַשֵּׁר וְנִכְלָל בְּהַדְּבוּרִים־
הַקְּדוּשִׁים שֶׁל הַתּוֹרָה, עַד שֶׁיִּתְבַטַּל
אַצְלָם לְגַמְרֵי, כֵּן־ל.

צח.

(לקוטי-הלכות, ראש-השנה ד, ז - על-פי
לקוטי-מוהר"ן ח"א ו, 'קרא את יהושע')

איתא שם בפאמר הנ"ל (ח"א ו): **"שמי
שרוצה לעשות תשובה, צריך
להיות עיל ונפיק, בחינת רצוא ושוב,
בחינת "זפאה מאן דעיל ונפיק" (זהר האזינו
רצב).**

פי באמת: עקר הקדשה היא בתוך הבית
של אדם. פי ידוע: ש'בחויץ' הוא מקום
שליטת-החיצונים, ועל-כן נקראים
'חיצונים', שמקומם 'בחויץ'. אבל בתוך
הבית, הוא מקום משמר מהם, ושם עקר
'המשכת-הקדשה'.

וזה בחינת (ישעיה כו, כ): **"לך עמי בא
בחדריך וסגר דלתידך" - שעקר
קדשתו של אדם, כשמסגיר עצמו בתוך
ביתו וחדרו.**

וזה בחינת (מכה ו, ח): **"והצנע לכת עם
אלקיך" - שעקר התקרבות להשם-
יתברך, הוא בבחינת "והצנע לכת".**

וזה בחינת (ישעיה מד, יג): **"פתפארת אדם
לשבת בית" - שעקר תפארתו
וקדשתו של אדם, הוא כשיושב בתוך ביתו,
ששם עקר 'המשכת-הקדשה', וכנ"ל.**

אבל באמת: אף-על-פי-כן, אי-אפשר
להיות סגור בתוך ביתו לעולם, פי
בהכרח לצאת מתוך ביתו לפרקים.

ובאמת: היה ראוי שיהיה האדם יושב
בתוך ביתו תמיד, מאחר ששם
עקר הקדשה, ובחויץ הוא להפוך פנ"ל - אבל
אף-על-פי-כן האדם מכרח לצאת לחויץ,
ול להיות נכנס ויוצא בכל פעם.

ומי שזוכה לילך בדרך פראוי לישראל -
אזי הדרך הוא, בבחינת (תהלים קיט, ל):
**"דרך אמונה בחרתי", בחינת 'דרכי-
התשובה'.**

צז.

(לקוטי-הלכות, ערובי-תחומין ה, כ - על-
פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ה, 'תקעו אמונה')

הכלל: פי כל ה'דרכים', הם בבחינת
'חיצוניות'. פי 'ישיבה בבית' - זה
בחינת 'פנימיות', שיושבים בביתו בפנים.
ו'הולך בדרך' - הוא בחינת 'חיצוניות',
שהולך בחויץ בדרך.

וזה בחינת (דברים ו, ז): **"בשבתך בביתך,
ובלכתך בדרך" - הנאמר בקריאת-
שמע'.**

פי 'המשכת-האמונה' שהוא בחינת
'קריאת-שמע' - צריכה להיות על-ידי
שני בחינות אלו, שהם בחינת: **"בשבתך
בביתך, ובלכתך בדרך",** בחינת 'פנימיות'
ו'חיצוניות' - שעל-ידי שניהם דיקא,
נמשכת ה'אמונה' בשלמות.

**ו'הלוך בדרך' - הוא בחינת 'המשכת
האור' מבחינת ה'יחוד-החיצון',
בחינת 'המשכת רוחניות אלקות לתוך
צמצומים'**

פי בשביל-זה דיקא צריכין לילך בדרך,
מחמת שצריכין להמשיך רוחניות
אלקות לתוך צמצומים חדשים, על-כן
צריכין לילך ולטלטל מנקדת מקום זה,
לנקדת מקום אחר - כדי להמשיך 'צמצום
חדש' פפי אותו המקום האחר שבא לשם (עין
בפנים).

אך באמת: זהו בחינת "עיל ונפיק" - פי אף-על-פי שהיה ראוי שיהיה האדם דבוק בקדשה תמיד, בבחינת 'עיל' - אף-על-פי-כן עקר 'שלמות-הקדשה', הוא דוקא כשזוכה האדם להיות "עיל ונפיק" - פי בהכרח שיצא האדם לפעמים קצת מהקדשה, בבחינת "ונפיק".

כמו שנראה בחוש: שיש לכל אדם עליות וירידות, ממש בכל יום, ואי-אפשר שיעמד תמיד במדרגה אחת.

וכל-זה הוא: מחמת שבהכרח צריכין להעלות גם 'מדרגות-התחונות' ו'מקומות-החיצונים', כלם אל הקדשה - על-כן בהכרח שיהיה האדם בבחינת "עיל ונפיק".

כשזוכה אז להיות 'בקי בהלכה', ולהחזיק עצמו אז פראוי - אזי הוא זוכה להעלות גם 'מקומות-החיצונים' ו'מדרגות-התחונות' כלם אל הקדשה.

וזוה בחינת "ירידה תכלית העליה", בידוע (לקוטי מוהר"ן ח"א כב; ח"ב יב).

וזוה בחינת מה שצריכין לצאת מן הבית בכל-פעם, כנראה בחוש - זה בחינה הנ"ל, בחינת "עיל ונפיק" ממש.

פי 'פתוך הבית' - הוא בחינת "עיל", פי שם עקר 'גבול-הקדשה', כנ"ל. וכשיוצא חוץ לביתו, ובחוץ יש להם שליטה - זה בחינת "ונפיק", ואז הוא מברר 'מקומות-החיצונים', ומגביה הכל אל הקדשה.

ועל-כן מברח האדם לצאת לחוץ, אף-על-פי שעקר הקדשה בפתוך הבית, כנ"ל.

וזוה בחינת (דברים ג, ז): "בשבתך בביתך ובכלכתך בדרך".

שצריך האדם להפיר את השם-יתברך. בין בביתו - ששם 'גבול-הקדשה'. ובין כשיוצא חוץ לביתו והולך בדרך - אף-על-פי ששם יש חסו-שלום להם אחיזה, אף-על-פי-כן גם שם צריך לזכור בהשם-יתברך, "ולדבקה בו" (דברים יא, כב; ל, כ) גם שם בחוץ, פי "מלכותו בכל משלה" (תהלים קג, יט), בבחינת (נחמיה ט, ו): "ואתה מחיה את כלם".

בבחינת (תהלים קלט, ח): "אם אפק שמים שם אתה, ואציעה שאול הנד" - שזהו בחינת "עיל ונפיק", כמבאר בפאמר הנ"ל.

צט.

(לקוטי-הלכות, מלמדים ד, ו - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לד, 'ואתם תהיו לי ממלכת כהנים')

דקדק רבנו ז"ל וכתב שם בהתורה הזאת (ח"א לד): "שעקר התקוין: על-ידי שמקשר את לבו להנקדה השיך ללבו בעת הזאת", עין-שם.

ובענין זה יש הרבה לדבר ולבאר. ומי שרוצה לילך עם דבור זה, ולהסתכל על-זה באמת - הוא יכול לקרב את-עצמו להשם-יתברך, ולהחזיק את-עצמו בהשם-יתברך תמיד לעולם ועד, בכל מקום שהוא, יהיה איך שיהיה.

פי בודאי, בכל עת וזמן, ובכל מקום שהוא, באיזה מדרגה ובאיזה ענין שהוא תמיד - יש איזה בחינת 'נקדה-טובה', שיכול לדבק את-עצמו להנקדה ההיא השיך ללבו בעת הזאת דיקא.

ואם יסתכל ויחפש היטב - בודאי תאיר בו הנקדה השיך ללבו בעת הזאת דיקא, ועל-ידייזה יתתקן הכל.

כי זה רואין בחוש: שבודאי אין דומה העבודה שהאדם עובד את השם-יתברך בשבת ויום-טוב - להעבודה של ששת ימי החל.

וכן אינו דומה העבודה שבביתו - להעבודה שבדרך. כי בודאי בדרך - אינו יכול לעסק כל-כף בתורה כמו בביתו. אבל אף-על-פי-כן בודאי, אין האדם פטור לגמרי בדרך מעבודת-השם. רק בדרך - הוא צריך לקשר עצמו להנקדה השיך ללבו בעת שהוא כפי העסק שעוסק בו. ובביתו - צריך לקשר עצמו להנקדה השיך ללבו אז.

וכן ביום - צריכין לקשר עצמו להנקדה השיך ללבו אז המאירה ביום. ובליילה - להנקדה המאירה אז בליילה.

וזה (דברים ג, ז): **"ודברת בם, בשבתך בביתך, ובלכתך בדרך, ובשכבך ובקומך"**.

כי תמיד צריכין לדבר בתורה ויראת-שמים, ולקשר עצמו להנקדה השיך ללבו בעת ההיא כפי העת. אם הוא בביתו, או בדרך, או אם הוא ביום, או בליילה - כי **"לכל עת וזמן לכל חפץ תחת השמים"** (קהלת ג, א).

וזה בחינת (תהלים לב, ז): **"על זאת יתפלל כל חסיד אליך לעת מצא"** - **"לעת מצא"** דיקא, שיזכה תמיד למצא הנקדה כפי העת והזמן, כנ"ל.

כי בודאי אי-אפשר לאדם לידע כל-זאת בפרטיות, רק הוא צריך להאמין תמיד,

בכל מקום שהוא, בכל עת וזמן, ובאיזה מדרגה שהוא בעליה או בירידה. אפלו אם הירידה היא חס-ושלום כמו שהיא רחמנא-לצלן - הוא צריך לידע ולהאמין תמיד: שבודאי יש עתה בחינת נקדה-טובה השיך ללבו בעת ההיא דיקא, שהוא צריך לקשר עצמו להנקדה הזאת דיקא - שעל-ידייזה יתתקן מכל-מקום שהוא.

ועל-יזה צריכין תפלה ותחנונים הרבה, בחינת: **"על זאת יתפלל כל חסיד אליך לעת מצא"** - **"לעת מצא"** דיקא, כנ"ל. כי זה עקר ההתבודדות והשיחה בינו לבין קונו שהזהירנו רבנו ז"ל הרבה וכו'.

ק.

(לקוטי-הלכות, גבית-חוב מהיתומים ג, ד - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב יב, א"ה מקום כבודו')

יש לכל אדם שני בחינות עבודות.

עבודה אחת: היא בחינת (ישעיה ג, ג): **"מלא כל הארץ כבודו"** - דהיינו: **'התגלות כבודו יתברך, שזהו בחינת עבודת התורה והמצוות'**.

וגם צריכין לעסק: **במשא-ומתן ודרך-ארץ** - ששם אין רואין 'התגלות כבודו יתברך', אבל צריכין לעסק גם בהם.

ואז צריכין להחיות את עצמו בבחינה השניה - על-ידי שמחפשין ומבקשין אחר כבודו יתברך, בבחינת **"איה מקום כבודו"**.

ושתי הבחינות הנ"ל הם בחינת (דברים ג, ז): **"בשבתך בביתך, ובלכתך בדרך"**.

כי 'עבודת-התורה' שהיא בחינת 'התגלות כבודו', שהוא 'קיום-העולם' - זהו בחינת **"בשבתך בביתך"** - כי זאת הקדשה קבועה וקיימא לעד.

אבל כשמתרחקים מכבודו יתברך ונתרחקין מן התורה הסיושלום - אזי הוא בחינת "נע ונד" (בראשית ד, יביד) ומטלטל.

שזהו בחינת "ובלכתך בדרך" - שאין לו מקום קבע, רק הוא "נע ונד", "ולא נודע מקומו איה" (על-פי נחום ג, יז), כי היום מקומו פאן, ומחר במקום-אחר, ואין יודעין "איה מקום כבודו".

שזהו בחינת 'משאומתן ודרך-ארץ', שרב ה'משאומתן' הוא על-ידי 'דרכים', שצריכין להיות "נע ונד" בשביל פרנסה. ואז צריכין לבקש ולחפש "איה מקום כבודו", בחינת (איוב טו, כג): "נדד הוא ללחם איה".

וזוה בחינת (אבות פ"ב מ"ב): "טוב תורה עם דרך-ארץ, שיגיעת שניהם משפחת עון".

כי צריכין שניהם: 'תורה ודרך-ארץ', שהם 'שתי העבודות' הנ"ל, ועל-ידי שניהם דיקא מבטלין העוונות.

כי 'משאומתן' לבד - בודאי אינו כלום. כי אף-על-פי שיכולין לחפש ולבקש גם שם את השם-יתברך, עד שיזכה ל'תכלית-העליה', לבחינת "איה".

אבל אף-על-פי-כן - הוא 'מקום סכנה מאד', ויכולין להיות נלכד ונכשל שם חסיושלום וכו'.

על-כן מי שרוצה לעסק ב'משאומתן ודרך-ארץ' - הוא מכרח לעשות "תורתו קבע ומלאכתו עראי" (ברכות לה:).

כי בה'תורה-הקדושה' - שם הוא בחינת 'התגלות כבודו יתברך, ועל-ידי-זה

אפלו כשיצא לשוק לעסק ב'דרך-ארץ ומשאומתן', לא יהיה נלכד שם חסיושלום, כי יזכה לבקש ולחפש גם שם אחר כבודו יתברך, מאחר שהוא משתדל תמיד לגלות כבודו יתברך, כי "תורתו קבע", שהוא 'התגלות-כבודו', כנ"ל.

ועל-כן אפלו בעת שהוא רחוק מ'כבודו יתברך', דחינו: בעת שעוסק ב'דברי חל' - גם שם יחפש בודאי "איה מקום כבודו", ועל-ידי-זה יזכה לעלות ב'תכלית-העליה', כנ"ל.

וגם 'תורה' לבד בלי שום 'דרך-ארץ' - גם-כן אי-אפשר, כי בהכרח צריך בכל-פעם לעלות מדרגא לדרגא. ואז מכרח שיהיה לו 'ירידה קדם העליה'.

ואז בהכרח שיחיה עצמו בבחינת ה'בקשה' ו'ח'פוש' הנ"ל, שזהו בחינת 'עבודת המשאומתן ודרך-ארץ' כנ"ל - ששם מבקשין ומחפשין אחר כבודו יתברך, שעל-ידי-זה זוכין ל'תכלית-העליה', לבחינת "איה", שעל-ידי-זה נתבטלין כל העוונות, כנ"ל.

וזוה: "שיגיעת שניהם משפחת עון" - כי על-ידי שני הבחינות הנ"ל, נתבטלין העוונות, כנ"ל.

קא

(לקוטי-הלכות, שלוחין ה, כה)

צריך כל אדם לזכר את השם בנסיעתו בדרך, כמו שכתוב בפרשת "שמע ישראל" שהוא 'אמונת-היהוד' (דברים ו, ז): "ודברת בם, בשבתך בביתך, ובלכתך בדרך" וכו'.

הינו: שיכון בנסיעתו, בשביל ה'תכלית-הנצחית'. כגון: ב'משאומתן' -

שְׁנוּסַע לְהַרְוִיחַ מְמוֹן, בְּדֵי שְׂיִתָּן צְדָקָה, בְּמוֹ שְׁמוּבָא בְּמָקוֹם-אַחֵר, בְּהַתּוֹרָה הָאִי מָאן דְּאָזַל לְמִינְסִיב, סִימָן כ"ט.

מְכַל־שִׁפּוֹן בְּשִׁנוּסַע לְדַבֵּר שְׁבַקְדָּשָׁה, בְּפֶרֶט בְּשִׁנוּסַע לְהַתְקַרֵּב לְצַדִּיק־אֱמֶת לְשֵׁם-שָׁמַיִם, וְאִזִּי עַל-יְדֵי נְסִיעָתוֹ מִתְקַן תְּקוּן גָּדוֹל, כִּי מַעֲלָה 'בַּח-הַבְּהֵמִיּוֹת', שֶׁהוּא 'בַּח-הַמְדָּמָה', לְשֶׁרֶשׁ הַשֶּׁכֶל הָאֱמֶתִי - מֵאַחֵר שְׁפָנִימִיּוֹת פּוֹנֵת נְסִיעָתוֹ, בְּשִׁבִיל הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ וְתוֹרָתוֹ-הַקְדוּשָׁה.

וְזֶה שְׁכַתְב רַבְּנוּ ז"ל בְּמָקוֹם-אַחֵר (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן ח"א מ): "שְׁעַל-יְדֵי הַנְּסִיעוֹת בְּקַדְשָׁה, מִתְקַן פְּגַם-הָאֱמוּנָה" - כִּי עַל-יְדֵי הַנְּסִיעוֹת, מַעֲלָה וּמְבַרֵּר הַמְדָּמָה, שֶׁהוּא 'בַּח-הַבְּהֵמִיּוֹת', שְׁעַל-יְדֵי-זֶה עֵקֶר 'תְּקוּן-הָאֱמוּנָה'.

כִּי רַב הַנְּסִיעוֹת, הֵם עַל-יְדֵי 'בְּהֵמֹת שְׂוָרִים וְחֲמוּרִים וְסוֹסִים', שְׁבָהֶם 'הַתְּגַבְרוֹת-הַמְדָּמָה, בִּידוּעַ'.

וְגַם כְּשֶׁהוֹלֵךְ בְּרַגְלָיו - נִתְתַקַּן בְּחִינַת זֹאת. כִּי הַרְגְּלָיו, בְּחִינַת 'מְדַרְגָּה-הַתְּחַתּוֹנָה', בְּחִינַת 'עֲשִׂיָּה', בְּחִינַת 'מְדָמָה'.

וּכְשֶׁמְכוּן בְּהַלּוּכוֹ בַּדֶּרֶךְ לְשֵׁם-שָׁמַיִם בְּאֱמֶת - אִזִּי מַעֲלָה אֵת בְּחִינַת 'רַגְלָיו' שֶׁהֵם בְּחִינַת 'מְדָמָה', אֶל הַשֶּׁכֶל'.

קב.

(לְקוּטִי-הַלְכוּת, פְּקוּדוֹן וְאַרְבַּע־שׂוּמְרִים ה, לט)
צְרִיכִין לְהֵאֱמִין: שְׁעַקֵּר פּוֹנֵת הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ מִזֶּה שֶׁהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ מְסַבֵּב שְׂיִצְטָרֵךְ הָאָדָם לִילְךָ לַחוּץ וְלַפֶּעַם מְמָקוֹם לְמָקוֹם בְּעִירוֹ, אוֹ לְעִיר אַחֶרֶת, מְכַל־שִׁפּוֹן

לְמָקוֹמוֹת רְחוֹקִים, כָּל אֶחָד כְּפִי טִלְטוּלוֹ וְנִסְיָעָתוֹ - הוּא רַק בְּשִׁבִיל 'שְׁלֵמוֹת-הַתּוֹרָה'. כִּי שֶׁרֶשׁ כָּל דְּבַר הוּא הַתּוֹרָה-הַקְדוּשָׁה, כִּי חוּץ מִזֶּה הַכֹּל הַכֹּל.

הֵינּוּ: שֶׁהָאָדָם צָרִיךְ לְצֵאת מִבֵּיתוֹ לִילְךָ אוֹ לְנַסֵּעַ לְמָקוֹם-אַחֵר - כְּדֵי שְׂיִוָּכַל לְהַתּוֹעֵד עִם אָדָם אַחֵר, אוֹ עִם כַּמָּה אֲנָשִׁים - לְדַבֵּר עִמָּהֶם מִהַתְּכַלִּית הָאֱמֶתִי וְהַנְּצָחִי, שְׂיַעֲזְרוּוּ זֶה אֵת זֶה אֶל הָאֱמֶת-לְאֱמֶתוֹ.

וְכָל אָדָם צָרִיךְ לְדַבֵּר עִם חֲבֵרוֹ בִּירְאֵת-שָׁמַיִם בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת - וְעַל-יְפֵן מְסַבֵּב הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ שְׂיִלְךָ וְיִסַּע הָאָדָם הַכֹּל רַק בְּשִׁבִיל זֶה.

רַק זֶה יְדוּעַ: שֶׁכָּל הַדְּבָרִים שְׁבָזָה הָעוֹלָם, בְּהַכְרַח שְׂיִתְלַבְּשׁוּ בַּמָּה שְׂמַתְלַבְּשִׁים, וְהַקְלָפָה קוֹדֶמֶת לְפָרִי - עַל-יְפֵן עַל-פִּירֵב מַתְלַבְּשִׁים הַנְּסִיעוֹת וְהַטִּלְטוּלִים בְּעַסְקֵי חַל.

אַבָּל הַחֶפֶץ בְּאֱמֶת: צָרִיךְ לְשׁוּם לְבוֹ לְשֶׁרֶשׁ הַדְּבַר שְׁבַקְדָּשָׁה, כִּי בּוֹדָאִי כָּל דְּבַר יֵשׁ לוֹ 'שֶׁרֶשׁ בְּקַדְשָׁה'.

עַל-יְפֵן צָרִיךְ כָּל אֶחָד לְשׁוּם לֵב לְהֵאֱמִין: שְׁעַקֵּר נְסִיעָתוֹ וְטִלְטוּלוֹ, כְּדֵי שְׂיִתּוֹעֵד עִם בְּנֵי-אָדָם - אוֹלֵי יוֹכַל לְדַבֵּר עִמָּהֶם 'דְּבַר־אֱמֶת'.

אוֹ שְׂיִקְבְּלוּ הֵם מְמָנוּ, אוֹ שְׂיִקְבְּלוּ הוּא מֵהֶם, אוֹ שְׂיִקְבְּלוּ וְיֵאִירוּ זֶה בְּזֶה, בְּבַחֲחִינַת (תְּרַגּוּם-יְוֹנָתָן יִשְׁעִיָּה ה, ג): "וּמְקַבְּלִין דִּין מִן דִּין".

כִּי בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ נְקֻדַּת-טוֹבָה, וְצְרִיכִין לְקַבֵּל הָאֶרֶץ מְמָנוּ לְהֵאִיר

"וקשרתם לאות על ידך, והיו לטטפת בין עיניך" (דברים ו, ח) - מצות תפלין

קד.

(ח"א יג, ב"ז)

ה'חכם' יכול לקח ה'נפשות', ולהעלותם בבחינת 'מיון-נוקבין', בבחינת (משלי יא, ל): **"ולקח נפשות חכם"**. ועל-ידי ה'יחוד' ה'זה, נולד ה'תורה'.

וכשעולה ה'חכם' עם ה'נפשות', בבחינת (משלי כא, כב): **"עיר גברים עלה חכם"** - על-ידי-זה (שם): **"וירד עז מבטחה"**.

אך צריך לבקש מאד ולחזר אחר חכם כזה; ולבקש מהשם-יתברך: שיזכה למצא חכם כזה, שיקבץ הנפשות, בבחינת (משלי יא, ל): **"ולקח נפשות חכם"**. ויעלה אותם, וירד עמהם תורה.

כי גם החכם בעצמו - אי-אפשר שיעשה זאת ב'שכל אחד', כי הם 'שני שכליים'. (א) מה שמקבץ הנפשות - הוא שכל אחד. (ב) ומה שמעלה אותם ומוריד עז מבטחה - הוא 'שכל אחר'.

וזה בחינת: "שין של שלשה ראשים, ושין של ארבעה ראשים" (מנחות לה.

ובתוספות; בית-יוסף ארחיחים, סימן לב; שלחן-ערוך ארחיחים לב, מב; זהר פנחס רנד: תקוני-זהר ט. פרייעץ חיים, תפלין ב). **שה'שני שינין', הם ה'שני שכלים'.**

קה.

(ח"א יז, א)

ההתפארות של ישראל, הוא בחינת 'תפלין', **"שנקראים פאר"** (ברכות יא. ועוד), ועל-ידם נתגלה 'יראה', כמו

בנפשו, לבל יישן את ימיו שנת עולם חס-ושלום וכו'.

וזה עקר שרש כל הנסיעות שבעולם, וכמו שכתוב בפרשת קריאת-שמע (דברים ו, ז): **"ודברת בם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך"**, ודרשו רבותינו ז"ל (יומא יט): **"בם, ולא בדברים בטלים"**.

כי בכל הסבובים שהשם-יתברך מסבב עם האדם, הן בישיבתו בביתו, הן בלכתו בדרך בשכבו ובקומו - צריך רק לדבר ב'דברי-תורה'.

ועקר 'דברי-תורה' הוא: להשתדל להכניס בעצמו ובאחרים 'קיום-התורה' - שנזכה מעתה לשמר ולעשות ולקיים וכו', כי זה העקר פידוע, ורק בשביל זה הם הנסיעות, כנ"ל.

וזה בחינת (משלי ו, כב): "בהתהלכה תנחה אותך" - שצריך האדם בנסיעתו, לקדש מחשבתו לקשרה אל ה'תורה', לכון בנסיעתו שנוסע: בשביל 'אהבה ושלום', להתועד עם בני-ישראל לעסק ב'דברי-תורה' באמת - כדי שהתורה תלך לפניו ותנחהו, בחינת: **"בהתהלכה תנחה אותך"**.

קג.

(טובות-זכרונות צח)

דרבו (של מוהרנ"ת ז"ל) היה: **ששכר עגלה עם הבעל-עגלה, באפן שהעגלה שנוסע בה, תהיה מכסה פמו 'חדר בית' שקורין 'בויד' - בכדי שיוכל שם להתפלל וללמוד, לקיים (דברים ו, ז): "ודברת בם וכו', ובלכתך בדרך וכו'".**

שֶׁאָמְרוּ חַז"ל (בְּרֵכוֹת ו.): "מִנֵּין שֶׁהַתְּפִלִּין הֵם עֵז לְיִשְׂרָאֵל, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים כח, י): 'וַיֵּרְאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שָׁם ה' נִקְרָא עָלֵיהֶם וַיֵּרְאוּ מִמֶּנּוּ'."

נמצא: שֶׁעַל־יְדֵי אֲהַבְתּוּ שְׂאֵהב אֶת יִשְׂרָאֵל, הִלְבִּישׁ אֶת עַצְמוֹ בְּמַדּוֹת הַתּוֹרָה.

כְּמוֹ-כֵן עַל־יְדֵי 'הַתְּגַלּוֹת-הַהִתְפָּאָרוֹת' שֶׁל הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ שֶׁמִתְפָּאֵר בְּיִשְׂרָאֵל - שְׂזָה בְּחִינַת 'תְּפִלִּין שֶׁל הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ', כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (שם): "מִנֵּין שֶׁהַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא מְנִיחַ תְּפִלִּין" וְכוּ', וְאִתָּא שָׁם: שֶׁהַתְּפִלִּין שֶׁל הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ כְּתוּב בָּהֶם הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁמִתְפָּאֵר עִם עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל - כְּמוֹ-כֵן מִתְגַּלֶּה ה'רְאָה שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, דְּהֵינּוּ: "לִירְאָה מִלְּפָנָיו יִתְבָּרַךְ" (דְּבָרִים ד, י; ה, כח; ו, כד; ז, יב; יד, כג; יז, יט; כח, נח; לא, יג).

קז.
(ח"א לד, ד)

'אוֹתֵיּוֹת הַתּוֹרָה' - הֵם הַתְּלַבְּשׁוֹת רְצוֹנוֹ שֶׁל הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ. לְמִשְׁלַ מְצוֹת תְּפִלִּין: הֵיךְ רְצוֹנוֹ שִׁיְהִיָּה בְּאֶרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת וּבִתִּים שֶׁל עוֹר, וְלֹא שֶׁל פֶּסֶף, כִּי כֵן רְצוֹנוֹ. נִמְצָא: שֶׁרְצוֹנוֹ מְלַבֵּשׁ בְּכָל הַתּוֹרָה.

וְעַכְשָׁיו שֶׁהַתּוֹרָה מְסוּרָה בְּיַדֵּינוּ - גַּם הָרְצוֹן שֶׁל הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ מְסוּרָה בְּיַדֵּינוּ, שְׂאֵנוּ מוֹשְׁלִין בְּבִיכּוֹל לְהִיּוֹת רְצוֹנוֹ כְּפִי רְצוֹנֵנוּ וְכוּ'.

קו.
(ח"א לג, ד)

מִחֲמַת ה'אֲהַבָה' שְׂאֵהב אֶת יִשְׂרָאֵל, וְרָצָה שִׁיִּדְבְּקוּ בוֹ וַיֵּאֱהָבוּ אוֹתוֹ עַמּוֹ מִזֶּה הָעוֹלָם הַגִּשְׁמִי, הִלְבִּישׁ אֶת אֱלֻקוֹתוֹ בְּמַדּוֹת הַתּוֹרָה.

קח.
(ח"א לה, ט)

זֶה ה'חֲשַׁמ"ל' הַמְּלַבִּישׁ לְהֶאֱמוּנָה, הוּא בְּחִינַת 'רְצוּעוֹת', כִּי 'רְצוּעוֹת' הֵם 'מְקִיפֵי מַלְכוּת', הֵינּוּ 'אֱמוּנָה'.

וְזֶה שֶׁאָמַר רַב לְרַב שֶׁמוֹאֵל בַּר שִׁילַת (בבא-בִּתְרָא כא.): "כִּד תְּמַחֵי לִיְנוּקָא, לֹא תְּמַחֵי אֶלָּא בְּעֶרְקָתָא דְּמִסְאֲנִי."

וְזֶה בְּחִינַת שֶׁל 'תְּרִי"ג מְצוּוֹת' - כִּי הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ שֶׁעַר בְּדַעְתּוֹ: שֶׁעַל־יְדֵי הַמְצוּוֹת הַזֹּאת נוֹכַל לְהַשִּׁיג אוֹתוֹ, וְצִמְצַם אֱלֻקוֹתוֹ דְּיוֹקָא בְּאֵלּוֹ הַתְּרִי"ג מְצוּוֹת.

"תְּמַחֵי" - לְשׁוֹן 'טְהַרָה' וְכוּ'. "יְנוּקָא" - הוּא בְּחִינַת "מְאוֹר הַקֶּטֶן" (בְּרֵאשִׁית א, טז), בְּחִינַת 'שְׁנָה'.

"בְּעֶרְקָתָא דְּמִסְאֲנִי" - הֵינּוּ: רְצוּעוֹת שֶׁל תְּפִלִּין, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חַז"ל (סוֹטָה יז): "בְּשֹׁכֵר שֶׁאָמַר אֲבָרְהָם (בְּרֵאשִׁית יד, כג) 'מַחוּט וְעַד שְׂרוּךְ נֶעַל', זָכוּ בְּנֵיו לְשִׁנֵּי מְצוּוֹת: לְחוּט שֶׁל תְּכֵלֶת, וְל'רְצוּעוֹת שֶׁל תְּפִלִּין'". "וְעַד שְׂרוּךְ נֶעַל", תְּרַגְּמוּ: "עֶרְקָתָא דְּמִסְאֲנִי".

לְמִשְׁלַ: שֶׁשֶׁעַר בְּדַעְתּוֹ מְצוֹת תְּפִלִּין, שֶׁהַמְצוּוֹת הַזֹּאת צְרִיךְ לְהִיּוֹת כְּהַ, הֵינּוּ: אֶרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת, וְאֶרְבַּע בָּתִּים שֶׁל עוֹר כְּתוּבִים, וְרְצוּעוֹת שֶׁל עוֹר. כִּי כֵּן שֶׁעַר בְּדַעְתּוֹ: שֶׁעַל־יְדֵי הַצִּמְצוּם הַזֶּה, נוֹכַל לְהַשִּׁיג אוֹתוֹ וְלַעֲבֹדוֹ. וְלִכֵּן לֹא צוּה שִׁיְהִיָּה אֶרְבַּע בָּתִּים שֶׁל פֶּסֶף וְזָהָב, כִּי כֵּן שֶׁעַר וּמִדַּד עַל־יְדֵי אֲהַבְתּוֹ.

"ויראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך", "אלו תפלין". כי ה'יראה' הוא ה'בושה' וכו'.

וזוה שאמרו (ברכות יא. ועוד): "תפלין נקראין פאר". ו'פאר' הוא 'כלליות' הגונית'. וזוה שאנו רואים: בפאדם מתבייש, נעשה פמה גונית וכו'.

ומשה גם-כן זכה ל'אור התפלין', כמו שכתוב בזהר (השמות בראשית רסב - על שמות לג, ו): "ויתנצלו את עדים", "דא תפלין".

וזוהו (שמות לד, כט): "כי קרן עור פניו" - זה בחינת 'תפלין' שהוא ב'מצח'.

ועל-ידי-זה (שם שם, ל): "ויראו מגשת אליו" - כי האיר עליהם ה'יראה'.

ועקר 'הארת התפלין', באים על-ידי ה'לוחות' וכו'.

וזוה שאמרו (נדרים כ): "מי שיש בו עזות, בידוע שלא עמדו רגלי אבותיו על הרסיני" - כי 'אדם-הראשון' פגם בבחינת 'תפלין', שהם בחינת "עץ החיים" (בראשית ג, כד), כמו שכתוב (ישעיה לח, טז; מנחות מד): "ה' עליהם יחיו". ודבק עצמו ב'אילנא-דמוזא'. ועל-ידי-זה (שם שם, כג): "ויגרש אותו מגן עדן" וכו'.

"וכד תב בתיובתא, ויעש להם פתנות עור" (שם שם, כא), דא תפלין" (תקוני-זוהר קה.).

ו'קין' שהיה מזהמת-הנחש, פתיב בה (שם ד, ו): "למה נפלו פניך", שהוא בחינת 'אור התפלין', קרון עור הפנים' וכו'.

הינו: פשאתה רוצה לשמר את "המאור הקטן", הינו: 'משא-ומתן באמונה', שלא יינקו מפנה ה'חיצונים' - לא תוכל לשמר אלא "בערקתא דמסאני", הינו: 'רצועות של תפלין'.

הינו: שתמשיך 'חשמ' ל'מ' בינה לבא" (פתח אליהו) להלביש את ה'אמונה' וכו'.

קט.

(ח"א לח, א-ב-ד-ה-ז-ז-בסוף)

צריך לפשפש עצמו בכל-עת אם הוא דבוק בהשם-יתברך. והסימן של 'דבקות', הוא 'תפלין'.

ואי-אפשר לבוא לבחינת 'תפלין', אלא שיעלה את הדבור ויתקנהו וכו'. וצריך להעלות הדבור לשרשו וכו'. ותקוני-הדבור, הוא על-ידי התורה שלומדין בצר לאדם בעניות ובדחקות וכו'.

וכשמעלה הדבור לשרשו, הינו לגבורות, ומתחיל לדבר בינו לבין קונו בשלהבת הגבורות, 'דברי אמת' שבלבו, בהתעוררות בתשובה, ורואה פחיתותיו וגדלת הבורא וכו', אזי נכנס בו בושה גדולה על גדל פשעיו, כנגד "רב ושליט עקרא ושרשא דכל עלמין" (תקדמת זוהר יא.).

וה'בושה' הזאת, הוא בחינת 'אור התפלין', שנתגלה על פניו במצחו. כמובא בזהר-הקדוש (תקוני-זוהר ט): "תפלין, הם בחינת אמא על ברא".

וזוה פרוש (משלי ב, ה): "אז תבין" - הינו: על-ידי בינה יתרה בהפרת-הבורא, על-ידי-זה: "יראת ה'", הינו: בחינת 'תפלין', כמו שאמרו (ברכות ו. על דברים כח, י):

וְזֶה שְׁכַתוֹב (תקוני־זהר קח:): "כִּד תָּב בְּתִיּוֹבְתָא, וַיֵּשֶׁם ה' לְקִינְ אוֹת' (שם שם, טו), פֶּרֶשׁ רַשִׁי: "הַחֲזִיר מוֹרָאוֹ עֲלֵיהֶם", כְּמוֹ שְׁכַתוֹב (דְּבָרִים כח, י): "וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ".

וְזֶה פְרוֹשׁ (תקוני־זהר צב:): "בְּרֵאשִׁית, יֵרָא בְּשֵׁת" - כִּי ה' יִרְאֶה הוּא ה' בּוֹשֵׁה'.

"תִּמְנָן רֵאשִׁי תִמְנָן בֵּת" (שם יח:), הֵינּוּ "תִּלְתֵּת גִּזְוִינִן דְּעֵינָא בֵּת-עֵינִין" (שם קכו:), רְמִזוּ 'מְקוֹם הַתְּפִלִּין', "וּלְטוֹטְפַת בֵּין עֵינֵיךָ" (שְׁמוֹת יג, טז). וְ"תִלְתֵּת גִּזְוִינִן דְּעֵינָא וּבֵת-עֵינִין", הֵם אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת.

זֹאת הַתּוֹרָה (ח"א לח) הִיא סוּד פְּנוֹת תְּפִלִּין, כְּמִבְּאֵר שֶׁם בְּתוֹךְ דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת, וּכְנִרְשָׁם מִן הַצַּד בְּהַגָּה אִיךָ כָּל פְּנוֹת תְּפִלִּין כְּלוּלִין שָׁם, וְהַדְּבָרִים מוּבְנִים לְמִשְׁכִּילִים. וְעַדִּין צְרִיכִין בְּאוֹר רַחֵב לְבָאֵר הַדְּבָר הַיָּטֵב, וְאִם יִהְיֶה אֱלֻקִּים עִמָּדִי, יִתְבָּאֵר הַדְּבָר בְּמְקוֹם אַחֵר בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ. וְדַע: שֶׁשְּׁמַעְתִּי מִפִּי-הַקְּדוֹשׁ, שֶׁחֶשֶׁב בְּפֹה וּכְפֹה תּוֹרוֹת, וְאָמַר: שֶׁכֵּלֶם הֵם סוּד פְּנוֹת תְּפִלִּין.

דְּהֵינּוּ: הַתּוֹרָה "בְּחֻצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר" (ח"א ה), וְ"אֲנֹכִי ה' אֱלֹקֵיךָ" (ח"א ד), וְ"קִרָא אֶת יְהוֹשֻׁעַ" (ח"א ו), וְהַתּוֹרָה "מִי הָאִישׁ הֶחֱפֵץ חַיִּים" (ח"א ג), וְ"אַתֶּם תִּהְיוּ לִי מִמְּלֹכֶת כְּהֻנִּים" (ח"א ז), "אֲשֶׁרֵי הָעַם זִרְקָא" (ח"א ח), וְהַתּוֹרָה הַזֹּאת: "מִרְכַּבַּת פְּרֻעָה" וְכוּ'.

וְעוֹד כְּפֹה וּכְפֹה תּוֹרוֹת גְּדוּלוֹת שְׂאִינֵי זוֹכֵר עֲתָה לְפָרְטִים. וְאָמַר: שֶׁכֵּלֶם הֵם סוּד פְּנוֹת תְּפִלִּין. אֲשֶׁרֵי הַזּוֹכֵה לְהַשְׁיֵגֶם.

וְהָאֶרֶת פְּנִים' - הוּא תְּקוּן וְ"אַמֶּת" (שְׁמוֹת לז, ו), בְּחִינַת 'עֵקֵב' וְכוּ', וְהוּא בְּחִינַת 'תְּפִלִּין'. כִּי 'עֵקֵב' הוּא 'תְּפִלִּין הַנִּקְרָאִים כְּלָלִיּוֹת-הַגִּזְוִינִין', בְּחִינַת "תְּפִלִּין הַנִּקְרָאִים פֶּאֶר" (בְּרֵכוֹת יא. וְעוֹד). וְעַקֵּר 'עֲשִׂירוֹת' בָּא מ'אַמֶּת' וְכוּ'.

וְזֶה שְׂאֵמְרוּ חַז"ל (בְּרֵכוֹת כד. עַל דְּבָרִים כח, טו): "וְהָיוּ חַיִּיךָ תְּלָאִים, זֶה הַתּוֹלָה תְּפִלִּין". גַּם אָמְרוּ (מְנַחֲוֹת קג:): "זֶה הַקּוֹנֶה תְּבוֹאָה מִן הַשּׁוּק" - הֵינּוּ שֶׁהַדְּלוֹת' בָּא עַל-יְדֵי פְגַם הַתְּפִלִּין, עַל-יְדֵי פְגַם ה'אַמֶּת'.

וְ"אַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל' שְׁעַקֵּר קַבְּלָתָהּ מִבְּחִינַת 'עֵקֵב' וְכוּ', בְּשִׁבְלֵ-זֶה נִקְרָאת "אַרְצֵ חַיִּים" (זֵהָר וַיִּקְרָא מו:). - כִּי 'תְּפִלִּין' נִקְרָאִים 'חַיִּים', כְּמוֹ שְׁכַתוֹב (יִשְׁעִיָּה לז, טז; מְנַחֲוֹת מד:): "ה' עֲלֵיהֶם יִחְיוּ".

וְזֶה שְׁבָחָה (דְּבָרִים ח, ט): "אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְכְּנוֹת תֹּאכַל בֶּה לָחֶם". וְזֶה 'שְׁבַח אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל': שֶׁלֹּא מִחֲמַת עֲנִיּוֹת תֹּאכַל לָחֶם, אֲלָא מִחֲמַת שְׁבוּר וּבִטּוֹל 'תְּאוֹת-אֲכִילָה', כִּי הִיא מְקַבֶּלֶת הָאָרֶז וְהַשְּׁפָעָה מִבְּחִינַת 'תְּפִלִּין', בְּחִינַת 'עֵקֵב', בְּחִינַת 'אַמֶּת', שֶׁמִּשָּׁם בָּא 'עֲשִׂירוֹת'.

וְזֶה פְרוֹשׁ (תקוני־זהר צא: עַל שְׁמוֹת כב, כו): "כִּי הִיא שְׁמֹלְתוֹ לְעֵרוֹ", "דָּא עוֹר שֶׁל תְּפִלִּין" - שְׁבַח נִכְנָס בְּחִינַת 'תְּפִלִּין'.

(מוֹהַרֵּנ"ת: וּמְרַמֵּז: עַל עֲנִיּוֹת הַשְּׁכִינָה בְּגִלוּתָא, שֶׁמִּשָּׁם עַקֵּר הָעֲנִיּוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּת. הֵינּוּ: שֶׁהַתְּפִלִּין, הֵם עַקֵּר הַשְּׁמֹלָה הַמְּגַנֵּת עַל עֲנִיּוֹת הַשְּׁכִינָה וּכְנֶסֶת-יִשְׂרָאֵל, כִּי תְּפִלִּין מְבַטְלִין הַדְּלוֹת. כִּי עַקֵּר הַשְּׁפָעָה וְהָעֲשִׂירוֹת נִמְשָׁךְ עַל-יְדֵי בְּחִינַת 'עֵקֵב', בְּחִינַת 'אַמֶּת', בְּחִינַת 'תְּפִלִּין').

קיא

(ח"א נד, ג)

ה'הַמּוֹרֵעִים' שְׂאִין לָהֶם הַשְּׁכָל לְהַעֲמִיק לְהַבִּין הַרְמְזִים שֶׁמְרַמֵּז לּוֹ

קי

(ח"א מז)

מִי שֶׁמִּשְׁקַע בְּתְּאוֹת-אֲכִילָה, בִּידוּעַ: שֶׁרְחוֹק מ'אַמֶּת. גַּם זֶה סִימָן עַל 'דְּלוֹת'.

הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ בְּכָל־דָּבָר - נַעֲשֶׂה אֲצִלָּם כָּל־
זֶה מִמִּילָא, עַל־יְדֵי: שְׁנָה, וְצִיצִית, וְתַפְּלִין,
וְתוֹרָה, וְתַפְּלָה, וּמִשְׁאֵל־וּמִתָּן וְכוּ'.

וְצִיצִית' וְתַפְּלִין' - הֵם בְּחִינַת "גְּדֻלַּת
מָאד" (תְּהִלִּים קד, א). כִּי תַפְּלִין' -
הֵם בְּחִינַת 'הַגְּדֻלַּת הַשָּׂכָל', לְהַבִּין כָּל
הַרְמֻזִים שֶׁמֵרְמֵז לֹו הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ בְּכָל יוֹם.
כִּי תַפְּלִין' הֵם בְּחִינַת 'מַחֲיין'. וְצִיצִית' - הוּא
בְּחִינַת ה'צִמְצוּם', בְּחִינַת 'מָאד' וְכוּ'.

וְעַל־כֵּן 'צִיצִית' קוֹדֵם לְתַפְּלִין', בְּבְחִינַת
(שִׁירֵה־שִׁירִים ב, ו): "שִׁמְאֵלוֹ תַחַת
לְרֵאשִׁי", וְאַחֲרֵיכֵן (שם): "וַיִּמְיֵנוּ תַחֲבַקְנִי".
וְכוּ'.

קִיב.

(ח"א נד, ד)

"מִלְכָּךְ אָסוּר בְּרֵהֻטִים" (שִׁירֵה־שִׁירִים ג, ו),
"בְּרֵהֻטִי מַחֲיין" (תְּקוּנַיִי־זֶהר כ"א).
"אָסוּר" - הֵינוּ: בְּחִינַת 'קֶשֶׁר שֶׁל תַפְּלִין',
בְּחִינַת 'אַחֲזִירי', כְּמֵאֲמַר חַז"ל (בְּרֵכוֹת ז, וּמִנְחוֹת
לח: עַל שְׁמוֹת ל"ג, כ"ג): "וְרֵאִיתָ אֶת אַחֲזִירִי" -
"זֶה קֶשֶׁר שֶׁל תַפְּלִין".

וְזֶה (שְׁמוּאֵל־א כ"ה, כ"ט): "וְהִיתָה נֶפֶשׁ אֲדָנִי
צְרוּרָה בְּצִרוּר הַחַיִּים" - הֵינוּ: 'קֶשֶׁר
שֶׁל תַפְּלִין'. כִּי תַפְּלִין' הֵם בְּחִינַת 'חַיִּים',
כְּמֵאֲמַר חַז"ל (מִנְחוֹת מד:): "כָּל הַפְּנִיחַ תַפְּלִין
זוֹכָה לְחַיִּים, שֶׁנֶּאֱמַר (ישַׁעְיָה לח, טז): ה'
עָלִיהֶם יַחֲיוּ".

קִיג.

(ח"א סט)

וְעַל־כֵּן אָמְרוּ רַז"ל (קְדוּשִׁין ע): "אֵלֵיהֶוּ
כּוּפְתוּ, וְהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא
רוֹצֵעוּ". זֶה בְּחִינַת 'מַחֲיין' וְמוֹתְרֵי־מַחֲיין'.

"כּוּפְתוּ" - בְּחִינַת 'מַחֲיין', בְּחִינַת תַפְּלִין',
בְּחִינַת (שִׁירֵה־שִׁירִים ג, ו): "מִלְכָּךְ

אָסוּר בְּרֵהֻטִים", "בְּרֵהֻטִי מַחֲיין" (תְּקוּנַיִי־זֶהר
כ"א), בְּחִינַת תַפְּלִין'.

"רוֹצֵעוּ" - בְּחִינַת 'מוֹתְרֵי־מַחֲיין', בְּחִינַת
'רְצוּעוֹת' שֶׁהֵן בְּחִינַת 'מוֹתְרֵי־
מַחֲיין'.

קִיד.

(ח"א פה)

ה'מַחֲיין' הֵם 'אַרְבַּע': הַחֲכָמָה בֵּינָה חֶסֶד
וְגְבוּרָה. וְהֵם מְלַבְּשִׁים בְּנִצְחָה־
הוֹדֵי־סוּד דְּבִינָה'.

וְזֶה בְּחִינַת (זְמַר 'כָּל מְקוֹדֵשׁ לִיל־שַׁבָּת): "כְּאוֹר
שְׁבַעַת הַיָּמִים" - שֶׁהֵם סוּד: "שִׁין שֶׁל
שְׁלֹשָׁה רָאשִׁין, וְשִׁין שֶׁל אַרְבַּעַה רָאשִׁין"
(מִנְחוֹת לח. וּבְתוֹסְפוֹת; בֵּית־יוֹסֵף אַרְחֵי־חַיִּים, סִימָן לב;
שְׁלַח־עֲרוּף אַרְחֵי־חַיִּים לב, מב; זֶהר פְּנִיחַס רנד: תְּקוּנַיִי־
זֶהר ט. פְּרִיעֵץ־חַיִּים, תַפְּלִין ב).

קִטו.

(ח"ב ה, ז)

יֵשׁ "מְגִנֵי אֶרֶץ" (תְּהִלִּים מז, י), שֶׁמְגַנְּיִם עָלֵינוּ
וּמְצִילִין אוֹתֵנוּ, כִּי מְכַנְּיַעִין ה'חוֹתֵם
דְּסִטְרָא־אַחְרָא, שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל־יְדֵי ה'גְּאוּה'.

וְעַל־יְדֵי שֶׁמְכַנְּיַעִין תְּאוֹת־נְאוּף', בְּחִינַת
'חוֹתֵם דְּסִטְרָא־אַחְרָא' - עַל־
יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה בְּחִינַת תַפְּלִין', 'מַחֲיין', בְּחִינַת
'חוֹתֵם־דְּקִדְשָׁה' - כִּי עֶקֶר תַקְוַת־מַחֲיין',
עַל־יְדֵי שְׁבִירַת תְּאוֹת־נְאוּף' וְכוּ'.

וְעַל־כֵּן נִקְרָאוּ הַתַפְּלִין "יָקָר", (מְגִלָּה טז: -
עַל אֲסִתְרַת, טז) - כִּי הַתַפְּלִין נַעֲשִׂין
עַל־יְדֵי תַקְוַת תְּאוֹת־נְאוּף', שֶׁהִיא בְּחִינַת
(מְשַׁלִּי כו, ו): "אִשְׁתַּי אִישׁ נֶפֶשׁ יָקָרָה תְּצוּד".

וְעַל־כֵּן נִקְרָאוּ הַתַפְּלִין פְּאָר" (בְּרֵכוֹת י"א.
וְעוֹד) - כִּי נַעֲשִׂין עַל־יְדֵי תַקְוַת
הַגְּאוּה וְהַתַפְּאָרוֹת'.

זֶה בְּחִינַת (שמות ג, א): "וּמֹשֶׁה הָיָה רֹעֵה" -
 'מֹשֶׁה' הוּא ה'דַּעַת' (זֶהר פְּקוּדֵי רַכָּא),
 בְּחִינַת 'מַחֲיָן', 'תְּפִלִּין' - הוּא 'רֹעֵה-
 דְקַדְשָׁה', הַפֶּךְ (מְשָׁלִי כַט, ג): "רֹעֵה זִנּוּת".

זֶה בְּחִינַת 'שְׁבַעַה רוּעִים דְקַדְשָׁה',
 בְּחִינַת: "מֹשֶׁה הָיָה רֹעֵה", בְּחִינַת
 'תְּפִלִּין', "שִׁין שֶׁל שְׁלֹשָׁה רְאִשִּׁים, שִׁין שֶׁל
 אַרְבַּעַה רְאִשִּׁים" (מְנַחֲוֹת לַה. וּבְתוֹסְפוֹת; בִּית־יוֹסֵף
 אַרְח־חַיִּים, סִימָן לַב; שְׁלֹחַן־עֲרוּךְ אַרְח־חַיִּים לַב, מַב; זֶהר
 פְּנִיחָם רַנַּד: תְּקוּנֵי־זֶהר ט. פְּרִיעֶץ־חַיִּים, תְּפִלִּין ב) -
 שֶׁהֵם בְּחִינַת 'שְׁבַעַה רוּעִים' הַנִּל.

קכ.

(ח"ב ה, יא)

עֲוֹנוֹת הַמְּשַׁפֵּט' - נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי בְּחִינַת
 'תְּפִלִּין רְעִים'. כִּי יֵשׁ בְּחִינַת תְּפִלִּין,
 מַחֲיָן, שִׁישׁ בְּהֵם פְּסָלֹת, כִּי ה'תְּפִלִּין מַחֲיָן'
 נַעֲשִׂין עַל־יְדֵי שְׁמַעְלִין הַלְּחֹת וְשִׁמְנוּנִית
 הַגּוֹף מִבְּחִינַת "הַחֲתִים בְּשָׂרוֹ" (וַיִּקְרָא טו, ג),
 לְבַחֲינַת 'חֹתֶם דְקַדְשָׁה', בְּחִינַת 'תְּפִלִּין
 מַחֲיָן'.

וַיֵּשׁ לְחֹת שְׁצָרִיכִין לְצֵאת, בְּבַחֲינַת
 "טַפַּת עֲשׂו וַיִּשְׁמַעֲאֵל". וְכַשְׁמַעְלִין
 אוֹתָם, אֲזִי נִתְעָרַב פְּסָלֹת בְּהַמַּחֲיָן וְהַתְּפִלִּין,
 וְעַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה 'קִלְקוּל הַמְּשַׁפֵּט' וְכו'.

קכא.

(ח"ב ה, יד)

עַל־יְדֵי 'תְּקוּן־הַמַּחֲיָן', נַעֲשִׂין בְּחִינַת
 (תְּקוּנֵי־זֶהר קטו:): "תְּפִלִּין דְמַכְסִּין
 עַל מַחָא" - כִּי 'תְּפִלִּין' הֵם ה'הַתְּנוּצָצוֹת־
 הַמַּחֲיָן'.

קכב.

(ח"ב ה, יד)

בְּיוֹם־כְּפֹר, אֲזִי הוּא גָמַר 'תְּקוּן חֹתֶם
 דְקַדְשָׁה', בְּחִינַת 'תְּפִלִּין',
 הַפֶּךְ 'חֹתֶם דְסִטְרָא־אַחֲרָא', בְּבַחֲינַת (מוֹסֵף
 יוֹם־כְּפֹר): "וּבְיוֹם צוֹם כְּפֹר יַחֲתַמוּן".

הֵינּוּ: שְׁבַע־שָׁרְת־יְמֵי־תְּשׁוּבָה, נַעֲשֶׂה
 בְּחִינַת 'תְּקוּן הַתְּפִלִּין'. וּבְיוֹם־
 הַכְּפֹרִים, הוּא גָמַר תְּקוּנָם.

קכז.

(ח"ב ה, ז)

"שִׁדֵּי שֶׁל תְּפִלִּין" - זֶה בְּחִינַת ה'צְמָצוּם',
 שְׁצָרִיךְ כָּל־אֶחָד לְצַמֵּם מַחוּ
 וְשִׁכְלוּ, שֶׁלֹּא לְהַנִּיחוּ לְצֵאת חוּץ לְגִבּוּלוֹ וְכו'.

קכז.

(ח"ב ה, ח)

עַל־יְדֵי 'תְּפִלִּין מַחֲיָן', שֶׁהֵם בְּבַחֲינַת
 'שְׁבַעַה רוּעִים' כַּנִּל (עֵין לְעִיל) -
 נַעֲשִׂין "שְׁבַעַה מְשִׁיבֵי טַעַם" (מְשָׁלִי כו, טז),
 הֵינּוּ: בְּחִינַת 'דְּבוּרִים פְּשׁוּרִים', שְׁבָהֵם
 מְשִׁיבֵין הַנְּשִׁמוֹת שֶׁנִּפְּלוּ, שֶׁהֵם בְּחִינַת (שָׁם)
 כַּד, טז): "שְׁבַע יַפּוּל צְדִיק וְקָם".

קכח.

(ח"ב ה, ט)

"אָדָם בִּיקָר בַּל יִלִּין" (תְּהִלִּים מט, יג-כא) -
 הֵינּוּ: כְּשִׂאֵינוּ לָן וַיִּשֶׁן בִּיקָר, בְּבַחֲינַת
 'תְּפִלִּין', הֵינּוּ: שִׂאֵינוּ מִזְבֵּךְ הַמַּחֲיָן בְּבַחֲינַת
 'תְּפִלִּין', אֲזִי (שָׁם): "נִמְשַׁל כְּפַה־מֹת נְדָמוּ".

קיט.

(ח"ב ה, י)

זֶה בְּחִינַת הַשְּׁמֹחָה שֶׁל תְּפִלִּין, כְּמוֹ
 שְׂאֵמְרוּ רַז"ל (בְּרַכּוֹת ל): "שָׂרַב יִרְמִיָּה

קנג.

(ח"ב מ)

מֵהֵיכָן נִמְשָׁךְ וְנִתְעוֹרֵר אֶצֶל הַשָּׁם-
 יִתְבָּרֵךְ, בְּחִינַת 'עֵינַיִם' לְהַשְׁגִּיחַ,
 בְּחִינַת (דְּבָרִים י"א, יב): "עֵינַי ה'" - זֶה נַעֲשֶׂה עַל-
 יְדֵי נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁהַשָּׁם-יִתְבָּרֵךְ מִתְפָּאֵר
 בָּהֶם, בְּבְחִינַת (ישעיה מט, ג): "יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ
 אֶתְפָּאֵר".

וְעַל-יְדֵי ה'הִתְפָּאָרוֹת' - נַעֲשִׂין בְּחִינַת
 'תְּפִלִּין' "שֶׁנִּקְרְאוּ פֶּאֶר" (בְּרִכוֹת
 י"א, וְעוֹד), וְה'תְּפִלִּין' הֵם בְּחִינַת 'מַחֲיָן',
 וְנִכְנָסִין לְפָנַיִם וּבּוֹקְעִין בְּעֵינַיִם, וּמִזֶּה נַעֲשֶׂה
 'הַשְׁגָּחַת הַשָּׁם-יִתְבָּרֵךְ' בְּבִיכּוֹל, שֶׁעַל-יְדֵי-
 זֶה נַעֲשֶׂה קִדְשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל וְכוּ'.

וְכָל מֵה שֶׁנִּתְּוֹסַפִּין יוֹתֵר רַבִּים מִיִּשְׂרָאֵל
 שְׂרוּצִים לְעַבְדּוֹ וּלְהִתְקַרֵּב אֵלָיו -
 נִתְגַּדֵּל וְנִתְוֹסַף יוֹתֵר הִתְפָּאָרוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ,
 שֶׁמִּתְפָּאֵר בְּעֵמּוֹ יִשְׂרָאֵל הַמִּתְקַרְבִּים אֵלָיו.
 וְעַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשִׂין 'תְּפִלִּין מַחֲיָן'.

אֲךָ מִי שֶׁיְכּוֹל לְרַאוֹת זֹאת ה'הִתְפָּאָרוֹת',
 הוּא מְקַבֵּל מִזֶּה בְּחִינַת 'פֶּאֶר' ו'מַחֲיָן',
 וְנַעֲשִׂין אֶצְלוֹ גַּם-כֵּן בְּחִינַת 'תְּפִלִּין', וְנִכְנָסִין
 לְפָנַיִם וּבּוֹקְעִין בְּעֵינַיִם, וְנַעֲשִׂין עֵינָיו גַּם-כֵּן
 בְּבְחִינַת "עֵינַי ה'". וּבְכָל-מְקוֹם שֶׁמִּסְתַּכֵּל
 וְרוֹאֵה, נַעֲשֶׂה שָׁם גַּם-כֵּן בְּחִינַת "אוֹרֵא
 דְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל" (בְּבֵאֵתְרָא קִנְחָ: וְכוּ'.

אָבֵל מִי הוּא זֶה שֶׁיְכּוֹל לְרַאוֹת הִתְפָּאָרוֹתוֹ
 יִתְבָּרֵךְ? - אֲמַנָּם מִי שְׂרוּאָה הַצְּדִיק
 הָאֵמֶת שֶׁמְקַרֵּב בְּנֵי-אָדָם לְעַבּוֹדָתוֹ יִתְבָּרֵךְ,
 וְהוּא עֹקֵר הִתְקַרְבוֹת יִשְׂרָאֵל לְאֲבֵיהֶם
 שֶׁבְּשָׂמַיִם, וְהוּא עֹקֵר הִתְפָּאָרוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ -
 מִי שֶׁמִּסְתַּכֵּל בּוֹ.

וְעֹקֵר הַדְּבַר: בְּעַת הַקְּבוּץ שֶׁמִּתְקַבְּצִים
 אֵלָיו, וּבִיּוֹתֵר בְּרֵאשִׁי-הַשָּׁנָה, שָׂאז

הוּא הַקְּבוּץ הַגָּדוֹל - אֲזִי הִתְפָּאָרוֹת גָּדוֹל
 בִּיּוֹתֵר וְכוּ'. אֲזִי מִי שֶׁמִּסְתַּכֵּל בּוֹ אֲז, מְקַבֵּל
 מִן ה'הִתְפָּאָרוֹת' הַזֹּאת, וְנַעֲשִׂין אֶצְלוֹ גַּם-כֵּן
 בְּחִינַת 'תְּפִלִּין מַחֲיָן' בְּנ"ל וְכוּ'.

קנד.

(ח"ב סז)

"בְּרֵאשִׁית, רֵאשִׁיבִית" (תְּקוּנֵי-זֶהר יח: כד. -
 עַל בְּרֵאשִׁית א, א). "רֵאשִׁ" - זֶה
 בְּחִינַת 'מַחֲיָן'. "בֵּית" - זֶה בְּחִינַת 'בֵּית'
 הַמְּקַדָּשׁ, שֶׁעֹקֵר קִיּוּמוֹ עַל-יְדֵי בְּחִינַת
 ה'מַחֲיָן', שֶׁהֵם בְּחִינַת "תְּלַת גּוֹנִין דְּעֵינָא
 וּבֵת-עֵין" (שָׁם קכו-), בְּחִינַת 'שֶׁבֶת', שֶׁמְאִיר
 לְבֵית-הַמְּקַדָּשׁ.

גַּם "בֵּית" - זֶה בְּחִינַת ה'בְּתִים שֶׁל
 הַתְּפִלִּין, "שֶׁשָּׁם הֵם הַמַּחֲיָן" (זֶהר
 וְאֶתְחַנֵּן רסב:).

בְּחִינַת (שְׁמוֹת לא, ג): "וְאִמְלֵא אֶתְּוֹ רוּחַ
 אֱלֹקִים, בְּחַכְמָה, וּבְתַבּוּנָה,
 וּבְדַעַת, וּבְכָל מְלֶאכֶה". "וְאִמְלֵא" דִּיקָא -
 בְּחִינַת ה'בְּתִים' שֶׁה'מַחֲיָן' מְמַלְאִין אוֹתָם.
 וְאֲזִי יֵשׁ 'בְּעַל-הַבַּיִת', בְּחִינַת "רֵאשִׁ-
 בֵּית", "שֶׁהוּא מְחַזֵּק בְּדַקֵּי-הַבַּיִת"
 (עַל-פִּי מְלָכִים-ב יב, וְזוֹחַ-ט"ג; כב, ה; דְּבָרֵי-הַיְמִיּוֹסֵב לֵד,
 י) כִּי 'תְּקוּן הַבַּיִת-הַמְּקַדָּשׁ' הוּא עַל-יְדֵי-
 זֶה.

וְהַשָּׁם-יִתְבָּרֵךְ הַבְּטִיחַ לְכָל הַמִּתְאַבֵּל עַל
 צִיּוֹן (ישעיה סא, ג): "לְשׁוֹם
 לְאֲבֵלֵי צִיּוֹן, פֶּאֶר תַּחַת אֶפְרַיִם". 'פֶּאֶר' תַּחַת
 'אֶפְרַיִם' דִּיקָא.

"פֶּאֶר" - זֶה בְּחִינַת ה'מַחֲיָן', בְּחִינַת
 'תְּפִלִּין', בְּחִינַת "רֵאשִׁיבִית",
 בְּחִינַת 'כָּל-לֵיּוֹת-הַגּוֹנִין', בְּחִינַת "תְּלַת גּוֹנִין
 דְּעֵינָא וּבֵת-עֵין", בְּחִינַת 'מְאֹרֵי-אוֹר',
 בְּחִינַת 'שֶׁבֶת' הַמְּאִיר לְבֵית-הַמְּקַדָּשׁ.

"תחת אפר" - 'אפר' זה בחינת 'מאורי-אש'. הינו: שיהיו נכנעין 'מאורי-אש', שעל-ידם נשרף הבית-המקדש'. ויתגברו 'מאורי-אור', שהם 'קיום הבית-המקדש'.

קנה.

(ח"ב עב)

אפלו בפעושין מצוה, צריך שיהיה לו גם-כן בושח גדולה. כי איך באים לחטף ה'תפלין' שהם 'פתרי דמלכא', ולהניחם פתאם על הראש. בודאי ראוי שיהיה לו בושח גדולה בשבא לעשות איזה מצוה.

קנו.

(ח"ב עז)

כל אחד מישראל, אפלו צדיק גדול, צריך שיהיה לו איזה צער בכל יום וכו'. וזה בחינת 'מעברתא של תפלין' וכו', כי 'תפלין' הם בחינת 'מחין', וה'רצועה' היא בחינת 'יראה', כי 'רצועה בישא' היא 'יראה נפולה' (הקדמת הזוהר יא:).

וכן ה'יראה-דקדשה' - היא גם-כן בחינת 'רצועה-דקדשה'. וזה בחינת ה'רצועה' שעוברת בתוך ה'מעברתא של תפלין' - הינו שה'רצועה' שהיא ה'יראה', היא 'עוברת' בתוך המחין והתפלין וכו'.

ועל-כן כל איש ישראל שזוכה בכל יום לבחינת 'מחין', בחינת 'תפלין' - עובר עליו 'יראה' גם-כן, בבחינת ה'רצועה' שעוברת ב'מעברתא של תפלין' - ומזה נשתלשל ובא לכל אחד איזה צער בכל יום.

קנז.

(שבחי-הר"ן ח"ב נב)

בנסיעתו של רבנו ז"ל בחזרה מארץ-ישראל, בשעה נמצא בפסגות,

התחיל אז לחשב בעצמו: "מה יעשה אם יזליכו אותו לאיזה מקום על הים שאין שם יהודי ומכרו אותו שם? איך יוכל לקיים שם את מצוות התורה?!"

עד שזכה שבא על השגה: "שיוכל לעבד השם-יתברך אפלו כשלא יוכל חס-ושלום לקיים המצוות!"

כי השיג את העבודה של 'אבות העולם' שהיה להם 'קדם מתן-תורה', שקימו כל המצוות אף-על-פי שלא עשו אותן בפשוטן. כמו 'יעקב-אבינו' שקיים מצות תפלין על-ידי המקלות אשר פצל כידוע (זוהר ויצא קסב), וכיוצא בזה.

עד שהשיג איך לקיים את כל המצוות בדרך זה כשהיה אנוס שם, במקום שימכרו אותו חס-ושלום.

ותכף בשזכה להשגה זו, עזרו השם-יתברך וכו' וכו'.

קנת.

(שבחי-הר"ן ח"ב לא)

בשרבנו ז"ל היה בארץ-ישראל, בא אליו אחד מהגדולים שהיה חשוב מאד, והיה בקי בכל הש"ס וממרי קבלה. והפציר לרבנו ז"ל: שרצונו לידע הטעם האמתי למה הוא בא לארץ-ישראל.

ורבנו ז"ל לא רצה לגלות לו בשום-אופן. והגדול הנ"ל שוב הפציר בו מאד: שלכל-הפחות ילמדנו רבנו איזה חדוש מחדושי הנחמדים והנעימים, לשמע חדושי-תורה מפיו הקדוש, אולי יתעורר לרבנו מחדש לעבודתו יתברך, וגם אולי נזכה ממילא להבין ולהשפיל איזה רמזא מהנקדה הנ"ל.

וְצוּה לְבָנָיו שִׁינְהֲגוּ גַם־כֵּן כְּמוֹתוֹ בְּדֶרֶךְ רַבָּה וְיָמָת.

וְנַעֲשֶׂה בְּנוֹ מֶלֶךְ, וְהִתְחִיל לְנַהֵג בְּיַד רָמָה וְכוּ', וְצוּה לְהַכְרִיז: "שֶׁלֹּא יִמְצָא בְּמַדִּינָתוֹ שׁוֹר וְשֶׂה, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִהְיֶה נִכְרֶת זְרַעוֹ" וְכוּ'.

וְהִשְׁפִּיל כָּל הַשָּׂרִים שִׁישׁ לָהֶם הַתְּמִנּוֹת, אֲפֹלוֹ אוֹתָן שֶׁעָבְדוּ אֶצֶל אָבִי־אָבִי זָקְנוֹ וְכוּ'. בְּתוֹכָם הָיָה הַשָּׂר הָאָנוֹס הַנִּזְכָּר. וְשָׂאֵל אוֹתוֹ הַמֶּלֶךְ: "מַה־וּ הַשָּׂרִים הַשְּׂרָרוֹת וְהַתְּמִנּוֹת שֶׁלָּךְ"!

הַשִּׁיב לוֹ: "הַשְּׂרָרוֹת שֶׁלִּי הוּא, שְׂאֵהֶיָה רְשָׁאִי לְהִיּוֹת יְהוּדֵי בְּפִרְהָסִיא, בְּשִׁבִיל הַטּוֹבָה שֶׁעָשִׂיתִי לְזָקְנֶךָ" - וְלָקַח מֵאֵתוֹ זֹאת, וְחָזַר וְנַעֲשֶׂה אָנוֹס.

פַּעַם־אַחַת רָאָה הַמֶּלֶךְ בְּחֹלוֹם: "שֶׁהַשָּׂמַיִם זָפִים, וְרָאָה כָּל הַשָּׂנִיִּם־עֹשֵׂר מְזֻלּוֹת, וְרָאָה שֶׁשׁוֹר וְשֶׂה שִׁישׁ בֵּין הַמְּזֻלּוֹת מְשַׁחֲקִים מִפְּנֵי".

וְנִפְחַד מְאֹד, וְצוּה לְהַבִּיא אֶת 'סִפְרֵי הַזְּכָרוֹנוֹת', וְרָאָה כְּתוּב בּוֹ: "שֶׁעַל־יְדֵי שׁוֹר וְשֶׂה יִהְיֶה נִכְרֶת זְרַעוֹ"!

וְנִפְלַע עָלָיו פַּחַד גָּדוֹל וְכוּ', וְקָרָא לְכָל הַפּוֹתְרֵי־חֹלוֹמוֹת, וְכָל אֶחָד הָיָה פּוֹתֵר לְעַצְמוֹ וְכוּ'. וּבָא אֵלָיו חָכָם אֶחָד וְכוּ'. וְהוֹטֵב לְהַמְלִיךְ.

וְהִלְךְ עִם אִשְׁתּוֹ וּבָנָיו וְכָל זְרַעוֹ לְמִקּוֹם הַנִּזְכָּר וְכוּ'. בְּתוֹד־כֶּךָ רָאָה הָאִשׁ, וְרָאָה שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים דֶּרֶךְ הָאִשׁ מְלָכִים וַיְהוּדִים מְעֻטָּפִים בְּטָלִית וְתַפְלִין, וְזֶה הָיָה מִחֲמַת שֶׁהָיוּ אֶצֶל אוֹתָן הַמְּלָכִים יוֹשְׁבִים יְהוּדִים בְּמַדִּינָתָם, עַל כֵּן הָיוּ יְכוּלִים לִילְכֵךְ דֶּרֶךְ הָאִשׁ וְכוּ'.

מִיַּד הִתְחִיל רַבְּנוּ ז"ל לְהַתְּלַחֵב מְאֹד בְּרִשְׁפֵי רִשְׁפֵי שְׂלֵהֶבֶת י"ק, וּפְנִיּוֹ נִבְעָרוּ וְנִתְלַחְבוּ כְּלַפְיָדִים מִמֶּשׁ וְכוּ', וְהִתְחִיל לְדַבֵּר בְּלִשׁוֹן זֶה לְהַגְדוֹל הַנִּזְכָּר: "הִידְעָתֶם סוּד פְּנוֹנוֹת הַתַּפְּלִין"!? - הַשִּׁיב לוֹ הַנִּזְכָּר קֶצֶת פְּנוֹנוֹת.

אָמַר לוֹ: "לֹאֹ, לֹא זֶה הַדֶּרֶךְ שֶׁל פְּנוֹנוֹת תַּפְּלִין - וְכִיּוֹן שֶׁאֵינְכֶם יוֹדְעִים 'סוּד פְּנוֹנוֹת תַּפְּלִין', אֵינְכֶם יוֹדְעִים 'סוּד אַרְבַּע רוֹחוֹת שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל'! - וְעַכְשָׁו אֲתַחִיל לְגַלּוֹת לָכֶם אֵיזָה רֶמֶז מִזֶּה".

וַיְהִי כַּאֲשֶׁר הִתְחִיל לְדַבֵּר, הִתְחִיל לְצֵאת דָּם מִגְּרוֹנוֹ. וְאָמַר לְהַחֲכֵם הַנִּזְכָּר: "עֲתָה רְאוּ בְּעֵינֵיכֶם, כִּי אֵין מִסְּפִימִים מִן־הַשָּׁמַיִם לְגַלּוֹת לָכֶם דְּבָר"!

וְתַכְּף כְּשֶׁרָאָה הַחָכָם הַנִּזְכָּר זֹאת בְּעֵינָיו, נִעְנַע לוֹ רֹאשׁוֹ, וּבִקֵּשׁ אוֹתוֹ מְאֹד שִׁימְחֵל לוֹ מַה שֶׁהִטְרִיחַ אוֹתוֹ כְּלַכְּךָ, וְנִבְהַל מְאֹד בְּזֵה. וְלֹא רָצָה לְזוּז מִשָּׁם, עַד שֶׁמְחֵל לוֹ רַבְּנוּ ז"ל.

קִנְט.

(סְפוּרֵי־מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֵׂה ד' מִמֶּלֶךְ שְׁגֹזֵר שְׂמֵד)

עָנָה וְאָמַר הָאָנוֹס: "עַקֵּר כְּבוּדֵי שְׂאֵהֶיָה רְשָׁאִי לְהִיּוֹת יְהוּדֵי בְּפִרְהָסִיא, לְהַנִּיחַ טָלִית וְתַפְּלִין בְּפִרְהָסִיא"!

וְחָרָה לְהַמְלִיךְ מְאֹד, מִחֲמַת שֶׁבְּכָל מַדִּינָתוֹ אֵינֶם רְשָׁאִים לְהִיּוֹת יְהוּדִים, אֲבָל לֹא הָיָה לוֹ בְּרָרָה מִחֲמַת הַשְּׁבוּעָה.

בְּבִקֵּר הֶלְךְ הָאָנוֹס, וְהַנִּיחַ טָלִית וְתַפְּלִין בְּפִרְהָסִיא.

אַחֲר־כֶּךָ מַת הַמֶּלֶךְ וְנַעֲשֶׂה בְּנוֹ מֶלֶךְ וְכוּ'. וְאָמְרוּ לוֹ הַחוֹזֵי־כּוֹכְבִים: "שְׂזַרְעוֹ לֹא יִכְרֶת, רַק שִׁישְׁמֹר מְשׁוֹר וְשֶׂה" וְכוּ'.

קל.

(חיי-מוהר"ן ער)

צוה לקרות אחד לבדק תפליין! - ענה ואמר: מחמת שהרב מברדיטשוב נוסע וסובב עתה על המדינה, מחמת-זה אני מצוה לבדק התפליין שלי.

כי כשגדול ומפרסם בזה הולך וסובב - זה בחינת 'פגם-ההתפארות' חסו-שלום כפיכול וכו'. וכשהוא יושב בביתו - אזי הוא בחינת (ישעיה מד, יג): "בתפארת אדם לשבת בית", בחינת 'בתים של תפליין'.

אבל כשנוסע וסובב ומתבזה וכו' נפגם ההתפארות, על-כן יש חשש על ה'תפליין' שהם בחינת 'התפארות'.

קלא.

(חיי-מוהר"ן תקי)

ספר לי חברי רבי נפתלי: שפעם אחת ספר עמו ממצות תפליין, והפליג מאד בקדשת התפליין.

ואמר: שראוי לאדם להתלהב מאד בהנחת תפליין, כי תפליין הם קדושים ונוראים מאד, וראוי שיפל על האדם פחד ורעדה גדולה ואימה ויראה עצומה כשרוצה להניח תפליין, אשר קדשתם שגבה וגבהה מאד. והאריך בזה הרבה.

וגם אנכי הבנתי מדבריו עצם הפלגת נוראות קדשת התפליין.

ואמר: שכמה וכמה תורות שלו רבות מאד, כלם נאמרו על 'מצוות תפליין'. אה-עלי-פי שלא נזכר שם 'תפליין' כלל, הם נאמרו על ענין תפליין וכו'. והם וכו' (מובא לעיל בתורה ח"א לח). ועוד מאמרים

והמלך חשב: "מאחר שרואה ששאר מלכים הולכים שם דרך האש, על-כן אמר שגם הוא ילך" וכו'. והלך המלך וזרעו, ושלט בהם האש, ונשרף הוא וזרעו ונכרתו כלם!

כשבא החכם לביתו, היה תמוה בעיני השרים: "הלא היה נשמר משור ושה, ואיך בא שיהיה נכרת הוא וזרעו"!

ענה האגוס ואמר: "עלידי נכרת"! כי החוזי-פוכבים ראו, ולא ידעו מה ראו, כי 'שור' עושין מעורו 'תפליין', ו'שה' עושין מצמרו 'ציצית' לטלית, ועל-ידיהם נכרת הוא וזרעו!

כי אותן המלכים שהיו יהודים דרים במדינתם, שמלבשין בטלית ותפליין - היו הולכים דרך האש ולא היו נזוקים כלל.

והוא נכרת - עלידי שלא היו רשאים יהודים שלובשין טלית ותפליין לישב במדינתו, ועל-כן היו השור ושה שבמצלות שזחקים ממנו, כי החוזי-פוכבים ראו ולא ידעו מה ראו, ונכרת הוא וזרעו כנ"ל.

"ננתקה את מוסרותימו" (תהלים ב, ג). "מוסרות" - הם של 'עור', בחינת 'תפליין'.

"עבותימו" (שם). "עבות" - הם 'הבלים', בחינת 'ציצית' וכו' וכו'.

"עבדו את ה' ביראה וגילו ברעדה" (תהלים ב, יא). "עבדו" - זה 'ציצית'.

"ביראה" - זה 'תפליין' [שהוא בחינת 'יראה', כמבאר בגמרא ברכות ו. סוטה יז. חלין פט.].

"וגילו ברעדה" - 'רעדה' הנ"ל (שנפל על המלך - שם בהספור).

רבים אשר נאמרו באותן הזמנים, כלם נאמרו על תפלין.

ומזה יוכל לשער מעט, עד היכן גדלו ושגבו 'קדשת התפלין'.

קלב.

(חיי-מוהר"ן תקיא)

אמר: "שהוא יודע מסופר אחד שהוא צדיק גנוז, ורצה מאד שיהיה לנו תפלין ממנו".

ואמר: שהוא רוצה לנסע אליו בעצמו, ולקח ממנו כמה זוגות תפלין, כי צריכין לנסע אליו בחכמה, באפן שלא יבין שבאו אליו בשביל-זה, כדי שלא יהיה נלכד חסוֹשֵׁלּוֹם באיזה צד גאות. עליבן היה רצונו לנסע אליו בעצמו, ולקח ממנו כמה זוגות תפלין, ולחלק לאנשי-שלוֹמנו, שנזכה כלנו להניח תפלין קדושים שלו.

וגם קדם שספר זאת, דבר עמנו כמה פעמים: "שרצונו שיהיה לנו תפלין טובים מסופר הגון באמת".

וכפי הנראה מדבריו היה: שלא היתה פונתו על אלו הסופרים המפרסמים עכשו, רק שיהיה סופר הגון באמת לאמתו. ודבר מזה כמה פעמים מענין תפלין טובים. אחר-כך ספר הנ"ל: שיודע מסופר וכו'.

אך בעוונותינו הרבים לא זכינו להוציא הדבר לאור, ולא גלה לנו מי הוא הסופר ואיפה הוא. ובתוך-כך נסתלק למעלה למעלה - ואין אתנו יודע עד מה, איה מקום כבודו של הסופר ההגון באמת.

[שית-טרפי-קדש החדש ח"ג תתקכ: המגיד מטירקאוויצע הפציר ובקש אחר-כך מרבנו: "שיגלה לו מיהו סופר זה"? - ואמר לו רבנו: "הוא נמצא בעיר

'אלסיוועט'! - ואמר להמגיד גם את שם הסופר. ושאל המגיד רשות מרבנו לנסע אליו, ונתן לו. ונסע אליו המגיד.

והנה העיר 'אלסיוועט' היתה עיר של סופרים, כי היו שם הרבה סופרים ממחים גדולים, והיה לסתם שלהם שם-טוב בכל העולם.

וכשהגיע הרב המגיד לשם לקנות אצלו התפלין, וחפש שם את הסופר הנ"ל בשמו, מנעוהו שאר הסוחרים ממנו, באמרם לו: "סופר זה אינו מכר כל-כך, ואינו הסופר המיוחד שבעיר!"

אולם הרב המגיד התעקש לחפשו, ושאל וחקר שוב ושוב, עד שמצאו שם דר באיזה מרתף. וכשנכנס המגיד אליו, ישב הסופר עם פניו אל הקיר, וכששמע שנכנס אדם, שאל: "מה רוצה יהודי?" (ואם וייל א איד?) - השיב לו המגיד: "הנה נמצא אני כאן בדרבי, ועליבן נצרה אני הרי לזוג פרשיות!"

אמר לו הסופר: "אצלי הפרשיות יקרות, מחירן הוא 'רענדל' לכל זוג פרשיות!" - וזה היה סכום רב, פי עשרה ממחירו. הסכים לזה תכף המגיד, והוציא 'רענדל' והניח לו. אמר לו הסופר: "בעוד שלשה ימים, תבואו ותמצאו כאן את הפרשיות מוכנות!" - וכל-זה אמר כשפניו אל הקיר, כנ"ל.

והלך המגיד. וכשחזר ובא אחרי שלשה ימים, אכן היו הפרשיות מוכנות על השלחן בכניסת החדר, והסופר ישב כמקדם עם פניו אל הקיר, ולקחן המגיד, וגם עתה לא ראה את פני הסופר.

הביא המגיד את הפרשיות לרבנו, ותפשן רבנו וחקרן בהנאה: "אה! כמו שמתענגים על ריח טוב. וצוה אז רבנו להמגיד: "תתפלל עם תפלין אלו רק בראשי-החדש!"

והיה רבי אברהם ב"ר נחמן ז"ל מוסיף על מעשה זה: באמרו, שאם היה מוהרנ"ת ז"ל מבקש גם הוא מרבנו ז"ל שיגלה לו מי הוא הסופר הזה, היה מגלה גם לו, ואם-כן מדוע לא בקש זאת מרבנו?!

אלא שפעם היה מעשה: שנסע מוהרנ"ת עם רבנו באיזו נסיעה, ובמכון לא לקח רבנו עמו את הטלית והתפלין שלו, אלא התפלל עם הטלית והתפלין של מוהרנ"ת. ומחמת-כן אמר מוהרנ"ת: "היות שרבנו התפלל עם הטלית והתפלין שלי, לא אהליף את הפרשיות. אינני הפץ עוד בטלית ותפלין אחרים, אלו נעלים אצלי יותר מהכל!" (דאס איז מיר העקער פון אלע).

[טובות זכרונות נב: והלך (מוהרנ"ת ז"ל) קדם אור הפקר עם רבנו ז"ל למקנה (באסרוינג ספות תקס"ג בתחלת התקרבותו), וכאור בקר התפללו בבית הכנסת של בעל-שם טוב ז"ל שהיה סמוך לבית אדמו"ר ז"ל.

והיו לרבנו ז"ל שני זוגות תפלין דרש"י, ואז התפלל מוהרנ"ת ז"ל בתפלין של רבנו ז"ל, עם טלית של חול של אדמו"ר ז"ל.

וזה שמעתי כמה פעמים: שמוהרנ"ת ז"ל אמר אחר-כך כל ימיו: שמאז והלאה הרגיש בעצמו מוח חדש ממש, מזה הטלית ותפלין של רבנו ז"ל].

[לקוטי-תפלות ח"א לח: ואזכה להניח בכל יום, תפלין כשרים וקדושים, מסופר הגון וצדיק-אמתי, ויהיו נכתבין בקדשה גדולה, ובכונה עצומה ונראתה כראוי וכו'.]

קלג.

(ימי-מוהרנ"ת ח"א לט)

בקיץ תקס"ט נסע הרב מברדיטשוב על המדינה, וספרו זאת לרבנו ז"ל. ביום שלאחריו שאל רבנו ז"ל על הבעל מגיה רבי יעקב היכן הוא. ואמר: "שרוצה לבדק תפליו!" והבינו שיש לו כונה בזה.

ואחר-כך בא רבי יעקב בעל המגיה הנ"ל, ובדק תפליו, והיו כשרים ויפים מאד מאד, כי היו מפתית-יד הסופר הצדיק המפרסם מורנו אפרים ז"ל, אשר כתב שלו מתקים ביותר ונראה כחדש ממש במפרסם.

אחר-כך ענה ואמר רבנו ז"ל: זה הענין שספרו אתמול שהרב מברדיטשוב נסע, עבר עלי בדעתי בכל הלילה הזאת, ומחמת זה בדקתי התפלין שלי. ואמר על-זה ענין נפלא ונורא מאד כדרך (ב'ימי-מוהר"ן ער), ומתוך כלל דבריו האלו נשמע: שקורא להרב הנ"ל 'פאר ישראל' וכו'.

קלד.

(בוכבי-אור, אנשי-מוהר"ן לו; שיח-שרפי-קדש ח"א טט)

שמעתי מאבי הרניי-בפרת-משכבו, ששמע מפי ר' עוזר ז"ל: שהאנשים של אדמו"ר זצ"ל, חברו יחד שני אזהרותיו.

(א) שלא ילך יום אחד בלי למוד שלחן-ערוך.

(ב) וגם הזהיר מאד להניח תפלין דרבנו-תם. ואמר: "שלדעתו תכה בשמתחילין להניח תפליו, יתחילו להניח שתי הזוגות". וזה ידוע: "שמצוה ללמד בתפלין דרבנו-תם".

על-כן נהגו האנשים שלו: שהיו מניחין 'תפלין דרבנו-תם', ולמדו בהם 'שלחן-ערוך'.

[שיח-שרפי-קדש ח"ב כט: החדש ח"ג קעה: רבנו ז"ל אמר: "הייתי רוצה להנהיג בעולם, שביום הבר-מצוה, יניח הבר-מצוה שני זוגות תפליו, רש"י, ורבנו-תם" (איד' וואלט געוואלט איינפירן אין דער וועלט, אז מ'ווערט בר-מצוה, זאל מען גלייך לייגן צוויי פאר תפליו)].

קלה.

(לקוטי-הלכות, תפלין ה, כח)

כל מי שרוצה לקרב את-עצמו להשם-יתברך, להמשיך על-עצמו 'תוספת-קדשה' - צריך להניח 'תפלין דרבנו תם'.

כמו שהזהיר רבנו ז"ל את אנשיו: "להניח תפלין דרבנו תם".

קלו.

(לקוטי-הלכות, תפלין ה, כט)

עכשיו בעקבות-משיחא בסוף הגלות, צריכים לזהר מאד להניח 'תפלין דרבנו-תם', כמו שהזהירו כל הצדיקים-אמתיים שהיו בימינו.

(היגו כי מכון ממש, כן הקמה גם אמרי פיהו האלה אשר יאמר על חתנו שהוא יוצא מהדעת, על שעושה רצון הבורא ותברך, כפי תעלומות דרכיו אשר יודיענו על ידי עבדיו הנאמנים).

ועוד פיוצא בדברים פאלה דבר והוכיחו - עד שנתחרט מאד חותנו על-זה, וקבל על-עצמו: לבל יוסיף עוד ליסרו מהיום ההוא והלאה.

קמ.

(פוכבי-אור, טיחות וספורים; טיח-טרפי-קדש ח"א תנב)

מוהרנ"ת ז"ל שבה מאד את פתיבת תפלין של רבי יצחק איזיק יוסף סופר, והפץ היה: שכל אנשי-שלומו יתפללו בתפלין כתב-ידו.

וכן פעם אחר פטירת הסופר הנ"ל, שהיה אצל אחד תפלין, ונתנם לסופר לבדקן. כשפתח הסופר את התפלין וראה את הנחת הפרשיות איך שמנחים בפתים, מכון בהלכה בכל הפרטים ודקדוקים והפתיבה, אמר: "עדות היא על צדקת הסופר, ותפלין כאלו אין צריכים בדיקה".

קמא.

(אבני-ה-ברזל; טיח-טרפי-קדש ח"א תרכד)

בעם פעם מוהרנ"ת ז"ל על הרב רבי זלמן, על שהיה בכעס על החסידים שמשכנו התפלין שלהם עבור יין-שרף, ואחר-כך הבין מוהרנ"ת: "שצדקו דבריו".

קמב.

(טיח-טרפי-קדש ח"ו פז)

כשאחד מאנשי-שלומו היה לו בן שהגיע למצוות, היה רבי מיכלע בן רבי יצחק בן מוהרנ"ת ז"ל, מעוררו ומלהיבו לקראת הנחת התפלין, והיה אומר

קלז.

(טיח-טרפי-קדש החדש ח"ג קעד)

רבנו ז"ל רצה: "שהבחור הבר-מצוה יניח התפלין לראשונה, ביום הבר-מצוה, לא קדם".

קלח.

(טיח-טרפי-קדש ח"ג ע; החדש ח"ג סה)

אמר רבנו ז"ל: "הייתי מרוצה שיהיה לי בן, אף שרק ילך לבית-הכנסת עם הטלית והתפלין, העקר שיהיה לי בן" [איד] וואלט געוואלט האבן א זעהן, ער זאל נאר גיין מיטן טלית און תפלין אין שוהל אריין, אבי א זעהן]. כי פידוע לא האריכו בגיו ימיהם פמובא בחיי-מוהר"ן ועוד.

ומזה היה מנהג אנ"ש: להקפיד ללכת עם הטלית והתפלין לבית-הכנסת, ולא להשאירם שם מיום ליום, כי זה שבהו והתפארותו של יהודי, ללכת לבית-הכנסת עם מלבושי וכתרי המלך הם הטלית והתפלין.

קלט.

(פוכבי-אור, אנשי-מוהר"ן כה)

רבי יצחק איזיק ז"ל, כשנתקרב, נתעורר עליו מריבות ורדיפות גדולות מאד מכל בני ביתו ובפרט מחותנו ואשתו וכו'.

הוכיח רבנו ז"ל את חותנו על דרכו הרע, וגם שאל אותו: הלא בנקר כשאתה מניח תפלין, ובידך אתה מכריך את עצמך ברצועות של עור בהמה, ובפיך אתה מחשה ודומם, ואינך רוצה לדבר אז שום דבור, אם יעמד אז לנגדך איזה ערל שלא ראה ושמע כזאת מעולם, האם לא היה אומר עליך שאתה יוצא מדעת!?

לו: "היה זהיר בקדשת התפלין לא לדבר בהם כי אם רק דבורי תורה ותפלה. ואם תזהר בכך, מברך אני אותך, שתזכה לאריכות ימים ושנים, וליראת-שמים".

קמג.

(ספר-המדות, עניני מצות תפלין)

[א] על-ידי שמחת יום-טוב, ועל-ידי הנהגת תפלין פראוי' - תלד אשתו בנים זכרים (בנים י).

[ב] מי שיש לו עזות, תקוננו: שיניח תפלין' שהיו על ראש צדיק (עזות ה).

[ג] הנפנה, ונוטל ידיו, ומניח תפלין, וקורא קריאת-שמע, ומתפלל - כאלו בנה מזבח, והקריב עליו קרבן, וכאלו טבל (תפלה מ).

"וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך"
(דברים ו, ט) - מצות מזוזה

קמד.

(ח"א ב, בסוף)

איתא במדרש (ויקרא-רבה כז, ב - על איוב מא, א): "מי הקדימני ואשלים לו" - מי עשה לי מזוזה קדם שנתתי לו בית" וכו'.

נמצא: שכל מעשים-טובים שלנו וכל התפללות, הכל מאתו, ואין ראוי לחשב לקבל שכר על שום דבר.

קמה.

(ח"א כג, ד-בסוף)

וזה בחינת 'מזוזה', כי איתא במדרש (במדבר-רבה כב, ז): "למה נקרא שמן 'זוזה', מפני שזוין מזה לזה".

וזה (איוב כב, כה): "והיה שדי בצריך" - הינו: על-ידי 'מזוזה'. "וכסף תועפות

לך" (שם) - על-ידי-זה פרנסתו מעופפת לך. כי "שדי הוא בחינת ברית" וכו' (זהר פנחס רנז).

וזה שדרשו (ירושלמי ברכות פ"א): "ש'עשרת-הדברות הם ב'קריאת-שמע', ודבור 'לא תחמד' כנגד 'וכתבתם על מזוזות'" (דברים ו, ט) - כי על-ידי 'מזוזה' נתבטל 'המדת המזון'.

וזה שאמרו רז"ל (שבת קג: מנחות לד. על דברים שם): "וכתבתם" - "שיהא פתיבה תמה". וזה בחינת (בראשית כה, כז): "יעקב איש תם", כי על-ידו: "ויחן פני העיר" (שם לג, יח), שעל-ידו 'תקון המטבע'.

וזהו שאמרו (שבת לב:): "ש'אריכת-ימים על-ידי מזוזה" - כי סמוך ל'וכתבתם" (דברים יא, כ), "למען ירבו ימיהם" (שם שם, כא) - כי על-ידי אמונה במשא-ומתן, בא 'אור-החיים'.

ובשביל-זה (מנחות לג:): "קביעות המזוזה, בשליש העליון של הפתח" - כי אמרו (בבא-מציעא מב:): "לעולם ישלש אדם את מעותיו, שלישי בפרקמטיא" וכו' - ושליש העליון הוא השליש שבפרקמטיא, כמאמר חז"ל (ירושלמי פאה פ"ח): "טבין חמשין דעבדין, מפאתן דלא עבדין".

ועקר האמונה צריך להיות במשא-ומתן, כמו שאמרו (שבת לא:): "נשאת ונתת באמונה".

נמצא: שעקר המזון, ששם צריך אמונה, הוא בשליש עליון, שהוא בשליש שבפרקמטיא.

[ענין הספור בנסח אחר - ב'אבני' ה'פרז'ל', שיחות וספורים
ממוהרנ"ת ז"ל לא].

"ועשית הישר והטוב" (דברים ו, יח)

זו פטרה לפנים משורת הדין. (רש"י)

קמת.

(ספר-המדות, צדקה יא)

[א] כשתהא נזהר מ'שנאת-הנם' - אזי
בשיהיה לך איזהו משפט עם אלקם שאינו
רוצה לפשר עמו, על-ידי-זה יתפשר עמו
(אהבה ח"א ט).

[ב] ה'פטרה' (שלחן-ערוך חשן-משפט יב, ב) -
היא 'משפט' שיש בו 'צדקה' (צדקה יא).

"מה העדות והחקים והמשפטים" (דברים ו, ב)

קמט.

(ח"א נו, ג)

על-ידי ה'תורה' - קורים את ה'חיים',
וממשיכין את ה'חיות' לתוך
ה'מדות', שהם בחינת 'ימים'.

וזו שכתוב (תהלים לט, ה): "ומדת ימי מה
היא" - הינו: שה'תורה' שהיא בחינת
'מה', כמו שכתוב (דברים ו, ב): "מה העדות
והחקים והמשפטים" - היא בחינת 'מדות
וימים' - שעל-ידי קורין את ה'חיות' לתוך
ה'מדות' וה'ימים'.

שבכל זה, לא היה אפשר לקבל את
ה'חיות', מחמת רבוי-אור.

עתה בוא וראה נפלאות-השם, כי מבאר
ב'ירושלמי פאה' (פ"א - וב'בראשית-רבה
לה, ג): "ארטבן שלח לרבי חד מרגליתא
טבא, שלח ליה רבי חדא מזוזה".

ולכאורה הוא פלא: מדוע שלח לו מזוזה
דיקא, ולא מצוה אחרת?!

אך על-פי הנ"ל מבאר היטב: כי 'מזוזה'
דיקא מבטל 'חמדת המזון', ועל-כן
שלח לו 'מזוזה' דיקא, כי 'ארטבן' שלח לו
'מרגליתא טבא', הינו 'עשירות ומזון', כי
היה שוה מזון הרבה, ועשה עקר החשיבות
מזה. על כן שלח לו רבי כנגד זה, 'מזוזה'
דיקא - כי 'מזוזה' מבטל 'חמדת העשירות'.

קמו.

(ספר-המדות, בנים נו)

בעוון 'מזוזה' - בנים מתים כשהם קטנים.

קמז.

(שיח-שרפי-קדש ח"ב תריט; הקדש ח"ג קצד)

פעם כשבקש מוהרנ"ת מסופר אחד,
שיבדק לו את מזוזות ביתו, בא
הסופר לביתו ולקח את מזוזות הבית
לבדקן. בעת שהיה מוהרנ"ת בבית הפנסת.

כשתזר מוהרנ"ת לביתו, וראה שהמזוזה
אינה קבועה בפתח הבית, שאל:
היכן המזוזה?! - ענו לו: "שהסופר לקחן
לבדיקה עם שאר מזוזות הבית!"

ולא נכנס מוהרנ"ת לבית - אלא שלח
לקרא לסופר. וכשהגיע, אמר לו
מוהרנ"ת: "הרי לקחת לי את ביתי [האסט מיר
ציגענומען די שטוב], וכי כך בודקים מזוזות?
היה לך לבדק אחד אחד במקומו ולקבעם
בחזרה באותו מעמד!"

"וּצְדָקָה תְהִיָּה לָנוּ, כִּי נִשְׁמַר לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הַמִּצְוָה הַזֹּאת לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵינוּ כַּאֲשֶׁר צִוֵּנוּ" (דברים ו, כה)

וְזֶהוּ: "כַּאֲשֶׁר צִוֵּנוּ" - הֵינּוּ: בְּכֹל הַדְּקֻדּוֹקִים 'כַּאֲשֶׁר צִוֵּנוּ' הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ.

וְאִז: "וּצְדָקָה תְהִיָּה לָנוּ" - "לָנוּ" דִּיקָא. הֵינּוּ: שְׁנַמְשִׁיךְ לְעֲצֻמְנוּ כָּל הַצְּדָקוֹת, כִּי דָרַךְ הַצְּדָקָה לְמִשְׁךְ לְאַמֶּת' כַּנ"ל.

"כִּי עִם קְדוּשׁ אֶתָּה לָהּ אֱלֹקֶיךָ, בְּךָ בָּחַר ה' אֱלֹקֶיךָ לְהִיּוֹת לּוֹ לְעַם סִגְלָה" (דברים ז, ו)

קנא.

(ח"א כא, ט - נֶאמְרָה בְּשִׁבְת־נַחֲמוּ שְׁנַת תַּקַּס"ד)
אֲנַחְנוּ נִקְרָאִים (דברים ז, ו): "עִם סִגְלָה" - כְּמוֹ 'סִגְלָה' שְׁעוֹשִׂין לְרַפּוּאָה, אַף-עַל-פִּי שְׂאִין הַטָּבַע מְחַיֵּב שְׂיִהְיָה זֶה לְרַפּוּאָה, אַף-עַל-פִּי כֵּן מְסַגֵּל לְרַפּוּאָה, וְזֶה לְמַעַלְמֵה־טָבַע' שְׂאִין הַשְּׂכֵל־הַאֲנוּשִׁי מִבֵּין. כְּמוֹ-כֵּן לָקַח אוֹתָנוּ הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ לְעַם סִגְלָתוֹ, אַף-עַל-פִּי שְׂאִין הַשְּׂכֵל הַאֲנוּשִׁי מִבֵּין, אִיךָ לָקַח עִם מִתּוֹךְ עַמִּים - כְּמוֹ: "בְּשַׁעַת 'קְרִיעַת יַם-סוּף' שֶׁקָּטְרַג מִדַּת־הַדִּין: הִלְלוּ עוֹבְדֵי עַבּוּ"ם" וְכוּ' (זוהר תְּרוּמָה קע:), אַף-עַל-פִּי כֵּן לָקַח אוֹתָנוּ לְ"עַם קְדוּשׁ" (שם).

נִמְצָא: שֶׁזֶה כְּמוֹ 'סִגְלָה', לְמַעַלְמֵה־מֵהַטָּבַע, לְמַעַלְמֵה מְשַׂכְּל־אֲנוּשִׁי, וְזֶה בְּחִינַת 'מְקִיפִין'.

וְכִי שִׁזְכָּה לְאֵלּוּ ה'מְקִיפִין', לְהוֹלִיד אוֹתָם וְלְהַכְנִים אוֹתָם בְּפָנִים, נִמְצָא שִׁזְכָּה לְהַבִּין אֶת ה'סִגְלָה'.

בְּכֵן כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי בְּחִינַתּוֹ יֵשׁ לוֹ פָּנִים וּמְקִיפָה, וְכָל מִה שֶׁחֲנָנוּ הַשֵּׁם לְהַבִּין וּלְחַדֵּשׁ אִיזָה דָּבָר וְלְהַכְנִים הַמְקִיפָה

קנ.

(ח"א רנא)

דַּע: שְׁעַל-יְדֵי 'מִלְחָמוֹת', הֵינּוּ 'מַחְלָקֶת' - נוֹפְלִים מִחֲשָׁבוֹת שֶׁל רְשָׁעִים, מִחֲשָׁבוֹת שֶׁל כְּפִירוֹת, עַל אֲנָשִׁים כְּשָׂרִים.

וְהַתְּקוּן לָזֶה: לְמַסּוֹר הַמִּלְחָמָה עַל הַשֵּׁם, שֶׁהַשֵּׁם יִלְחַם הַמִּלְחָמָה, עַל-יְדֵי-זֶה מְבַטֵּל מִחֲשָׁבוֹת רְשָׁעִים.

אָבֵל דַּע: שְׁעַל-יְדֵי צְדָקָה שְׂלָהֶם, יֵשׁ כַּח בְּמַחֲשַׁבְתָּם לְהַתְּקִים אֶפְלוֹ אִם יִמְסוֹר הַמִּלְחָמָה לְהַשֵּׁם וְכוּ'.

וְדַע: שְׂאִישׁ אַמֶּת, דִּהְיֵנוּ שְׁעוֹשֵׂה מִצְוֹת בְּשִׁלְמוֹת וּבְכֹל הַדְּקֻדּוֹקִים בֵּינּוּ לְבֵין קוֹנּוֹ, יֵשׁ לוֹ כַּח לְהַמְשִׁיךְ לְעֲצֻמוֹ כָּל הַצְּדָקוֹת שֶׁהֵם עוֹשִׂין - כִּי הַצְּדָקָה נִמְשַׁכֶּת רַק אַחַר הָאַמֶּת - וְאִזִּי אֵין לָהֶם כַּח הַצְּדָקָה, וְאֵין כַּח בְּמַחֲשַׁבְתָּם לְהַתְּקִים.

וְזֶה שְׂכַתּוֹב (דברים ו, כה): "וּצְדָקָה תְהִיָּה לָנוּ, כִּי נִשְׁמַר לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הַמִּצְוָה הַזֹּאת לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵינוּ כַּאֲשֶׁר צִוֵּנוּ".

הֵינּוּ: כְּשִׂיחֵיהּ לָנוּ בְּחִינּוֹת 'אַמֶּת' - דִּהְיֵנוּ לְשִׁמּוֹר לַעֲשׂוֹת כָּל הַמִּצְוֹת לִפְנֵי ה' לְבַדּוֹ, בְּכֹל הַדְּקֻדּוֹקִים, כְּמוֹ שְׁעוֹשֵׂה בְּפָנֵי בְּנֵי-אָדָם.

וְזֶה: "כִּי נִשְׁמַר לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הַמִּצְוָה הַזֹּאת לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵינוּ כַּאֲשֶׁר צִוֵּנוּ" וְכוּ' - "לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵינוּ" דִּיקָא.

הֵינּוּ: שְׁנִשְׁמַר לַעֲשׂוֹת כָּל הַמִּצְוֹת לִפְנֵי ה' לְבַדּוֹ, בֵּינֵינוּ לְבֵין קוֹנֵנוּ, בְּכֹל הַדְּקֻדּוֹקִים וְהַפְּרָטִים.

לְפָנַי - בְּוֵדַי הַיָּשָׁר מְחַיֵּב לְגִלּוֹת הַסִּגְלָה
לְ"עַם סִגְלָה", וְלַהֲיִטִּיב מִטּוּבוֹ לְאַחֲרַיִם.

קנב.

(ח"א לה, א)

יִשְׂרָאֵל הֵם "עַם קְדוֹשׁ" (דְּבָרִים ז, ו; יד, בִּכְא; כו, יט), וְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל,
יֵשׁ לוֹ "חֶלֶק אֵלּוּק מִמַּעַל" (איוב לא, ב) וְכו'.

קנג.

(ח"א קא)

בְּכָל אָדָם וְאָדָם בְּעֲצֻמוֹ יֵשׁ בְּחִינַת 'אַנְפִּיךְ'
נְהִירִיךְ, שֶׁהֵם בְּחִינַת קְדֻשַׁת יִשְׂרָאֵל
"עַם קְדוֹשׁ" (דְּבָרִים ז, ו; יד, בִּכְא; כו, יט),
הֲרֻחוּקִים בְּשָׂרָשָׁם מִכָּל הַמַּדּוֹת וְהַתְּאֻזוֹת.

קנד.

(ח"ב ז, ג-יא)

עֵקֶר הַרְחֻמְנוּת הוּא: בְּשִׂישְׂרָאֵל "עַם
קְדוֹשׁ" (דְּבָרִים ז, ו; יד, בִּכְא; כו, יט),
נוֹפְלִין חֲסוּזְשָׁלוֹם בְּעוֹזְנוֹת. וְלִפֵּי קְדֻשַׁת-
יִשְׂרָאֵל וְדִקּוּתָם וְגִדּוֹל רוּחַנִּיּוּתָם, הֵם רְחוּקִים
מִעוֹז, וְאִי-אֲפָשֶׁר לָהֶם לְשֹׂא כָּלֵל הַמְּשָׂא
הַכָּבֵד שֶׁל עוֹז, אֲפֹלוּ יוֹם אֶחָד.

"לֹא מִרְבָּכֶם מִכָּל הָעַמִּים חָשַׁק ה' בְּכֶם וְכו',
כִּי אַתֶּם הַמְּעַט מִכָּל הָעַמִּים" (דְּבָרִים ז, ז)

קנה.

(ח"א י, י)

"כָּל מְקוֹם שֶׁנֶּאֱמַר 'וְאֵלֶּה', מוֹסִיף עַל
הָרֵאשׁוֹנִים" (בְּרֵאשִׁית רַבָּה ל, ג) - בְּחִינַת
'תּוֹסֵפוֹת וְרֵבּוּי', בְּחִינַת 'צְאֻה', 'עֲבוּדֵה-זָרָה',
כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים ז, ו): "לֹא מִרְבָּכֶם חָשַׁק
ה'" - שֶׁפְּרוּשׁוֹ: 'צְאֻה'.

"מוֹסִיף עַל הָרֵאשׁוֹנִים" - שֶׁהוּא בְּחִינַת
'הֶמְךָ-עֲמֻלְךָ', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בַּמִּדְבָּר
כד, ט): "רֵאשִׁית גּוֹיִם עֲמֻלְךָ".

קנו.

(ח"א ע)

וְזֶה שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים ז, ו): "לֹא מִרְבָּכֶם חָשַׁק
ה' בְּכֶם, כִּי אַתֶּם הַמְּעַט" - וְדָרְשׁוּ
רַז"ל (חֲלִין פֶּט. רַש"י דְּבָרִים שָׁם): "לֹא מִרְבָּכֶם
וְכו', רַק מִחֻמַּת שְׂאֵתֶם מִמְּעִיטִין עֲצֻמְכֶם
וְכו', חָשַׁק ה' בְּכֶם".

כִּי מִחֻמַּת שֶׁמְּעִיטִין וּמְקַטְיָנִים עֲצֻמָּן -
עַל-יְדֵי-זֶה הֵם בְּבְחִינַת 'עֲפָר', שֶׁיֵּשׁ לוֹ
'כַּח-הַמּוֹשֵׁף', בְּחִינַת 'מִשְׁכָּן', שֶׁמוֹשֵׁף
הָאֱלֹקוֹת. וְעַל-כֵּן: "חָשַׁק ה' בְּכֶם".

"וְלִשְׁמֵרֵי מִצְוָתוֹ לְאֶלֶף דּוֹר" (דְּבָרִים ז, ט)

קנז.

(ח"א נח, ז)

'תְּשׁוּבָה מֵאַהֲבָה' - זֶה בְּחִינַת "לָחֶם
מִשְׁנֵה" (שְׁמוֹת טז, כב), כְּמֵאֲמַר
חַז"ל (סוֹטָה לא): "כָּאֵן מֵאַהֲבָה כָּאֵן מִירְאָה"
(סוֹטָה לא) - אֵימָא שָׁם: "גְּדוֹל הָעוֹשֶׂה מֵאַהֲבָה יוֹתֵר מִן
הָעוֹשֶׂה מִירְאָה, שֶׁזֶה תְּלוּי לְאֶלֶף דּוֹר וְזֶה תְּלוּי לְאֶלְפִים
דּוֹר". עַל-יְדֵי 'תְּשׁוּבָה מֵאַהֲבָה', עוֹשֶׂה חֶסֶד
לְשְׁנֵי אֲלָפִים'.

"וּמִשְׁלֵם לְשִׁנְאָיו אֵל פָּנָיו לְהַאֲבִידוֹ" (דְּבָרִים ז, י)

קנה.

(ח"א ח, ג)

ה'רוּחַ חַיִּים' שֶׁנֶּמְשָׁף מֵהַרְבֵּי-דִקְלָפָה, גְּדוֹל
וְתַקִּיף לְפִי שְׁעָה, כְּמוֹ 'רוּחַ-סְעָרָה'

שהוא גדול בשעתו. אך שאין לו קיום כלל, ולסוף כלה ונאבד, ומסער גופה ונשמתה.

וכמו שכתוב (דברים ז, י): "ומשלם לשנאיו אל פניו להאבידו". "ומשלם" - לשון שלמות החסרון שנמשך לו, דהינו: בחינת אריכת הרוח.

וזהו: "אל פניו". "פניו" - הוא בחינת הרוח וכו'. אך הוא "להאבידו" - כי אף שהוא גדול לפי שעה, לסוף נאבד כנ"ל. אך הדבוק בצדיקים - מקבל הרוח חיים, שלמות החסרון, מהצדיק והרבי דקדשה.

קנט.

(ח"א סו, ג)

על-ידי האמת שיתגלה לעתיד, יהיה מפלת הרשעים.

בבחינת (דברים ז, י): "ומשלם לשונאיו אל פניו להאבידו". "פניו" - זה בחינת אמת, שעל-ידיה משלם לשונאיו ומאבידן מן העולם.

"אשר אנכי מצוך היום לעשותם" (דברים ז, יא)

"היום לעשותם" - ולא למחר לעשותם. "היום לעשותם" - למחר לקבל שכרם. (ערובין כב.)

קס.

(ח"א יב, א)

יש בחינת יעקב ו'לבו'.

'יעקב' - הוא ה'צדיק' המחדש ה'הדושיך' דאורייתא, ולומד תורתו לשמה, וטובו גנוז ושמור וצפון לעתיד, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ערובין כב.) על

דברים ז, יא: "היום לעשותם": "למחר לקבל שכרם".

ועל-שם ששכרו לבסוף - על-שם-זה נקרא יעקב, לשון עקב וסוף, שכרו לבסוף.

ו'לבו' - הוא תלמיד-הכם שד יהודי, שתורתו להתייחר ולקנטר, ותלמיד-הכם כזה, נבלה טובה הימנו (ויקרא-רבה א, טו; עין מתנות-כהנה).

קסא.

(ח"א סד, ו)

"הנני מביא מחר ארבה בגבלך" (שמות י, ד). "מחר" - הוא בחינת לעתיד-לבוא, כי "מחר לקבל שכר" (ערובין כב.) על דברים ז, יא: "היום לעשותם").

בחינת (בראשית ל, ג): "וענתה בי צדקתי ביום מחר" - הינו: בחינת קבול השכר לעתיד-לבוא.

ואז יבינו בחינת ה'חלל-הפנוי', שהוא על-ידי ה'צמצום', איך אפשר להיות שבאמת יש שם אלקות, ואף-על-פי-כן הוא חלל-הפנוי.

וזהו בעצמו ה'קבול-שכר' - כי עקר ה'קבול-שכר לעתיד' הוא: שישינו השגות, ויבינו מה שהיה אי-אפשר להבין בעולם-הזה וכו'.

כי אז יתגלה "ראש אמנה", בחינת (שיר-השירים ד, ח): "תבואי תשורי מראש אמנה", בחינת ה'נצונ-העליון' של "ראש אמנה", שעל-ידו נתבטל כל המבוכות של חלל-הפנוי. ועל-ידו יתבטלו כל ה'אפיקורסות', אפלו של חלל-הפנוי.

מחמת־זה דִּיקָא, שְׂאִין אָנוּ הוֹרְסִין לְכַנֵּס
בְּאֵלּוּ הַמְּבוּכוֹת שְׂאִי־אֶפְשָׁר לְהַבִּינֵם,
וְעוֹבְדִים אֶת הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ בְּתַמִּימוֹת, כִּי עֵקֶר
ה'בְּחִירָה' נִמְשָׁךְ מִזֶּה שְׂאִין יוֹדְעִין זֶה הַשֶּׁכֶל
[שֶׁל הַיְדִיעָה וְהַבְּחִירָה].

אָבֵל לְעֵתִיד שְׂתִתְגַּלֶּה זֶה הַשֶּׁכֶל - אִז
יִתְבַטֵּל ה'בְּחִירָה', וְלֹא יִהְיֶה לָנוּ שׁוֹם
עֲבוּדָה וְעֵשִׂיָה כָּלֵל, כִּי "הַיּוֹם לַעֲשׂוֹתֵם"
כְּתִיב.

וְזָהוּ (אָבוֹת פ"א מ"ד): "וְאִם לֹא עֲכָשְׂיוּ
אִמְתִּי" - הֵינּוּ: שְׁלֹא תִהְיֶה שׁוֹטָה
רָשָׁע וְגַס־רוּחַ, שְׂתִרְצֶה לְהִתְחַבֵּס לְהַמְתִּין
עַד שְׂתִשְׁיַג זֶה הַשֶּׁכֶל, כִּי זֶה הַשֶּׁכֶל לֹא נִשְׁיַג
עַד לְעֵתִיד, וְשֵׁם אֵין שׁוֹם 'עֵשִׂיָה', כִּי
לְעֵתִיד יִתְבַטֵּל ה'בְּחִירָה', מִחֲמַת שְׂאִז נִשְׁיַג
זֶה הַשֶּׁכֶל כִּי לֹא.

וְזָהוּ: "וְאִם לֹא עֲכָשְׂיוּ אִמְתִּי" - כִּי דִיקָא
עֵתָה שְׂאִין מְבִינִים זֶה הַשֶּׁכֶל, עֵתָה
דִּיקָא צְרִיכִין לְעַבֵּד אֶת הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ
בְּבַחֲרִתָּנוּ. כִּי עֵקֶר 'בְּחִירָה' נִמְשָׁךְ מִזֶּה
שְׂאִין מְבִינִים זֶה הַשֶּׁכֶל שֶׁל הַיְדִיעָה
וְהַבְּחִירָה.

קסג.

(לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, בְּרֵפֶת־הַפְּרוֹת, יז)

בְּאֵמַת בּוֹדְאִי: גַּם כְּשִׁיבּוֹא 'מְשִׁיחַ', עֲדִין
יִהְיֶה 'יִצְרֵהֶרַע' בְּעוֹלָם, וְיִהְיֶה
לְהָאָדָם 'בְּחִירָה' - כִּי אִם לֹא כֵן, לֹא יוּכַל
לְתַקֵּן הָעוֹלָם.

כִּי כְּשִׁיבּוֹא 'יִצְרֵהֶרַע' וְאֵין 'בְּחִירָה' - הָרִי
הוּא כְּמַת שְׁנַסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם, שְׂאִין
מוֹעִיל לוֹ 'תְּקוּנַת־הַשׁוֹבָה' - כִּי "הַיּוֹם
לַעֲשׂוֹתֵם" כְּתִיב (דְּבָרִים ז, יא; עֲרוּבִין כב.).

אָבֵל בְּאֵמַת: גַּם כְּשִׁיבּוֹא 'מְשִׁיחַ', יִהְיֶה
'בְּחִירָה'. אָבֵל 'מְשִׁיחַ' יִמְשִׁיךְ
'בְּקִיאוֹת־בְּהַלְכָה', 'בְּקִי בְּרִצּוֹא, בְּקִי בְּשׁוֹב',
ב'הַתְּגַלּוֹת־נִפְלְאוֹ' וּב'שֶׁכֶל־נִפְלְאוֹ' וְאֵמַת' כְּזֶה
- שְׂעַל־יְדִיעָה יַחְזְרוּ כָּלֵם לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ,
אֶפְלוּ הִרְחוּקִים מְאֹד מְאֹד.

קסג.

(לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, סִימְנֵי בְּהֵמָה וְחִיָּה טְהוֹרָה ד, לט)

"הַיּוֹם לַעֲשׂוֹתֵם" (דְּבָרִים ז, יא) דִּיקָא - כִּי
עֵקֶר הָעֵשִׂיָה וְהָעֲבוּדָה, הוּא
עֲכָשְׂיוּ דִיקָא, בְּזֶה הָעוֹלָם דִּיקָא, שְׂיֵשׁ לָנוּ
'בְּחִירָה'.

וְדִיקָא מִחֲמַת־זֶה חֲשׁוֹב בְּעֵינָיו יִתְבָּרַךְ
הָעֲבוּדָה שֶׁל זֶה הָעוֹלָם - הוּא רַק

הַפְּטֵרַת שַׁבַּת נַחְמוֹ

"נַחְמוּ נַחְמוּ עַמִּי יֹאמֶר אֱלֹקֵיכֶם" (ישעיה מ, א)

א.

(ח"א כא, יא - נאמרה בשבת נחמו שנת תקס"ד)
כָּל הַצָּרוֹת וְהִסּוּרִים וְהַגְּלוּת, אִינּוּ אֵלָּא לְפִי עֲרֹךְ הַסְּרוּךְ־הַדַּעַת, וּכְשֶׁנִּשְׁלַם הַדַּעַת נִשְׁלַם כָּל הַחֲסוּרוֹת וְכוּ'.

וְעַקֵּר הַחַיִּים־נִצְחָיִים יִהְיֶה לְעֵתִיד, מַחְמַת הַדַּעַת, שִׁירָבָה הַדַּעַת, שִׁידְעוּ הַכֹּל אֶת הַשֵּׁם וְכוּ'.

אֲךְ הַדַּעַת שִׁיחֶיהָ לָהֶם אִז - אֶפְשָׁר לָנוּ לִידַע וּלְדַבֵּר מִמֶּנּוּ.

אֲךְ הַדַּעַת שִׁיחֶיהָ לָנוּ אִז - זֶה אִי־אֶפְשָׁר בְּעֵת אֶפְלוֹ לְדַבֵּר מִמֶּנּוּ, כִּי עֲכָשׁוּ זֶה הַדַּעַת בְּבַחֲיִנוֹת 'מַקִּיפִים' וְכוּ'.

וְהַיְדִיעָה יֵשׁ בָּהּ 'מַקִּיף' וְ'מַקִּיף לְמַקִּיף'.

וְזֶהוּ: "נַחְמוּ נַחְמוּ עַמִּי יֹאמֶר אֱלֹקֵיכֶם" (ישעיה מ, א). "נַחְמוּ נַחְמוּ" - הִינּוּ 'מַקִּיף', וְ'מַקִּיף לְמַקִּיף', שֶׁהַיְדִיעָה הִיא עַקֵּר הַנְּחֻמָּה שֶׁל כָּל הַצָּרוֹת.

וְאִיךְ אֶפְשָׁר לָבוֹא לְהַיְדִיעוֹת? - "יֹאמֶר אֱלֹקֵיכֶם" - "אֲמִירָה בְּחֵשְׂאִי" (זוהר שְׁמִינִי לט, קנח קעו.) וְכוּ'.

וְזֶהוּ שְׁפָרַשׁ הַפְּסוּק: "נַחְמוּ נַחְמוּ" - הִינּוּ: לְזָכוֹת לְהַשְׁגַּת־הַמַּקִּיפִין, הַשְׁגַּת־הַדַּעַת, שֶׁזֶהוּ עַקֵּר הַנְּחֻמָּה - זֶה זֹכִיךְ עַל־יְדֵי שְׁנֵי בַחֲיִנוֹת, שֶׁהֵם: א) 'צַעֲקָה' - שְׁעַל־יְדִי־זֶה מוֹלִידִין הַמַּקִּיפִין. ב) וְקִדְשַׁת

שַׁבַּעַת הַנְּרוֹת' - שְׁעַל־יְדִי־זֶה מַכְנִיסִים הַמַּקִּיפִין לְפָנִים.

וְזֶהוּ: "יֹאמֶר אֱלֹקֵיכֶם". "יֹאמֶר" - הִינּוּ בַחֲיִנַת "אֲמִירָה בְּחֵשְׂאִי", בַּחֲיִנַת 'שְׁמֹן' שֶׁהוּא 'בְּחֵשְׂאִי'. וְ'שְׁמֹן' הוּא בַּחֲיִנַת "שַׁבַּעַת הַנְּרוֹת" שֶׁהִיוּ מִ'שְׁמֹן'.

"אֱלֹקֵיכֶם" - זֶה בַּחֲיִנַת "אֱלֹקִים לְאַרְמָא קָלָא" (זוהר שָׁם), בַּחֲיִנַת הַצַּעֲקָה הַנִּל.

שְׁעַל־יְדֵי שְׁנֵי בַחֲיִנוֹת אֵלּוּ, זֹכִיךְ לְהַשְׁגַּת הַמַּקִּיפִין, שֶׁהוּא 'הַשְׁגַּת הַדַּעַת־הַקְּדוּשָׁה, שֶׁזֶהוּ עַקֵּר הַנְּחֻמָּה, בַּחֲיִנַת "נַחְמוּ נַחְמוּ" - הִינּוּ: 'מַקִּיף' וְ'מַקִּיף לְמַקִּיף'.

ב.

(ח"ב פה)

'אֲגוּזִים' הַנִּקְרָאִים 'לוּזִים', רוֹמְזִים לְבַחֲיִנַת 'לֹאֵה', שֶׁהִיא בְּעֲרֹף, שֶׁהִיא 'נִקְבָּא רֵאשׁוּנָה' (סְפָר הַלְקוּטִים לְהַאֲרִיז"ל פָּרַשַׁת וַיִּצְא).

וְאַחֲרֵיכֵן נִכְנָסִין לְבֵית־הַמִּקְדָּשׁ, שֶׁהוּא בַּחֲיִנַת: "יַעֲקֹב קָרָא בֵּית־אֵל" (פְּסָחִים פח.). וְזֶהוּ שְׁפָרַשׁ רַש"י (שׁוֹפְטִים א, כד): "שֶׁדָּרָךְ לוֹז נִכְנָסִין לְבֵית־אֵל".

וְזֶהוּ (ישעיה מ, א): "נַחְמוּ נַחְמוּ". שְׁתֵּי פְעָמִים "נַחְמוּ" גִּימְטְרִיא 'קִדְקֹד', שֶׁהוּא בַּחֲיִנַת 'עֲרֹף' - שְׁעַל־יְדֵי נִכְנָסִין לְבֵית־אֵל - 'עֲרֹף' גִּימְטְרִיא ש"ג, רֵאשִׁי־תְבוּת: "שַׁבַּת נַחְמוּ".

ה.

(ספר-המדות, אמונה ח"ב ח)

הנחמה - בא על-ידי אמונה.

ו.

(ספורי-מעשיות, מעשה יב מבעל-תפלה)

וכן עברתי יותר, והייתי עובר על ים של יין, וידעתי: שזה ה'ים' נעשה בודאי, מהדבורים של ה'מליץ', שהוא עומד ומדבר תנחומין לפני ה'מלך' וה'מלכה', ואחר-כך הוא חוזר פניו ומדבר תנחומין לה'בת-מלכה', ומאלו הדבורים נעשה ה'ים של יין, כמו שכתוב (שיר-השירים ז, י): "וחכך ביין הטוב" - אך לא הייתי יכול למצאו.

ז.

(ספורי-מעשיות, מעשה יג מהשבעה בעטלערס)

כי יש שני צפרים, אחד זכר ואחת נקבה, והם רק זוג אחד בעולם. ונאבדה הנקבה. והוא הולך ומחפש אותה, והיא מחפשת אותו.

והיו מחפשים הרבה זה את זה, עד שנתעו, וראו שאינם יכולים למצא אחד את חברו. ונשארו עומדים, ועשו להם קנים וכו'.

ובשמיניע הלילה - אזי אלו ה'זוג צפרים', מתחילים כל אחד ואחת לילל בקול יללה גדולה מאד, כי כל אחד מילל על זוגו וכו'.

וביזם, אי-אפשר לסבל השמחה שיש שם, כי ביזם מתקבצים שם צפרים אצל כל אחד ואחת מהזוג הנ"ל, והם מנחמים ומשמחים את כל אחד ואחת מהזוג הנ"ל, בשמחות גדולות מאד מאד, ואומרים להם דברי תנחומין: "שעדין אפשר שתמצאו זה את זו!" - עד שביזם אי-אפשר לסבל את גדל השמחה שיש שם וכו'.

וזהו העצם לזו שיש בערף אדם, שישאר אחר כליון הגוף, וממנו יתחדש בגין הגוף בשעת תחית-המתים. וזהו עקר נחמותינו, בחינת "נחמו נחמו" כנ"ל.

כי על הגוף נאמר (רות ג, יג): "שכבי עד הבקר", שהוא עת התחיה. "והנה בבקר והנה היא לאה" (בראשית כט, כה), הינו: 'עצם לזו הנ"ל, שעל-ידיה נתבנה הגוף.

ג.

(עלים-לתרופה, ה' שלח תקצ"ו)

הרחמן הוא יגדר פרצתם ופרצת עמו ישראל, וינחמם ויושיעם בנחמות ציון וירושלים. אך עקר הנחמה מפל הצרות רחמנא-לצלן, הוא הדעת של התורה והצדיקים-האמתיים, כמו שכתוב (תהלים קיט, ט): "זאת נחמתי בעניי" וכו', וכמבאר על פסוק "נחמו נחמו עמי" (ישעיה מ, א - בלקוטי-מוהר"ן ח"א כא, יא).

- עניני 'נחמה' -

ד.

(ח"ב ד, בסוף)

כשהצדיק בצער ובצרה - פמה וכמה נשמות שבעולם-הזה ועולם-הבא מקוננין ומתאבלין על צערו, וגם השכינה מקוננת. כי "אפלו על דמים של רשעים השכינה מקוננת, קל-והמר על דמן של צדיקים" (סנהדרין מו.).

אבל כשזוכה ל'רפואה' - אזי 'מתנחמין' כלם, ונמשך 'שמחה' לכלם, בבחינת (ישעיה נז, יח): "וארפאהו, ואשלים נחמים לו ולאבליו" - שעל-ידי 'רפואתו', נמשך 'נחמה' לכל האבלים הנ"ל, הינו: 'שמחה'.

ת.

(תכמה ותבונה יב, ד)

שְׁמַעְתִּי מֵאָבִי (רבי נחמן מטולטשין) ז"ל:
שֶׁאֲחַר שֶׁסָּפַר אֲדַמוּר זְצוּק"ל
אֶת הַמַּעֲשֵׂה מִה' בְּעֶרְגָּעַר' (ספורי-מעשיות,
מעשה י מבערעגער ועני) - הָיָה אִזּוּ בֵּין אֲנָשִׁיו,
שֶׁמָּחָה גְדוּלָּה וְעִצּוּמָה - וְשָׂרְרוּ אִזּוּ אֶת
הַפְּתוּב: "כִּי נָחַם ה' צִיּוֹן" וְכוּ' (ישעיה נא, ג).

כִּי הִבִּינוּ אִזּוּ מְשִׁיחוֹתָיו הַקְּדוּשִׁים שֶׁשָּׂח
אֲחֵר־כָּף, הַמְּבֹאֲרִים בְּסוּף הַמַּעֲשֵׂה:
שֶׁעִנֵּן הַבְּחוּר וְהַבַּת־מֶלֶךְ הַמּוֹבָא שָׁם, מִרְמֵז
עַל גִּשְׁמַת מְשִׁיחַ וּבְנִסְת־יִשְׂרָאֵל, שֶׁעֲכָשׁוּ
הֵם גִּפְרָדִים זֶה מִזֶּה, וְכָל בְּנִסְת־יִשְׂרָאֵל
וְהַמְּלָכוֹת־דְּקִדְשָׁה שֶׁנִּמְשָׁד מֵאֵתָהּ, נִפְלוּ
וְיָרְדוּ תַּחַת יַד הַקְּלָפוֹת שֶׁל פֶּעַם הַרוּצָח,
הַמּוֹבָא בְּפָנִים הַסְּפוּר, עַד שֶׁמִּפִּיל אִימָה
וּפָחַד עַל הָאָדָם מִלְּצַעֲקַת לְהַשִּׁם־יִתְבָּרֵךְ,
וְאוֹמֵר לוֹ: "אִם תִּצְעַק, אֲחַנֵּק אוֹתָךְ מִיָּד!"
וְכוּ' וְכוּ' (עיני-שם שמאריף בענין משיח' ובענין משיח
האמתי).

וְעַל־כֵּן־זֹאת יִתְעַלֶּה וְיִתְגַּדֵּל עַל־ת
הָעֲלוֹת וְסַבַּת כָּל הַסְּבוֹת,
לְהַפִּיךְ גַּם יְרִידוֹת פֶּאֱלָה לְעֲלִיּוֹת, וְלִסְבֵּב
בְּגִלְגוּלֵי סְבוֹתָיו, שְׂדִיקָא עַל־יְדֵי־זָה יְהִי
נְתוּעֵדִים וְנִתְחַבְּרִים - וְהִיא בְּעִצּוּמָה תִּמְצָא
אֶת הַסִּימָנִים לְהַפִּירָם עֵין בְּעֵין שֶׁהֵם
אֲמִתִּיִּם, עַד שֶׁיִּתְעַלּוּ וַיֵּאֱחָזוּ לְמִקּוּמָם,
וְהַמְּלָכוֹת תִּתֵּן לָהֶם לְעוֹלָמֵי עַד: "כִּי נָחַם
ה' צִיּוֹן" וְכוּ'.

ט.

(עלים לתרופה, מכתב נחמה'
מרבי נפתלי ז"ל, תלמיד רבנו ז"ל)

אָחִי יְדִידִי וְאוֹהֲבִי מִנְעֵר. שְׁמַעְתִּי אֲשֶׁר
עָבַר עָלֶיךָ, "שְׁמַעְתִּי וְתַרְגֵּז בְּטַנִּי
לְקוֹל צִלְלוֹ שְׂפָתַי" (תבוק ג, טז), הוֹמָה לְבִי

עַל צַעֲרֶךָ הַמֵּר, צַר לִי עָלֶיךָ אָחִי, כִּי נָעַם
אֲהַבְתוּ תְּקוּעַ בְּלִבִּי מִנְעוּרֵינוּ, עַל־כֵּן מִר
וּמְרוֹר צַעֲרוֹ בְּלִבִּי.

אֲךְ מִכְּרַחֵן לְהַתְּנַחֵם, כָּמוֹ שֶׁכָּתוּב (ישעיה
מ, א): "נַחֲמוּ נַחֲמוּ עַמִּי יֹאמֵר
אֱלֹקֵיכֶם". וְהַתּוֹרָה הִיא נִצְחִית וּבְכָל אָדָם
וּבְכָל זְמַן. וְגַם עֵתָה אוֹמְרָת: "נַחֲמוּ נַחֲמוּ".

וּמַעַת שְׁשִׁמְעֵתִי וְלִבִּי דְּוִי עַל צַעֲרוֹ, מֵאִז
לְבִי דְּוִי וְרַבּוֹת אֲנִחוֹתַי בְּיֹתֵר.

אֲךְ זֹאת נַחֲמָתִי, אֲשֶׁר יִדְעֵתִי מִנְעֵר,
וְיִדְעֵתִי: אֲשֶׁר מִשְׂרַשׁ בְּפָנִימִיּוֹת לְבָבוֹ,
נִקְדַּת אֲמוּנָה אֲמִתִּית בְּהַשֵּׁם, וּבַתּוֹרָתוֹ,
וּבְבַחֲרֵי צְדִיקָא, אֲשֶׁר הִפְּזָה מְעִינֵי הַיְשׁוּעָה.

אֲשֶׁר בְּדַבְרֵיהֶם יִכּוּלִּים לְהַתְּנַחֵם
וְלְהַחֲיוֹת אֶת נַפְשֵׁנוּ תָּמִיד, וְלִקְיָם
הַמִּקְרָאוֹת הַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר בָּהֶם הַתְּנַחֵם
יִרְמִיָּהוּ אַחֵר צִעֲקָתוֹ בְּמִרְרֵיּוֹת דְּמִרְרֵיּוֹת,
אַחֵר כָּל־זֹאת אָמַר (איכה ג, יח-כא-כב-לב):
"וְאִמֹר אֲבַד נִצְחִי וְתוֹחֲלֵתִי מֵה'. זֹאת אֲשִׁיב
אֶל לְבִי עַל כֵּן אוֹחִיל. חֲסִדֵי ה' כִּי לֹא תָמְנוּ
וְכוּ' וְכוּ'. כִּי אִם הוֹגָה". אֲהִי־עַל־פִּי־כֵן אַחֲר־
כֵּן (שם שם, לב; ישעיה סג, ז): "וְרַחֵם כְּרַחֲמָיו
וְכַרֵּב חֲסָדָיו".

כֵּן יִקְיָם בְּךָ, וְגַם נְבוֹאוֹת וְנַחֲמוֹת יִשְׁעִיָּה'
אֲשֶׁר נִבְּא לְדוֹרוֹת (ישעיה סו, יג): "כִּפְאִישׁ
אֲשֶׁר אָמוֹ תִּנְחַמְנוּ, כֵּן אֲנִכִּי אֲנַחֲמְכֶם,
וּבִירוּשָׁלַם תִּנְחַמְנוּ".

כֵּן יִקְיָם בְּךָ לְחֻזֵּק (תהלים כז, יד): "וְחֻזֵּק
וַיֵּאמֶץ לְבָבִי", אֲשֶׁר יִזְכֶּה לָזֶה, שִׁיזְכֶּה
לִילָךְ לִירוּשָׁלַם עִיר־הַקֹּדֶשׁ בְּרַב הַרְחָבָה,
אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן.

"דברו על לב ירושלים" (ישעיה מ, ב)

"ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדו כי פי ה' דבר"
(ישעיה מ, ה)

י.
(ח"א כ, ד)

ירושלים' - היא בחינת לב העליון,
בבחינת (ישעיה מ, ב): "דברו על
לב ירושלים".

"ישרו בערבה מסלה לאלקיננו" (ישעיה מ, ג)

יא.
(ח"א נט, א)

המושגת ל לקרב ולעשות נפשות - בונה
בחינת היכל הקדש וכו'.
והיכל הקדש שורה ומלביש הרוח החיוני
שבלב האיש הכשר, ויונק חיותו מהרוח הזו.
ועקר הלבשתו לרגלי הרוח - פי מבחינת
רגליו נתעזר להישיר את בני
אדם לעבודת השם יתברך, בבחינת (ישעיה מ,
ג): "ישרו בערבה מסלה לאלקיננו".
"מסלה דיקא, שהוא מקום הרגליו".

וזהו בחינת (תהלים פד, ו): "מסלות
בלבבם" - שעל ידי "מסלות
שבלבבם" - נתעזר להישיר בני אדם
השוכנים "בערבה ובחשך" - להישיר להם
דרך לעבודת השם יתברך.

"כל גיא ינשא" (ישעיה מ, ד)

יב.
(ח"א ד, ט)

ויקבר אתו בגיא" (דברים לד, ו). זה בחינת
אין, כמו שכתוב (ישעיה מ, ד):
"כל גיא ינשא".

יג.

(ח"א יג, בסוף)

"כל בשר יחדו" (ישעיה מ, ה) - זה בחינת
לקיטת הנפשות.

"כי פי ה' דבר" (שם) - זה נעשה על ידי
"רוח נדיבה" (תהלים נא, יד), שהוא "פי
ה'", כמו שאמרו חז"ל (ראש השנה ו.ו): "בפי ה'
(דברים כג, כד) - זו צדקה".

ומובן הדבר שמביא המקרא: "ונגלה
כבוד ה' וראו כל בשר יחדו כי פי
ה' דבר" (שם), ומבאר כל המאמר בפסוק זה,
אך בעזונותינו הרבים חסר פרוש רישה
דיקרא.

[הוספות מפתב"ד רבנו ז"ל, השיך לתורה הזו,
הנדפס בסוף הספר: - "ונגלה כבוד ה'" (ישעיה מ, ה),
זה בחינת 'הקמה', כמו שכתוב (משלי ג, לה): "כבוד חכמים
ינחלו", בחינת 'בית המקדש', כמו שכתוב (דמיה יז, יב):
"כפא כבוד מרום מראשון" - על ידי זה: "וראו כל בשר
יחדו".

"וראו" - זה בחינת המשכת התורה, שהיא ראיה
טנת"א.

"כל בשר יחדו" - זה בחינת לקיטת הנפשות כלם,
בבחינת (משלי יא, ל): "לוקח נפשות חכם".

"כי פי ה' דבר" - כל זה נעשה על ידי רוח נדיבה, שהוא
"פי ה'", כמו שאמרו חז"ל (ראש השנה ו.ו): "בפי ה'
(דברים כג, כד) - זו צדקה".

יד.

(ח"א יד, ב)

עכשו הכבוד בגלות, פי עקר הכבוד אצל
העכו"ם, ואנחנו בני ישראל
שפלים ונבזים.

ולעתיד לבוא שיתגלה כבודו מבין
החשך, כמו שכתוב

"הישוב על חוג הארץ" (ישעיה מ, כב)

ז.

(ח"ב ז, בסוף)

על-ידי רגל ויום-טוב, שהוא התגלות-
הרצון - נעשה בחינת הדחת
וכבוס הדמים, ואזי יכולים הדמים לסבב
בסדר.

ובשביל-לזה נקרא הרגל: 'חג' - לשון
'סבוב', כמו שכתוב (ישעיה מ,
כב): "הישוב על חוג הארץ" - על סבוב
הארץ - כי על-ידי הדחת וכבוס הדמים,
על-ידי-לזה הם מסבבים בסדר.

"וימתחם פאהל לשבת" (ישעיה מ, כב)

יח.

(ח"א ו, ה'ז)

'אהל' הוא ר'קיע', כמו שכתוב (ישעיה מ,
כב): "וימתחם פאהל לשבת",
וכתיב (תהלים קד, ב): "נוטה שמים פיריעה".

"יעקב איש תם ישב אהלים" (בראשית כה,
כז), בחינת ר'קיע', כמו שכתוב:
"וימתחם פאהל".

יט.

(ח"א כט, ה)

ו'יעקב' שהמשיך 'לבנונית' וכו', נאמר
בו (בראשית כה, כז): "ישב אהלים",
הינו: בחינת 'שמים', כמו שכתוב (ישעיה מ,
כב): "וימתחם פאהל לשבת".

(ישעיה מ, ה): "ונגלה כבוד ה'" וכו', כי אז יטו
כלם "לעבדו שכם אחד" (צפניה ג, ט) - אז
יאמרו בגוים: "לכו ונלכה באור ה'" (ישעיה ב,
ה). ו'כבוד' נקרא 'אור', כמו שכתוב (יחזקאל
מג, ב): "והארץ האירה מכבודו".

טו.

(ח"א עח)

"ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדו כי
פי ה' דבר" (ישעיה מ, ה). הינו:
כשמיחד הדבור עם השם, שהוא 'יחוד
קדשא-ברידי-הוא ושכינתה'.

אזי: "ונגלה כבוד ה'". "כבוד" - זו
'שכינה'. הינו: שנתגלה ונתגדל
'הארת-השכינה', שהוא בחינת 'מלכות'. כי
עכשו נקטן אורה ונחלש פחה וכו', וזהו
גלות-השכינה'.

אבל על-ידי שיתקן 'פרצוף מלכות',
וייחד ה'דבור', שהוא בחינת
'מלכות' ובחינת 'שכינה' - עם השם -
יתגלה ויתגדל אורה של 'פרצוף מלכות'.

טז.

(ח"א צד)

בעזונותינו-הרבים הדבור בגלות, כמו
שכתוב (תהלים צו, ג):
"ספרו בגוים את כבודו", והינו: הדבור עם
ישראל בגלות. לכה נאמר (ישעיה מ, ה):
"ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדו כי פי
ה' דבר".

והינו: כשינאלו ישראל - אז הדבור גם-
כן בביכול יהיה עם השם-יתברך.

שַׁבַּת נַחְמוּ וְשַׁבְעָה דְנַחֲמָתָא

שַׁמְתָּא בְּלִים כְּשַׁחוּטָא חֲסִינְשְׁלוּם, וּכְשִׁשְׁב
בְּתַשׁוּבָה, נֶאֱמַר עָלֵינוּ: "וְאַשְׁלַם נַחוּמִים לוֹ
וְלֹאֲבָלֵינוּ" וְכוּ'.

וְזָהוּ: "נַחְמוּ נַחְמוּ" (ישעיה מ, א), "שְׁתִּי
פְּעָמִים" (תנחומא דְּבָרִים א; אִיכָה־רַבָּה א,
נז; ועוד), בְּחִינַת 'תְּשׁוּבָה עַל תְּשׁוּבָה', בְּחִינַת
"שְׁמִירַת שְׁתֵּי שַׁבָּתוֹת" (שַׁבַּת קִיחָ:), "שְׁבָהם
תְּלוּיָה הַגְּאֻלָּה" (שם).

ג.

(לקוטי־הלכות, שַׁבַּת ז, כב-כד)

וְ"אַחַר תְּשַׁעֲה־בָּאָב, קוֹרִין שַׁבְעָה
דְּנַחֲמָתָא" (שְׁלַח־עֲרוּךְ ארְח־חַיִּים תכח,
ח - תוספות מגלה לא: בְּשֵׁם הַפְּסִיקָתָא) - כִּי עַל־יְדֵי
הַאֲבָלוֹת שֶׁל כָּל־יִשְׂרָאֵל בְּשִׁלְשָׁה
שָׁבוּעוֹת וּבִתְשַׁעֲה־בָּאָב, עַל־יְדֵי־זָה נִמְשָׁךְ
בְּחִינַת 'בְּנִין בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ', כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
רַז"ל (תענית ל:): "כָּל הַמֵּתָאֵבֵל עַל יְרוּשָׁלַיִם,
זוֹכֵה וְרוֹאֵה בְּשִׁמְחָתָהּ".

כְּמוֹבָא בְּסַפְרִים (שַׁעֲר־הַכּוֹנֵנוֹת, חג הַשָּׁבוּעוֹת
דְּרוּשׁ א, עַנְיָן 'בֵּין־הַמְצָרִים'): "שְׁבַסוּף
יוֹם תְּשַׁעֲה־בָּאָב, נִצְמַח צְמִיחַת קֶרֶן מְשִׁיחַ"
(עַיִן לְקוּטִי־הַלְכוֹת, רֵאשִׁית־הַגּוֹז ג, ח).

וְאַז הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ מְנַחֵם אוֹתָנוּ בְּכָל מִינֵי
נַחֲמוֹת, שֶׁהֵם 'שַׁבְעָה דְּנַחֲמָתָא'
שְׁקוֹרִין מִן 'שַׁבַּת נַחְמוּ' עַד 'רֵאשִׁית־הַשָּׁנָה',
שֶׁבָּהם מִתְחִיל הַמִּתְקַת הַחֲרוֹן־אֵף שֶׁל הַטָּא
הַעֲגֹל.

וְעַל־כֵּן הֵם 'שַׁבְעָה דְּנַחֲמָתָא' - כְּנֶגֶד
בְּחִינַת הַזָּא"ו שֶׁבִּתְוֹךְ הָאֶל־ף,
שֶׁמְאִיר לְנִקּוּדָה הַתְּחִתוֹנָה עֲתָה, שֶׁהֵם בְּכָל־לָם
'שַׁבְעָה' - עַל־יְדֵי שְׁמִמְשִׁיךְ הָאוֹר מִבְּחִינַת

א.

(ח"ב ד, ה - שַׁבַּת הוּא הַנְּחֻמָּה)

'יְמֵי־הַחַל' הֵם בְּחִינַת 'עֲצָבוֹת'. וְאַפְלוּ
הַמְצוּוֹת שְׁעוֹשִׁין בְּיְמֵי הַחַל',
הֵם בְּחִינַת 'עֲצָבוֹת' וְכוּ', כִּי "מִט"ט
שְׁלֹטְנוּתָהּ בְּיְמֵי הַחַל" (תַּקּוּנֵי־זֶהַר ג), וְ"מִט"ט"
הוּא בְּחִינַת 'עֶבֶד', בְּחִינַת 'עֲצָבוֹת'.

אַבְל 'שַׁבַּת' הוּא בְּחִינַת 'בֵּן', וְאַז 'נִיחָא
לְעֵלְאִין וְתַתְּאִין', וְנִתְעוֹרֵר 'שְׁמִחָה',
וְאַזִּי נִתְרוֹמְמִין וְנִתְעַלִּין כָּל הַמְצוּוֹת שֶׁל
'שַׁשַּׁת יְמֵי הַחַל' מִן הַעֲצָבוֹת, וְנִמְשָׁךְ
עֲלֵיהֶם "מְנוּחָה וְשְׁמִחָה" (זְמִירוֹת לְשַׁבַּת).

בְּבְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ה, כח-כט): "וַיּוֹלֵךְ בֶּן,
וַיִּקְרָא שְׁמוֹ נַח לְאֹמֶר, זֶה
יְנַחֲמֵנוּ מִמַּעֲשֵׂנוּ וּמִמַּעֲצָבוֹן יְדִינוּ" - הֵינּוּ:
בְּחִינַת 'שַׁבַּת', שֶׁהִיא בְּחִינַת 'בֵּן', בְּחִינַת 'נַח',
"נִיחָא דְּעֵלְאִין וְתַתְּאִין" (בְּרֵאשִׁית־רַבָּה ל, ה),
שֶׁהוּא מְנַחֵם וּמְשַׁמַּח הַכָּל מִן הַעֲצָבוֹת,
בְּחִינַת: "זֶה יְנַחֲמֵנוּ" וְכוּ'.

ב.

(לקוטי־הלכות, שַׁבַּת ז, יח)

וְזָה בְּחִינַת 'שַׁבַּת נַחְמוּ' אַחַר 'תְּשַׁעֲה־
בָּאָב' - כִּי עַקֵּר הַנְּחֻמָּה מִכָּל הַצְּרוֹת
הַכְּלוּלִין בְּחֲרַבֵּן בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, הוּא 'שַׁבַּת',
שֶׁהוּא בְּחִינַת הַצְּדִיק־הָאֱמֵת, בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית
ה, כח-כט): "וַיּוֹלֵךְ בֶּן, וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ נַח לְאֹמֶר
זֶה יְנַחֲמֵנוּ" וְכוּ' (כְּמוֹבָא בְּלְקוּטִי־תַנְיָנָא סִימָן ב).

כִּי עַל־יְדֵי־זָה זוֹכִין לְתַשׁוּבָה, שְׁזָה עַקֵּר
הַנְּחֻמָּה, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (ישעיה נז, יח):
"וְאַשְׁלַם נַחוּמִים לוֹ וְלֹאֲבָלֵינוּ", וְכְמוֹ שְׁכַתוּב
בְּזֶה־הַקְּדוּשׁ: בְּעַנְיָן הַמְּלָאכִים עִם הָאָדָם

צמיחת קרן משיח, שאז נתתקן ומאירה נקודה העליונה בנקודה התחתונה פראוי, על-ידי בחינת הוא"ו, שזה עקר התקון.

ובלזה קורין קדם ראש-השנה ועשרת ימי תשובה - כי עקר קדשת ראש-השנה, ועשרת ימי תשובה, ויום-כפור, הוא על-ידי השבתים אלו שקורין בהם אלו ההפטרות, כי עקר התקון על-ידי שבת.

ועל-כן "קורין אחר-כך תרתי דתיובתא" (שלחן-ערוך שם; תוספות מגלה שם), "תרתי" דיקא, בחינת תשובה על תשובה, שזה בחינת (שבת קיח): "אלמלי שמרו ישראל שתי שבתות" דיקא.

ועל-כן כל ההכנה לקדשת ראש-השנה, ועשרת ימי תשובה, ויום-כפור - הוא על-ידי שבתות שמקדם.

כמו שאמרו רז"ל (תוספות מגלה לא: - על-פי הפסיקתא): "שתקנו לקרות קדם ראש-השנה תלתא דפרענותא בהשלים שבתים שבינן המצרים, ואחר-כך שבועה דנחמתא, ותרתי דתיובתא".

כי עקר קדשת ראש-השנה ויום-כפור, הוא לזכות לתשובה, כי הם עשרת ימי תשובה, ועקר התשובה הוא על-ידי שבת וכו'.

ד

(לקוטי-הלכות, ערב ג, יז-יח-כט)

וזו בחינת שבת נחמו' - כי עקר הנחמה מפל הצרות, הוא שבת-קדש, שהוא בחינת הארת-הרצון.

כי עקר כל הצרות, הם צרות הנפש, שאין זוכין לעשות רצונו באמת, שזהו עקר

התכלית בעולם-הזה, וחויץ מזה הכל הכל וכו'. ואין לנו שום נחמה לנחם עצמנו על צרת הנפש. שאנו רואין גדל התרחקותנו מהשם-יתברך וכו'.

ובל נחמותינו, הוא רק שבת קדש, שהוא בחינת הרצון, שעל-ידי שבת אנו זוכין לרצון בשלמות לכסף ולהשתוקק תמיד להשם יתברך יהיה איד שיהיה, וזה עקר הנחמה.

כי שבת נחמו' - הוא הנחמה על החרבן בית-המקדש, דהינו שמתאבלין עליו בין המצרים, מ'שבועה-עשר בתמוז עד תשעה-באב. ועקר חרבן בית-המקדש הוא בחינת פגם-הרצון שהוא פגם-האמונה, כי ה'בית-המקדש' הוא בחינת הארת-הרצון וכו'.

ועל-כן אחר אבלות והבכיה של בין-המצרים ותשעה-באב, זוכין אחר כך ל'שבת נחמו' - שבת נחמו' דיקא, כי שבת עקר הנחמה, כי עקר הנחמה הוא הארת הרצון.

וזו זוכין על-ידי ה'בכיה, כמו שאמרו רז"ל (תענית ל:): "כל המתאבל על ירושלים, זוכה ורואה בשמחה" - כי על-ידי ה'בכיה של ישראל, על-ידי זה זוכין לרצון, שהוא בחינת שמחה, כי עקר ה'שמחה' על-ידי הרצון - כי הם בוכין לשוב אליו יתברך.

ועל-ידי זה מהפכים ה'בכיה לרצון, ובזה בעצמו מהפכין ה'אבלות' וה'בכיה, ל'שמחה', בחינת (ישעיה סו, י): "שישו אתה מושש כל המתאבלים עליה" - כי עקר ה'שמחה', הוא על-ידי הארת-הרצון.

ה.

(לקוטי-הלכות, שומר-שכר ד, ט)

וְאַחֲרֵיכֵן קוֹרִין וְאֶתְחַנֵּן בְּשַׁבַּת נַחֲמוּ,
כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ הָאוֹצֵר מִתַּנְתַּת
חֲנָם שֶׁהַמְּשִׁיךְ מִשְׁהֲרִיבֵנוּ בְּרַבּוּי תַּפְלוּתוֹ
שֶׁהַתַּפִּיל לָבֵא לְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל, שֶׁהַכֹּל הָיָה
בְּכַח הָאוֹצֵר מִתַּנְתַּת חֲנָם, כְּמוֹ שֶׁמְבָאָר
בְּהַתּוֹרָה (לקוטי-מוֹהַר"ן ח"ב עח).

וְעַל־יְדֵי־זֶה אֲהִי־עַל־פִּי שֶׁהוּא בְּעֵצְמוֹ לֹא
בָּא לְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל, אֲהִי־עַל־
פִּי־כֵן עַל־יְדֵי־זֶה הַמְּשִׁיךְ עָלֵינוּ הָאוֹצֵר
מִתַּנְתַּת חֲנָם, שֶׁזֶה עֵקֶר נַחֲמָתָנוּ בְּעַת גְּלוּתָנוּ
מֵאַרְצֵנוּ.

כִּי עַתָּה עֵקֶר חֵיוֹתָנוּ עַל־יְדֵי 'הַסֵּד חֲנָם'
שֶׁמְּשִׁיכִין עָלֵינוּ מִשְׁהֲרִיבֵנוּ וְכֹל
הַצְּדִיקִים־הָאֲמִתִּיִּים, מִ'הָאוֹצֵר מִתַּנְתַּת חֲנָם'
שֶׁמַּחֲיָה אֶת כָּל הָעוֹלָם תָּמִיד, בְּכֹל מִינֵי
יְרִידוֹת שְׁבַע־עוֹלָם, בְּכֹל יְמֵי הַגְּלוּת הָאֶרֶץ הַפֹּר
הַזֶּה בְּכֹלל וּבְפָרֵט.

שֶׁעַל־יְדֵי זֶה הַסֵּד חֲנָם, הוֹזְרִין וְעוֹשִׂין
דְּרַךְ כְּבוֹשָׁה לְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל,

כְּדֵי שְׁנֹזְפָה לָשׁוּב לְאַרְצֵנוּ בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ
אָמֵן.

ו.

(עלים-לתרופה, ערב-שבת פנחס תקצ"ד)

כִּי יִתֵּן שְׁנֹזְפָה לְהַכִּין עֵצְמָנוּ מֵעַתָּה עַל
'שַׁבַּת נַחֲמוּ', שְׁנֹזְפָה לְנַחֲמָה שְׁלֵמָה עַל
כָּל צָרוֹת נַפְשָׁנוּ, שֶׁלֹּא נִסְגַּ עוֹד מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ,
שֶׁזֶה עֵקֶר הַנַּחֲמָה וְהִישׁוּעָה עַל הַכֹּל.

ז.

(עלים-לתרופה, ג' עקב תר"ד)

בְּיוֹם ד' עָרַב תִּשְׁעָה־בָּאָב בְּאֵתִי לָפֶה
בְּשָׁלוֹם, וּבְכִינּוּ בַתִּשְׁעָה־בָּאָב.
וּבַחֲמֻלָתוֹ זָכִינוּ לְשִׂמְחָה בְּשַׁבַּת נַחֲמוּ, "כִּי
אַתָּה ה' עֲזַרְתָּנוּ וְנַחֲמָתָנוּ" (על-פי תהלים פו, יז).

ח.

(עלים-לתרופה, ד' עקב תר"א)

וְשַׁבְּעָה דְנַחֲמָתָא כְּבָר הַתְּחִילוֹ, וְצָרִיכִין
לְהַכִּין עֵצְמָן עַל 'רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה'
הַקָּדוֹשׁ וְהָאִים וְנוֹרָא מְאֹד וְכוּ'.

שַׁבַּת נַחְמוּ אֶצֶל רַבְּנוּ ז"ל

מִפְתַּח הַתּוֹרוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת מִסֵּפֶר הַקְּדוֹשׁ
לְקוּטֵי מוֹהֵר"ן שְׁנֵאמְרוּ בְּשַׁבַּת נַחְמוּ

- א.** ח"א יב - "תהלה לְדוֹד" - שַׁבַּת נַחְמוּ
תקס"ג. (חיי מוהר"ן נט; פּרָפְרָאוֹת לְחֻמְהָ ח"א י"ב)
- ב.** ח"א כא - עֵתִיקָא טְמִיר וְסִתִּים - שַׁבַּת
נַחְמוּ תַקס"ד. (חיי מוהר"ן י"ב נט)
- ג.** ח"ב עח - בְּעֵינַי הִנְהַגְתָּ הַפְּשִׁיטוֹת -
שַׁבַּת נַחְמוּ תַק"ע. (שיחות מוהר"ן קנג-
קנד; חיי מוהר"ן מט-נט-רטו; ימי מוהר"ן ח"א נ"א)

הָיָה נוֹסֵעַ וְכוּ'. אָבֵל לֹא אָמַר תּוֹרָה רַק פְּעַם-
אַחַת בְּטַשְׁעֵהֲרִין בְּשַׁבַּת נַחְמוּ.

כָּלֵל הַדְּבָר: שְׁאֵלוֹ שְׂשָׁה פְּעָמִים הַנ"ל,
הֵינּוּ: שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּבֵיתוֹ וְשְׁלֹשׁ
פְּעָמִים בְּדֶרֶךְ, הָיָה אוֹמֵר תּוֹרָה בְּקִבְעוֹת.
וְחוּץ מִזֶּה לֹא הָיָה לוֹ שׁוֹם קִבְעוֹת לְאֲמִירַת
תּוֹרָה - כִּי לֹא הָיָה יוֹשֵׁב עִמָּנוּ עַל הַסַּעֲדָה-
שְׁלִישִׁית כָּלֵל, רַק בְּאֵלוֹ הַשַּׁבָּתִים הַנ"ל וְכוּ'.

ב.

(שיח-טרפיי-קדש ח"א רלח)

פְּעַם-אַחַת סֵפֶר רַבְּנוּ ז"ל מְעַנֵּן עוֹלָם
הַתְּהוֹ, וְאִזּוֹ אָמַר עֲצָה לָזֶה:
שִׁישְׁבַע בְּנִקִּיטַת חֶפֶץ כָּשֶׁר: "שְׂכָל יְמֵי חַיָּו
לֹא יַעֲבֹר עָלָיו אֶחָד מִשְׁלֹשָׁה זְמַנִּים
הַקְּבוּעִים לְהִיּוֹת אֶצְלוֹ. הֵינּוּ: עַל רֵאשִׁי-
הַשָּׁנָה, וְעַל 'שְׁבוּעוֹת', וְעַל 'שַׁבַּת-חֲנֻכָּה'!
- כִּי אִזּוֹ הָיָה זְמַן קַהֲלָה לְכָל.

וְהַשָּׁנִי זְמַנִּים אַחֲרִים ('שְׁבוּעוֹת' וְשַׁבַּת-חֲנֻכָּה) -
הָיָה הַחַיּוֹב רַק עַל אוֹתָם שְׂאִינָם
רְחוּקִים מִמְּקוֹמוֹ כָּל-כַּף.

וְהַרְחוּקִים - הָיָה לָהֶם זְמַנִּים אַחֲרִים,
הֵינּוּ: 'שַׁבַּת שִׁירָה', וְשַׁבַּת-
נַחְמוּ - כִּי אִזּוֹ הָיָה רַבְּנוּ ז"ל נוֹסֵעַ אֵלֵיהֶם.

ג.

(שיח-טרפיי-קדש ח"ב קנה)

כִּידוּעַ: הָיָה נְהוּג לְהַתְּקַבֵּץ אֶצֶל רַבְּנוּ ז"ל
שְׂשָׁה פְּעָמִים בְּשָׁנָה.

- עֵינַיִנִי 'שַׁבַּת נַחְמוּ אֶצֶל רַבְּנוּ ז"ל -

א.

(חיי מוהר"ן קכו)

דְּרַבְּנוּ הָיָה: לְהִיּוֹת אֶצְלוֹ עַל רֵאשִׁי-
הַשָּׁנָה, וְעַל 'שַׁבַּת-חֲנֻכָּה' וְעַל 'חג-
הַשְּׁבוּעוֹת'.

וְהָיָה מְצוּהָ וּמְזִהִיר: לְהִיּוֹת אֶצְלוֹ בְּאֵלוֹ
הַשְּׁלֹשָׁה זְמַנִּים. וְהָיָה תָמִיד אוֹמֵר
תּוֹרָה נְפִלְאָה בְּאֵרִיכוֹת גְּדוּלָּה בְּאֵלוֹ הַזְּמַנִּים
וְכוּ'.

אִךְ בְּיוֹתֵר וְיוֹתֵר הַזְּהִיר: לְהִיּוֹת אֶצְלוֹ עַל
'רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה' וְכוּ'.

וְעוֹד שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה אָמַר תּוֹרָה
בְּקִבְעוֹת. הֵינּוּ: שְׁהִיָּה נוֹסֵעַ וְכוּ'
פְּעַם-אַחַת בְּהַרְף, וְיֹשֵׁב שָׁם עַל הַשְּׁלֹשׁ-
סַעֲדוֹת, וְאָמַר שְׁתֵּי פְּעָמִים תּוֹרָה, הֵינּוּ
בְּשַׁבַּת-שִׁירָה, וְעוֹד אֵיזָה שַׁבַּת. וְגַם בְּקוּץ

שֶׁלֶשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה - הָיוּ נוֹסְעִים אֶל רַבְּנוּ
בְּזִמְנֵים הַקְּבוּעִים, רֵאש־הַשָּׁנָה
וְשַׁבַּת חֲנֻכָּה וְשַׁבּוּעוֹת.

וְשֶׁלֶשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה - הָיָה רַבְּנוּ ז"ל
לְאֲנָשֵׁי-שְׁלוֹמֵנוּ, דְּהֵינּוּ: ב'שַׁבַּת-
שִׁירָה, וְכֵן ב'שַׁבַּת-נַחְמוּ, וְעוֹד שַׁבַּת אַחַת
בַּחוּרָף (שִׁיש־אוֹמְרִים שֶׁהִיְתָה זֹאת, 'שַׁבַּת שְׁקָלִים').

ד.

(חיי-מוהר"ן נט; פּרפּראות-לְחַכְמָה ח"א י"ב)

מֵאֲמַר 'תְּהִלָּה לְדוֹד' [לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א]
סִימָן י"ב, נֵאמַר ב'שַׁבַּת-נַחְמוּ
תַקַּס"ג. וְהַמְתִּיק בְּתוֹכוֹ פְּרוּשׁ הַפְּסוּק (יִשְׁעִיָּה
מ, א): "נַחְמוּ נַחְמוּ" וְכוּ'. "נַחְמוּ נַחְמוּ",
הֵינּוּ "תְּרִין צַדִּיקִים", 'צַדִּיק-עֲלִיוֹן' וְ'צַדִּיק-
תַּחְתּוֹן' וְכוּ'.

אֲדָּ אַחֲר־כֵּן בְּשִׁנְתָן לְהַעֲתִיק אֶת הַמֵּאמָר
הַזֶּה מִכַּתִּיבַת יָדוֹ ז"ל, כִּי מֵאמָר זֶה
הוּא לְשׁוֹן רַבְּנוּ ז"ל - הַשְּׁמִיט פְּרוּשׁ
הַפְּסוּק "נַחְמוּ נַחְמוּ" הַנ"ל, וְהַשֵּׁם יוֹדֵעַ
כּוֹנֵנָתוֹ ז"ל.

ה.

(חיי-מוהר"ן י"ב-נט)

מֵאֲמַר 'עֲתִיקָא' [לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א] סִימָן
כ"א, נֵאמַר בְּדַרְדָּר ב'שַׁבַּת-נַחְמוּ
תַקַּס"ד.

ו.

(שיחות-הַר"ן קנג; חיי-מוהר"ן מט-נט-רטו;
ימי-מוהרנ"ת ח"א נ"א)

הַתּוֹרָה בְּלְקוּטֵי-תַנְיָנָא סִימָן ע"ה, בְּעֵינֵין
'הַנְּהַגַּת הַפְּשִׁיטוֹת', נֵאמְרָה
ב'שַׁבַּת נַחְמוּ' בְּאוֹמָאן סְמוּךְ לְהַסְתַּלְקוּתוֹ
(שְׁנַת תַּק"ע).

בְּאוֹתָהּ הָעֵת בְּסִמּוּךְ לְשַׁבַּת נַחְמוּ, נִכְנָס
לְדִירָה אַחֲרַת שָׁל וְכוּ' (שְׁנַסְתַּלַּק
שם). וְעַל אוֹתוֹ הַשַּׁבַּת, נִתְקַבְּצוּ כַּמָּה אֲנָשִׁים
חֲדָשִׁים גַּם יְשָׁנִים שָׁבְאוּ אֵלָיו עַל שַׁבַּת-
קָדֵשׁ, וְהָיָה קְבוּץ גָּדוֹל.

עָנָה וְאָמַר: "מָה אַתֶּם נוֹסְעִים אֵצְלִי? הֲלֹא
אֲנִי אֵינִי יוֹדֵעַ עֵתָה כְּלָל?! כְּשֶׁאֲנִי
אוֹמֵר תּוֹרָה יֵשׁ לָכֶם עַל מָה לְנַסֵּעַ וּלְבוֹא
אֵלַי, אֲבָל עֵתָה עַל מָה בְּאַתֶּם? הֲלֹא אֲנִי אֵינִי
יוֹדֵעַ עֵתָה כְּלָל?! כִּי אֲנִי עֵתָה רַק 'אִישׁ
פְּשׁוּט' פְּרָאסְטִיק' לְגַמְרִי!"

וְהָאֲרִיךְ בְּשִׁיחָה זֹאת, וְכַפֵּל וְשֶׁלֶשׁ כַּמָּה
פְּעָמִים: "שְׂאִינוּ יוֹדֵעַ כְּלָל,
וְשֶׁהוּא רַק אִישׁ פְּשׁוּט לְגַמְרִי, וְשֶׁהוּא
'פְּרָאסְטִיק'!"

וְאָז אָמַר: שֶׁהוּא מְחִיָּה עֲצֻמוֹ עֵתָה רַק
בַּמָּה שֶׁהִיָּה בְּאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל!

אִי-אֲפָשָׁר לְבָאֵר כָּל הָעֲנָן אִיךְ נִתְגַּלָּה
וְנִמְשָׁכָה הַתּוֹרָה הַזֹּאת יֵשׁ
מֵאִין' בְּאַמַּת - כִּי מִתְחַלָּה לֹא הָיָה יוֹדֵעַ כְּלָל
בְּאַמַּת - וְנִשְׁבַּע ב'שַׁבַּת-קָדֵשׁ, וְאָמַר בְּזוֹ-
הַלְשׁוֹן: "אֲנִי נִשְׁבַּע ב'שַׁבַּת-קָדֵשׁ" - הֵינּוּ
עַל עֲנָן הַנ"ל: "שֶׁהוּא אֵינּוּ יוֹדֵעַ כְּלָל
עַכְשָׁיו!" - וְאָמַר בְּזֶה-הַלְשׁוֹן: "דָּא שְׁוֹעֵר
אִיךְ בֵּי שַׁבַּת" [כָּאן אֲנִי נִשְׁבַּע בְּשַׁבַּת].

וּבְאַמַּת אָמַר עַל-עֲצֻמוֹ: "שֶׁהֵאִינוּ יוֹדֵעַ
שָׁלוֹ הוּא חֲדוּשׁ נִפְלָא" וְכוּ',
וְעֵתָה סִפְר הַרְבֵּה: "אִיךְ שְׂאִינוּ יוֹדֵעַ עֵתָה
כְּלָל".

וּמִתּוֹךְ שִׁיחָה זֹאת, הִתְחִיל לְדַבֵּר וּלְבָאֵר
כָּל עֲנָן הַנּוֹרָא הַהוּא (הַתּוֹרָה הַנ"ל):
אִיךְ מְחִיָּה אֶת-עֲצֻמוֹ בְּעֵת הַפְּשִׁיטוֹת
מִה'דָּרָךְ שָׁל אַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל, וְשַׁבְּזָה מְחִיִּין אֶת

כָּל הַפְּשׁוּטִים שְׁבַע עוֹלָם (שְׁקוֹרִין פְּרֵאסְטֶאקֶס),
הֵן לֹמְדִים וּבַעֲלֵי-תוֹרָה בְּעַת שְׁבֻטִים מִן
הַתּוֹרָה, הֵן אֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים. אֲפֹלוּ אֲמוֹת-
הָעוֹלָם צְרִיכִים לְקַבֵּל חַיּוֹת וְכוּ' וְכוּ' (כַּמְבָּאָר כָּל
זֶה בַּתּוֹרָה הַנִּלְוָה).

וּבַתּוֹרָה-זֶה נִכְלָל מִה שֶׁנִּכְנַס לְדִירָה הַנִּלְוָה,
כִּי מְבֹאָר שֵׁם: "וְגַם עִכְשָׁיו כָּאֵן
בְּחוּץ-לְאֶרֶץ בְּאֵין יִשְׂרָאֵל לַפְּעָמִים לְמָקוֹם"
וְכוּ'.

וְאַחֲרֵי-כֵן הָיָה מְדַבֵּר וּמְשִׁיחַ עִמָּנוּ הַרְבֵּה
בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה, וּבַחֵן אֲמַתִּי
נִפְלָא וְנוֹרָא מְאֹד מְאֹד. וְיָשָׁב כָּל הַסְּעָדָה
בְּשִׂמְחָה רַבָּה, וְדַבֵּר וְהִשְׁיִחַ הַרְבֵּה עִמָּנוּ, וְחִזַּק
אוֹתָנוּ מְאֹד מְאֹד בְּכַמָּה וְכַמָּה לְשׁוֹנוֹת.

וְאִזְ צִעַק מֵעֵמֶק הַלֵּב: "גַּעֲנוּאֵלְד זַיִט
אֵינְךָ נִישְׁט מֵיִאָשׁ! [אַהָה אַל תִּיאָשׁוּ אֶת
עַצְמְכֶם]. וּמִשָּׁךְ מְאֹד תִּבֵּת 'גַּעֲנוּאֵלְד' [אַהָה]
כְּדָרְךָ הַמְזֻהָר וְצִוְעַק מֵעֵמֶק הַלֵּב. וְאָמַר
בְּזֶה-הַלְּשׁוֹן: "קִיִּין יֹאֵשׁ אִיז גַּאֲרִנִּישְׁט
פֶּאֲרֵהֶאֲנֵדן!"

וְאִי-אֶפְשָׁר לְצִיר הַרְמָזִים שְׁרַמְזוּ לָנוּ
בַּתְּנוּעוֹתָיו הַקְּדוּשִׁים, אֵיךְ
לְהַתְחַזֵּק עַד אֵין קֶץ וְתַכְלִית. וְהַתְּפָאָר
בְּעַצְמוֹ שֶׁהוּא עֵתָה בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה. וְאָמַר:
"שֶׁהוּא בִירָאָה וּבְשִׂמְחָה". וְאָמַר בַּלְּשׁוֹן
אֲשֶׁכְּנֵז: "אֵיךְ בֵּין הֵיִינְט פֶּרוּם פֶּרִיילִיךְ" [אֵי
הַיּוֹם יֵרָא וְשִׂמְחָה].

וְלְצִיר וּלְבֹאֵר הַחֵן הָאֲמֵת וְהִיפִי וְהַתְּפָאָר
וְהַקְּדוּשָׁה וְהִירָאָה וְהַשִּׂמְחָה שֶׁל
אוֹתוֹ הַשַּׁבָּת, לֹא יִסְפִּיק כָּל עוֹרוֹת אֵילִי-
נְבִיּוֹת לְבֹאֵר.

וְאִזְ רָאִינוּ יְשׁוּעַת-הַשֵּׁם וְנִפְלְאוֹתָיו
וְנוֹרָאוֹתָיו הָעֲצוּמִים שֶׁהוּא חוֹמֵל עַל
עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּכָל-עֵת, שְׁמַתוֹךְ הַעֲלָמָה

וְהַסְתָּרָה כְּזֹאת, נִתְהַפֵּךְ לְרֵצוֹן כְּזֶה. שְׁבַת-חֲלָה
לֹא הָיָה יוֹדֵעַ כָּלֵל בְּאֲמֵת, וּמַתוֹךְ 'אֵינּוּ יוֹדֵעַ'
כְּזֶה, בָּא לִיְדֵי 'הַתְּגַלּוֹת' כְּזֶה.

אַחֲרֵי-כֵן בְּיוֹם-רֵאשׁוֹן שְׁכַתְּבֵתִי זֹאת
הַתּוֹרָה, וְהִבֵּאתִי הַפֶּתַח לְפָנָיו
וְכוּ'. וְהַסְתַּכַּל וְרָאָה בּוֹ כָּל מַה שְׁכַתּוֹב עַד
הַסּוּף.

אַחֲרֵי-כֵן עָנָה וְאָמַר: "מַה זֶה כְּתַבְתָּ? הֲלֹא
זֶה שִׁחְתִּי לִי בְּעַצְמִי" [וְוֹאס הָאֶסְטוּ
דָּא אוֹיפֶגַעֶשְׁרִיבֵן? דָּאס הָאָב אֵיךְ מִיר אַזוֹי גַּעֲשְׁמוּעֶסְט] -
וְהַדְּבָרִים עֲתִיקִים [עֵינן עוֹד בְּפָנִים בְּאֵרִיכוֹת
בְּשִׂיחוֹת-הַר"ן וּבַחֲזֵי-מִזְהָר"ן וּבִימֵי-מִזְהָר"ת].

ז.

(שִׂיחוֹת-הַר"ן קַנְד - שִׁיבָה לְתוֹרָה ח"ב ע"ח הַנִּלְוָה)
שְׁמַעְתִּי בְּשִׁמּוֹ שֶׁאָמַר: שְׁעַקֵּר מַה שֶׁהִגִּיעַ
לְמַדְרַגְתּוֹ, הוּא רַק עַל-יְדֵי עֲנִין
'פְּרֵאסְטִיק' (פְּשִׁיטוֹת), שֶׁהָיָה מְדַבֵּר הַרְבֵּה
וּמְשִׁיחַ הַרְבֵּה בֵּינוּ לְבֵין קוֹנּוֹ, וְאָמַר תְּהִלִּים
הַרְבֵּה בְּפְשִׁיטוֹת. וְעַל-יְדֵי-זֶה דִּיקָא הִגִּיעַ
לְמַה שֶׁהִגִּיעַ.

וְהָיָה מִתְּנַעֲנַע מְאֹד אַחַר מַעֲלַת הָעֲבוּדָה
בְּבַחֲזֵינַת 'פְּרֵאסְטִיק' בְּאֲמֵת. וְאָמַר:
"אֵי אֵי פְּרֵאסְטִיק!"

גַּם אָמַר: שֶׁדַּבֵּר עִם כַּמָּה צְדִיקִים גְּדוֹלִים,
וְאָמְרוּ גַם-כֵּן: שֶׁלֹּא הִגִּיעוּ לְמַדְרַגְתָּם
כִּי-אִם עַל-יְדֵי עֲנִין 'פְּרֵאסְטִיק', שְׁעַסְקוּ
בְּעֲבוּדָתָם בְּפְשִׁיטוֹת גָּמוּר בְּהַתְּבוּדוֹת
וְשִׂיחָה בֵּינוּ לְבֵין קוֹנּוֹ וְכוּ' - אֲשֶׁרֵי לָהֶם.

ח.

(שִׂיחוֹת-הַר"ן רִיא)

הָיָה מִתְּלוֹצֵץ מְאֹד מִהַחֹלְקִים עָלָיו
וְאוֹמְרִים: "שְׁתוֹרְתוֹ קִבֵּל מִזְקֵנוּ רַבִּי
נַחֲמֵן הָאֲרִידֶעֱנְקִיר" ז"ל".

ט.

(ימי-מוהר"ן קסב)

וְנִסְעַ אֲז עַל הַ'אוֹקְרֵינְע' בְּדַרְבּוֹ שֶׁהָיָה
 נִוְסֵעַ תָּמִיד לְטִשְׁעֵהֲרִין עַל 'שַׁבַּת-
 נַחְמוֹ', וּבְדַרְךָ בְּקַהֲלַת לְאֲדִיזוֹן, דְּבַר עִם
 אֲנָשֵׁי-שְׁלוֹמֵנוּ שֵׁישׁ שָׁם: "שֶׁהוּא מְכַרְח
 לְהַסְתַּלַּק!" - וְדַבֵּר עִמָּהֶם גַּם-כֵּן מֵעַנּוֹן
 הַ'שָּׂשִׁים גְּבוּרִים' שֶׁהוּא צָרִיךְ וְכו'.

י.

(ימי-מוהרנ"ת ח"א א)

בְּשַׁנַּת תַּקנ"ג בְּ'שַׁבַּת-נַחְמוֹ' - הָיָה
 הַנְּשׂוֹאִין שְׁלִי (שֶׁל מוֹהֲרֵנ"ת ז"ל)
 בְּקַהֲלַת-קֹדֶשׁ 'שְׂאֲרֵיגְרָאד'.

וְאָמַר בְּדַרְךְ-צְחוּת: כַּמָּה הֵיטִיב עִמִּי זְקנִי,
 שֶׁהִשְׁאִיר לִי תוֹרוֹת כְּאֵלוֹ, מְכוּן
 מִמֶּשׁ לְכָל עַנּוֹן וְעַנּוֹן שִׁיחָיָה מֵעַנּוֹנָא
 דִּיזְמָא. וְכַפִּי מָה שֶׁצָּרִיכִין הָאֲנָשִׁים
 הַשׁוֹמְעִים, כְּגוֹן עַל 'שַׁבַּת-חֲנֻכָּה' מְחַנְכָּה,
 וְעַל 'שַׁבַּת-נַחְמוֹ' פִּיּוּצָא בּוֹ וְכו', וְכָל
 הָאֲנָשִׁים עִם כָּל הַצְּטֻרְכוֹתֵם בְּגַשְׁמִיּוֹת
 וּבְרוּחָנִיּוֹת יִהְיוּ נִכְלָלִים בְּזֵאת הַתּוֹרָה בְּאוֹתוֹ
 הָעֵת, וְכָל מָה שֶׁעֲבַר בְּעוֹלָם אֲז וְכו'.

עָנָה וְאָמַר: הֵם אוֹמְרִים שֶׁתּוֹרַתִּי הִיא
 מִזְקנִי רַבִּי נַחְמָן ז"ל. אִם הָיָה זְקנִי
 רַבִּי נַחְמָן בְּעַצְמוֹ שׁוֹמֵעַ תּוֹרַתִּי, הָיָה אֶצְלוֹ
 גַּם-כֵּן חֲדוּשׁ וְכו'.

לקוטי תפלות

פרשת ואתחנן

מפתח התפלות

[ה] "ואתם הדבקים בה' אלקיכם, חיים כלכם היום" - שנוזפה להיות דבוקים תמיד בהשם - יתברך (ח"א לח).

[ו] "ואתם הדבקים בה' אלקיכם, חיים כלכם היום" - שנוזפה להיות דבוקים תמיד בהשם - יתברך (ח"א מט).

[ז] "ואתם הדבקים בה' אלקיכם, חיים כלכם היום" - שנוזפה להיות דבוקים תמיד בהשם - יתברך (ח"א עב).

[ח] "ואתם הדבקים בה' אלקיכם, חיים כלכם היום" - שנוזפה לקיים "ואתם הדבקים בה' אלקיכם" (ח"א קב).

[ט] "ואתם הדבקים בה' אלקיכם, חיים כלכם היום" - שנוזפה להיות דבוקים תמיד בהשם - יתברך (ח"א קיח).

[י] "ואתם הדבקים בה' אלקיכם, חיים כלכם היום" - שנוזפה לדבקות והתלהבות במדה הראויה, ולקיים "ואתם הדבקים בה' אלקיכם" (ח"ב ט).

[יא] "ואתם הדבקים בה' אלקיכם, חיים כלכם היום" - שנוזפה על-ידי התפלה להתחבר

[א] "ואתחנן אל ה' בעת ההוא לאמר וגו'" - שנוזפה להתפלל בדבקות גדול; וגם כשאיננו זוכים לזה, נזפה על-כל-פנים להתפלל בכל פחינו וכוננתנו. ונזפה להאמין: שפשוטתפלל בדבקות, יעלו אז גם כל התפלות שהתפללנו שלא בדבקות (תפלות ואתחננוניס ח"א ז).

[ב] "ואתחנן אל ה' בעת ההוא לאמר וגו'. אעברה נא ואראה את הארץ הטובה" - שנוזפה לעבר על כל המניעות ועפובים, ולנסע ולבא בשלום לארץ-ישראל; ונזפה על-ידי 'קדשת ארץ-ישראל', לשבר 'מדת הפעם'; ונזפה ל'אריכת-אפים' (ח"א פד).

[ג] "ואתחנן אל ה' בעת ההוא לאמר וגו'. אעברה נא ואראה את הארץ הטובה" - שנוזפה לבא לארץ-ישראל, ארץ אשר משה רבנו התפלל תקט"ו תפלות לבא לשם (ח"ב לד).

[ד] "ואתחנן אל ה' בעת ההוא לאמר וגו'. אעברה נא ואראה את הארץ הטובה" - שנוזפה לאוצר מתנת חנם, בכח וזכות הצדיקים הגדולים שזכו לחתור ולהמשיך ה'אוצר מתנת חנם' לכל באי עולם; ושנוזפה לעלות לארץ-ישראל; ושנוזחזק עצמנו בכל-מצב: "שאינ שום יאוש בעולם כלל!" (ח"ב לט).

וְלִהְיֶינֶךָ בְּהַשְׁמֵי-יִתְבָּרֶךְ, בְּתַכְלִית הַדְּבָקוֹת
בְּשִׁלְמוֹת (ח"ב מג).

[יב] "וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּה' אֱלֹהֵיכֶם, חַיִּים כְּלַכֶּם
הַיּוֹם" - שְׂנוּזָפָה לַעֲשׂוֹת הַרְבֵּה מִצְוֹת בְּכָל יוֹם, וְעַל-
יָדָם נִהְיָה דְבָקִים לְהַשְׁמֵי-יִתְבָּרֶךְ (תפלות-הַבְּקָר ט).

[יג] "וּשְׁמֹרְתֶם וְעִשִּׂיתֶם כִּי הוּא חֻמַּתְכֶּם
וּבִינְתְּכֶם לְעֵינֵי הָעַמִּים, אֲשֶׁר יִשְׁמְעוּן אֶת כָּל
הַחֻקִּים הָאֵלֶּה, וְאָמְרוּ רַק עִם חֶסֶד וְנִבּוֹן הַגּוֹי
הַגָּדוֹל הַזֶּה" - שְׂנוּזָפָה לְהוֹלִיד גּוֹפִים זָפִים
וְקַדוּשִׁים, שִׁיְהִיו רְאוּיִם לְקַבֵּל נְשִׁמוֹת גְּדוּלוֹת
וְקַדוּשׁוֹת, שִׁיִּזְכּוּ לְהַשִּׁיג 'סוּד-הַעֲבוּר' (ח"א סא).

[יד] "כִּי מִי גוֹי גָּדוֹל אֲשֶׁר לוֹ אֱלֹהִים קְרֹבִים אֵלָיו,
כִּי אֱלֹהֵינוּ בְּכָל קְרָאֵנוּ אֵלָיו" - שְׂנוּזָפָה לְהַאֲמִין
שֶׁהַשְׁמֵי-יִתְבָּרֶךְ הוּא טוֹב לְכָל, לְכָל הַדְּבָרִים
שֶׁאֲנַחְנוּ צְרִיכִים, וְנִזְכָּה לְהַתְפַּלֵּל אֵלָיו עַל כָּל
מַשְׁאֲלוֹתֵינוּ, וְהַשְׁתַּדְּלוּתֵנוּ יִהְיֶה רַק אֵלָיו -
שֶׁהוּא קְרוֹב אֵלֵינוּ בְּכָל קְרָאֵנוּ אֵלָיו (תפלות-
וְתַחֲנוּנִים, הַשְּׂמֵטָה לְלִקוּטֵי-תַפְלוֹת' ח"א יד).

[טו] "רַק הַשְּׁמֹר לָךְ וּשְׁמֹר נַפְשֶׁךָ מְאֹד, פֶּן תִּשְׁכַּח
אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֶיךָ, וּפֶן יִסּוּרוּ מִלְּבָבְךָ כָּל
יְמֵי חַיֶּיךָ" - שְׂנוּזָפָה לְזַכֵּר הַיֵּטֵב, כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה
וְעִבּוּדֵי-הַשָּׁמַיִם, בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא-דְאַתֵּי;
וְלְזַכֵּר הַשְׁמֵי-יִתְבָּרֶךְ תָּמִיד; וְשִׁלָּא נִשְׁכַּח שׁוּם דְּבָר
מִמִּשְׁנַתְנוּ; וְנִזְכָּה לְשַׁכַּח לְגַמְרֵי כָּל הַמַּחְשְׁבוֹת-
חִיצוֹנִיּוֹת, וְחֻכְמוֹת-חִיצוֹנִיּוֹת (ח"א לו).

[טז] "רַק הַשְּׁמֹר לָךְ וּשְׁמֹר נַפְשֶׁךָ מְאֹד, פֶּן תִּשְׁכַּח
אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֶיךָ, וּפֶן יִסּוּרוּ מִלְּבָבְךָ כָּל
יְמֵי חַיֶּיךָ" - שְׂנוּזָפָה לְסַלֵּק ה'שְׁכַחָה'; וְנִזְכָּה
לְזַכֵּר וְדַקְדָּשָׁה, לְזַכֵּר כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה-
הַקְּדוּשָׁה תָּמִיד, וְשִׁלָּא נִשְׁכַּח דְּבָר מִמִּשְׁנַתְנוּ
לְעוֹלָם (ח"א מו).

[יז] "רַק הַשְּׁמֹר לָךְ וּשְׁמֹר נַפְשֶׁךָ מְאֹד, פֶּן תִּשְׁכַּח
אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֶיךָ, וּפֶן יִסּוּרוּ מִלְּבָבְךָ כָּל
יְמֵי חַיֶּיךָ" - שְׂנוּזָפָה לְזַכֵּר אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה;
וְשִׁלָּא נִשְׁכַּח דְּבָר מִמִּשְׁנַתְנוּ. וְשִׁלָּא נִשְׁכַּח אֶת
הַדְּבָרִים שְׂרָאֵינוּ וּשְׁמַעְנוּ מִהַחֻכְמִים-הָאֲמִתִּיִּים
(ח"א נד).

[יח] "רַק הַשְּׁמֹר לָךְ וּשְׁמֹר נַפְשֶׁךָ מְאֹד, פֶּן תִּשְׁכַּח
אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֶיךָ, וּפֶן יִסּוּרוּ מִלְּבָבְךָ כָּל
יְמֵי חַיֶּיךָ" - שְׂנוּזָפָה לְזַכֵּר וְדַקְדָּשָׁה, לְזַכֵּר הַיֵּטֵב
כָּל הַדְּבָרִים שֶׁל הַצְּדִיקִים-אֲמִתִּיִּים, שֶׁשְׁמַעְנוּ
מִפִּיהֶם וְרָאִינוּ בְּסַפְרֵיהֶם; וְכָל מָה שֶׁשְׁכַּחְנוּ,
תִּזְכְּרֵנוּ; וְנִזְכָּה לְחַזֵּר כָּל דְּבָר, לְפָחוֹת ק"א
פְּעָמִים; וְלֹא נִשְׁכַּח אֶפְלוּ דְבוּר אֶחָד מִמִּשְׁנַתְנוּ,
כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ לְעוֹלָם (ח"א קלא).

[יט] "וְהוֹדַעְתֶּם לְבַנְיָהּ וּלְבַנֵּי בְנֵיהָ" - שְׂנוּזָפָה
לְהוֹדִיעַ לְדוֹרוֹת הַבָּאִים, אֶת כָּל מַעֲשֵׂה יְהוָה
הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא, אֲשֶׁר שְׁמַעְנוּ מֵאֲבוֹתֵינוּ וְרַבּוֹתֵינוּ
(ח"א נג).

[כ] "וְהוֹדַעְתֶּם לְבַנְיָהּ וּלְבַנֵּי בְנֵיהָ" - שְׂנוּזָפָה לִידַע
אִיךָ לְהַתְנַהֵג עִם בְּנֵינוּ מִקְטְנוּתְכֶם, לְשִׁמְרָם מִן
הַפְּתוֹת הָרְעוּת, וּלְחַנְכֵם לְטוֹבָה בְּדֶרֶךְ הַיֵּשֶׁר
וְהָאֱמֶת, בְּתַמִּימוֹת וּפְשִׁיטוֹת, כְּאֲשֶׁר קִבְּלָנוּ
מֵאֲבוֹתֵינוּ וְרַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוּשִׁים; וְנִזְכָּה לְהוֹדִיעַ
לְבַנְיָנוּ וְדוֹרוֹתֵינוּ, וְלְדוֹרוֹת זָרַע יִשְׂרָאֵל, אֶת כָּל
מַעֲשֵׂי יְהוָה הַגָּדוֹל, אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ עִמָּנוּ (ח"א צ).

[כא] "וְהוֹדַעְתֶּם לְבַנְיָהּ וּלְבַנֵּי בְנֵיהָ" - שְׂנוּזָפָה
לְהַעֲמִיד בְּנִים וְתַלְמִידִים, וּלְהַכְנִים בָּהֶם ה'דַּעַת-
דְּקַדְשָׁה; וְנִזְכָּה לְדַבֵּר בְּכָל יוֹם עִם חֲבֵרֵינוּ וּבְנֵינוּ
בִּירְאֵת-שָׁמַיִם; וְהֵם יִזְכּוּ לְהוֹלִיד בְּנִים וְתַלְמִידִים
רַבִּים, לְהָאִיר בָּהֶם ה'דַּעַת-הַקְּדוּשׁ' שֶׁשְׁמַעְנוּ
וּקִבְּלָנוּ; וְכֵן מְדוּר לְדוֹר לְעוֹלָם (ח"ב ז).

[כב] "וְהוֹדַעְתֶּם לְבַנְיָהּ וּלְבַנֵּי בְנֵיהָ" - שְׂנוּזָפָה
לְהוֹדִיעַ לְבַנְיָנוּ וּלְבַנֵּי בְנֵינוּ וּלְכָל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל -
אֶת כָּל מַעֲשֵׂה יְהוָה וְנִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה עִמָּנוּ
(ח"ב מב).

[כג] "וְהוֹדַעְתֶּם לְבַנְיָהּ וּלְבַנֵּי בְנֵיהָ"; "וּשְׁנַנְתֶּם
לְבַנְיָהּ" - שְׂנוּזָפָה שִׁישְׂאָר מֵאַתְּנוּ ה'שְׂאֲרַת הַדַּעַת-
דְּקַדְשָׁה, בְּבַנְיָנוּ וְיִזְצֵאֵי-חֲלָצֵינוּ (תפלות-וְתַחֲנוּנִים,
הַשְּׂמֵטָה לְלִקוּטֵי-תַפְלוֹת' ח"א כא).

[כד] "כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ אֵשׁ אֲכָלָה הוּא, אֵל קָנָא" -
שְׂנוּזָפָה לְקַבֵּל חֲמִימוֹת וְהַתְלַהּבוֹת דְּקַדְשָׁה,
מִרַבּוֹתֵינוּ הַצְּדִיקִים אֲשֶׁר דְּבָקִים בְּה' אֱלֹהֵינוּ

"אש אכלה"; ואשם הקדוש לא תכבה לעולם ועד (ח"א קיה).

[כה] "ובקשיתם משם את יהוה אלהיך ומצאת, פי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך" - שנזכה להתקרב להשם, ממקום שאנחנו נמצאים שם עכשיו בעת הזאת; ונזכה לבקש אותו תמיד, בכל המקומות שאנחנו נמצאים שם; ויהיה נמצא עמנו תמיד, ויקרב אותנו ברחמי (ח"א לג).

[כו] "אתה הראת לדעת, פי ה' הוא האלקים, אין עוד מלבדו" - שנזכה לדעת דקדושה, לדעת בידיעה שלמה, אלהותו ומלכותו (ח"ב ז).

[כז] "וידעת היום והשבת אל לבבך, פי ה' הוא האלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת, אין עוד" - שנזכה להמשיך ה'דעת הקדושה לתוך הלב, ולקיים: "וידעת היום והשבת אל לבבך" (ח"ב א).

[כח] "וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל", "זכה נעשית לו סם-חיים, לא זכה נעשית לו סם-מיתה" - שנזכה שיהיה נעשה אצלנו מלמוד התורה, 'סם-חיים'; ולהנצל שלא יהיה נעשה חסוֹשֶׁלֹם אצלנו מלמוד התורה, 'סם-מות'; שלא יהיה נכנס בלבנו שום התנגדות על צדיקי-אמת, על-ידי למודינו; ושום הרהורים וקשיות על צדיקי-הדור האמתיים (ח"א יב).

[כט] "וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל", "זכה נעשית לו סם-חיים, לא זכה נעשית לו סם-מיתה" - שנזכה להוציא בפנינו, ה'פסופין-הטובים; ולעשות על-ידי-זה 'נקודות' ל'אותיות-התורה, ולציר ה'אותיות' לטוב; ויהיו נעשים אצלנו כל דברי-התורה, 'סם-חיים' (ח"א לא).

[ל] "וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל", "זכה נעשית לו סם-חיים, לא זכה נעשית לו סם-מיתה" - שנזכה להתקרב להצדיק הגדול והרב-האמת, שהוא צדיק חסיד ולמדן; ולשמע תורה מפיו; ויהיו דברי-התורה שלו נעשין אצלנו 'סם-חיים'; ויהיה כל למודנו

להעולם, בבחינת 'סם-חיים', שיהיו נעשין על-ידם 'פעלות-טובות' בעולם (תפלות-ותחננים, השמטה ל'לקוטי-תפלות' ח"א לא).

[לא] "וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל", "זכה נעשית לו סם-חיים, לא זכה נעשית לו סם-מיתה" - שנזכה לשמע חדושי-תורה, מפי צדיקים-אמתיים, ויהיה נעשה אצלנו מחדושי-תורתם, 'סם-חיים'; ונזכה לציר ה'אור-הפשוט', בבחינת 'ברכה וטוב' (ח"א לו).

[לב] "וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל", "זכה נעשית לו סם-חיים, לא זכה נעשית לו סם-מיתה" - שנזכה שכל האדים והאורים שנשאוב מהתורות של הקטנים במעלה, יהיה נעשה אצלנו מהם, 'סם-חיים' (ח"א קיט).

[לג] "וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל", "זכה נעשית לו סם-חיים, לא זכה נעשית לו סם-מיתה" - שנזכה להתקרב ל'צדיקי-אמת' רופאי-הנפשות, שיודעים להלביש 'אור-התורה', באפן שלא יהיה נעשה אצלנו 'סם-מות' חסוֹשֶׁלֹם, רק 'סם-חיים' ו'רפואה-שלמה' (תפלות-ותחננים ח"א כג).

[לד] "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד" - מצות 'קריאת-שמע' - שנזכה להנצל מ'הרהורים-רעים', על-ידי אמירת שני פסוקים 'שמע' ו'ברוך שם', ולהוריד דמעות באמירתם (ח"א לו).

[לה] "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד" - מצות 'קריאת-שמע' - שנזכה למסר נפשנו על 'קדושת-השם', בשעת 'קבלת על מלכות-שמים' (ח"א פז).

[לו] "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד" - מצות 'קריאת-שמע' - שנזכה למסר נפשנו על 'קדושת-השם', בשעת 'קבלת על מלכות-שמים' (ח"א צה).

[לז] "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד" - מצות 'קריאת-שמע' - שנזכה לפני 'יציאת-הנשמה', לקרות 'קריאת-שמע', ולקבל 'על מלכות-שמים' (ח"א קמו).

[לח] "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד" - מצות 'קריאת שמע' - שנוזפה לומר 'קריאת שמע', ולקבל 'על מלכות שמים' באהבה; ונזפה להאריך בדלי"ת של אח"ד, שעל ידי זה נזפה לאריכות ימים (תפלות הבקרו).

[לט] "ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך" - מצות 'אהבת השם' - שנוזפה לקיים בשלמות, מצות "ואהבת את ה' אלקיך", "שיהיה שם שמים מתאהב על ידינו"; ועל ידי זה יהיה לנו פרנסה ברוח, בלי יגיעה וטרח (ח"א עה).

[מ] "ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך" - מצות 'אהבת השם' - שנוזפה לקיים מצות "ואהבת את ה' אלקיך", שהיא טרש כל המצוות, עד שיהיה שם שמים מתאהב על ידינו (תפלות ותחנונים ח"א ד).

[מא] "ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך", "בשני יצריך, ביצר טוב וביצר רע" - שנוזפה לעבד השם יתברך בלבב שלם, "בכל לבבנו נפשנו ומאדנו", "בשני יצרינו"; ונזפה להנצל מפל מיני פפירות; ונזפה ללמד 'ספרי הפוסקים'; ולידע ההכרעה ב'דיני התורה'; ונזפה שיהיה שלום בעצמנו, שלא יהיה חלק לבנו (ח"א סב).

[מב] "ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך", "בשני יצריך, ביצר טוב וביצר רע" - שנוזפה לעבד השם יתברך בשני יצרינו, להכניס התלהבות אש היצר הרע, לתוך תורה ותפלה ועבודת השם, ולא לתאות והנאת הגוף (תפלות ותחנונים ח"ב ד).

[מג] "אשר אנכי מצוך היום", "בכל יום יהיו בעיניך פחדשים" - שנוזפה להתחיל בכל יום עבודת השם מחדש, פאלו לא התחלנו עדין מעולם; ולא נפל לזקנה' (ח"א סב).

[מד] "אשר אנכי מצוך היום", "בכל יום יהיו בעיניך פחדשים" - שנוזפה לחדש עצמנו בכל יום ובכל שעה, להתחיל בכל פעם מחדש; ולהנצל מ'זקנה דסטרא אחרא', שלא תהיה העבודה זקנה וישנה אצלנו לעולם; ולחזק עצמנו בכל עת לחדש ה'רצון דקדושה' (ח"ב ד).

[מה] "ודברת בם" - שנוזפה לדבר הרבה בתורה ותפלה, עד שיהיה הגוף בטל לגמרי פאין ואפס; ויהיו נעשין מפל הטפי דמים, דבורים קדושים של תורה ותפלה (ח"א צד).

[מו] "וקשרתם לאות על ידך, והיו לטטפת בין עיניך" - מצות תפלין (ח"א לה).

[מז] "וקשרתם לאות על ידך, והיו לטטפת בין עיניך" - מצות תפלין (ח"א לח).

[מח] "וקשרתם לאות על ידך, והיו לטטפת בין עיניך" - מצות תפלין (ח"א נד).

[מט] "וקשרתם לאות על ידך, והיו לטטפת בין עיניך" - מצות תפלין (ח"א סט).

[נ] "וקשרתם לאות על ידך, והיו לטטפת בין עיניך" - מצות תפלין (ח"ב ה).

[נא] "וקשרתם לאות על ידך, והיו לטטפת בין עיניך" - מצות תפלין (תפלות ותחנונים, השמטה ל'לקוטי תפלות' ח"ב ה).

[נב] "וקשרתם לאות על ידך, והיו לטטפת בין עיניך" - מצות תפלין (ח"ב כא).

[נג] "וקשרתם לאות על ידך, והיו לטטפת בין עיניך" - מצות תפלין (ח"ב כט).

[נד] "וקשרתם לאות על ידך, והיו לטטפת בין עיניך" - מצות תפלין (ח"ב לג).

[נה] "וקשרתם לאות על ידך, והיו לטטפת בין עיניך" - מצות תפלין (ח"ב לה).

[נו] "וקשרתם לאות על ידך, והיו לטטפת בין עיניך" - מצות תפלין (תפלות הבקרו ד).

[נז] "וקשרתם לאות על ידך, והיו לטטפת בין עיניך" - מצות תפלין (תפלות הבקרו ו).

[נח] "וקשרתם לאות על ידך, והיו לטטפת בין עיניך" - מצות תפלין (תפלות הבקרו ט).

[נט] "וכתבתם על מצוות ביתך ובשעריך" - מצות מזוזה; "ולא תחמד וכו', ולא תנאווה" - שנוזפה לקיים 'מצוות מזוזה' בשלמות, ולהנצל על ידי זה מ'חמדות ותאות ממון' (ח"א כג).

ומ'צדקות הרעות; ונזפה ל'מדת האמת', ולעשות כל המצות לשמך לבד, בלי שום פניות; ולהיות "הצנע לכת", לדקדק בכל המצות בינינו לבין קוננו, לעשותם בשלמות, לשמך לבד (ח"א עט).

[ס] "וצדקה תהיה לנו, כי נשמר לעשות את כל המצוה הזאת לפני ה' אלקינו כאשר צונו" - שנזפה לתן הרבה צדקה לעניים-הגונים, בלי שקרים ופניות; ונזפה להנצל מעניים שאינם-הגונים,

נגדך. תבוא לפניך תפילתי, הטה אזנך לרנתי". ונאמר: "אברכה את יהוה בכל עת, תמיד תהלתי בפני". ונאמר: "בכל יום אברכך, ואהללה שמך לעולם ועד".

⊙ [א] תפלות-ותחנונים ח"א ז ⊙

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א צט, ואתחנן)

"ואתחנן אל ה' בעת ההוא לאמר וגו'"

(דברים ג, כג)

שנזפה להתפלל בדבקות גדול; וגם כשאינ אנו זוכים לזה - נזפה על-כל-פנים להתפלל בכל כחינו וכוונתנו. ונזפה להאמין: שכשנתפלל בדבקות, יעלו אז גם כל התפלות שהתפללנו שלא בדבקות

⊙ [ב] לקוטי-תפלות ח"א פד ⊙

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קנה,

אריכת-אפים על-ידי ארץ-ישראל)

"ואתחנן אל ה' בעת ההוא לאמר וגו'. אעברה

נא ואראה את הארץ הטובה" (דברים ג, כג-כה)

שנזפה לעבר על כל המניעות ועכובים, ולנסע ולבא בשלום לארץ-ישראל; ונזפה על-ידי 'קדשת ארץ-ישראל', לשבר 'מדת הפעם'; ונזפה לאריכת-אפים

אנא יהוה, רחמן מלא רחמים, חסדן מלא חסדים, טוב מלא טובות, צדיק מלא צדקות, מושיע מלא ישועות.

"היטיבה ברצונך" עמי, ותן לי ברחמים וחסד ובמתנת-חנם, שאזכה מהרה לבא לארץ-ישראל, לארץ-הקדושה, הארץ אשר ירשו אבותינו, הארץ אשר כל הצדיקים אמתיים נכספה וגם כלתה נפשם להיות שם, ורבים באו לשם ותקנו שם מה שפעלו, וזכו שם למה שזכו.

הכל על-ידי 'קדשת ארץ ישראל', שהיא נקדה הקדושה של כל העולם.

"ארני שפתי תפתח, ופי יגיד תהלתך". רבונו של עולם, זכני להתפלל לפניך תפילתי, בכונה גדולה ובדבקות גדול, ותהיה תפילתי שגורה ומרצה בפני.

ואפלו בעת שאין אני זוכה להתפלל בדבקות אמתית כראוי, תזכני להתפלל לפניך על-כל-פנים בכל כחי וכוונתי, ואזכה להכניס כל כחי וכוונת לבבי בדבורי התפלה.

ואזכה להאמין באמונה שלמה, ולבטח בחסדך הגדול, שכאשר תעזרני להתפלל לפניך בדבקות גדול כראוי, ותהיה תפילתי שגורה בפני, אז יעלו לפניך כל התפלות, עם התפלה ההיא שאזכה להתפלל אז כראוי, ועל-ידי-זה אזכה להתחזק תמיד בעבודת התפלה.

ויקיים מקרא שכתוב: "יהוה אלהי ישועתי, יום צעקתי בלילה

אֲשֶׁר טָרַח וַיִּגַע אֲבֵרָהֶם אֲבִינוּ עָלֵינוּ
הַשְּׁלוֹם, יָמִים וְשָׁנִים הַרְבֵּה מְאֹד,
וְהֵבִיט - וְרָאָה - וְהִבִּין - וְחָקַר - וְחָקַק -
וְחָצַב - וּמָדַד - וְשָׁקַל - וּמָנָה.

עַד שֶׁגָּלָה לוֹ הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ אֶת הָאָרֶץ
הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת, שֶׁהִיא יְסוּד נִקְדַּת
הַקְּדוּשָׁה, יְסוּד הָאֱמוּנָה, וְהִבְטִיחוּ
לְהִנְחִיל אוֹתָהּ לְזַרְעוֹ אַחֲרָיו לְדוֹרוֹתָם.

עַל-כֵּן רַחֵם עָלַי לְמַעַן שְׂמֶךָ, וְזַכְּנִי
בְּזַכּוֹתַי וְכַחוֹ, וּבְזַכּוֹת כָּל
הַצְּדִיקִים שֶׁזָּכוּ לְבֵא לְשֵׁם, שְׂאֲזַכֶּה גַם
אֲנִכִי הַנְּבֻזָה וְהַפְּחוּת בְּתַכְלִית שְׂאִין
פְּחִיתוֹת אַחֲרָיו, לְדַלֵּג וּלְקַפֵּץ מֵהֶרָה, עַל
כָּל הַמְּנִיעוֹת וְהַעֲפֹבִים וְהַסְּכֻסֻּכִים
הַמוֹנְעִים מִלְּנַסֵּעַ לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, לְשֹׁבֵר
הַכַּל מֵהֶרָה, וְלִבְּא בְּזִרְיוֹת גְּדוֹל לְאֶרֶץ-
יִשְׂרָאֵל הַקְּדוּשָׁה.

נָא אָבִי אֲב הַרְחֵמֵן, הַמְּרַחֵם רַחֵם עָלַי,
רַחֵם עַל עֲנִי וְאֲבִיוֹן כְּמִנֵּי הַפּוֹרֵשׁ
כְּפִיו נִגְדָה, מִבְּקֵשׁ וְשׂוֹאֵל צְדָקָה וּמִתַּנַּת-
חֲנָם לְבַד.

וְגַם זֶה אֵינִי זֹכֵה לוֹמַר בְּאַמֶּת, מַעֲצָם
בְּלִבּוֹל וְעֵכִירַת דַּעְתִּי, כְּאֲשֶׁר נִגְלָה
לְפָנַי אָדוֹן מְלֵא רַחֲמִים. וְאִף-עַל-פִּי-כֵן,
אֲנִי מִצְפָּה לִישׁוּעָתְךָ וְטוֹבָתְךָ, וְחִסְדֵיךָ
הַרְבִּים, וְצַדִּיקוֹתֶיךָ הַנּוֹרְאוֹת וְהַנִּפְלְאוֹת.

חֹם וְרַחֵם עָלַי, וְהִבִּיאֵנִי לְשְׁלוֹם מֵהֶרָה
לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, וְחִזַּק וְאַמֵּץ דַּעְתִּי
וְלִבִּי, שְׂאֲזַכֶּה לְעֵבֵר עַל כָּל הַמְּנִיעוֹת
וְהַעֲפֹבִים וְהַבְּלִבּוֹלִים, וְעַל כָּל מְנִיעוֹת
הַמַּח.

וְתִשְׁפִּיעַ לִי מִמּוֹן בְּשֹׁפַע עַל הוֹצָאוֹת
וְכָל הַצְּטָרְכוֹת הַדֶּרֶךְ. וְאֲזַכֶּה
לְנַסֵּעַ בְּשְׁלוֹם וְלִבְּא בְּשְׁלוֹם לְאֶרֶץ-
יִשְׂרָאֵל, שְׁלוֹם בְּגוֹפִי וּבְתוֹרַתִּי וּבְמִמוֹנִי,
שְׁלוֹם בְּלִי פָּגַע.

וְתִצְיָלֵנִי מִכָּל מִיַּי הַרְהוּרִים רְעִים,
וּמִכָּל מִיַּי פְּגָמִים. וְלֹא יִגִּיעַ
לִי הַזֶּק חֵס־וְשְׁלוֹם, עַל-יְדֵי הַדֶּרֶךְ הַרְחוּק
הַזֶּה, בְּשׁוֹם דְּבַר שְׁבָעוּלָם, בְּגוֹף וּנְפֶשׁ
וּמִמוֹן, לֹא בְּגִשְׁמִיּוֹת וְלֹא בְּרוּחַנִיּוֹת.

וְאַצֵּא בְּשְׁלוֹם, וְאֲבוֹא בְּשְׁלוֹם, וְאֲזַכֶּה
לְפַעַל שֵׁם בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל כָּל
צָרְפִי, לְזַכּוֹת לְהִתְקַרֵּב אֵלַיךָ בְּאַמֶּת עַל-
יְדֵי 'קְדוּשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל', וְלִילֵךְ וְלַעֲלוֹת
מִדְּרָגָא לְדְרָגָא בְּקְדוּשָׁה וּבְטְהָרָה גְּדוּלָה,
כְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב.

וְתִזְכְּנִי עַל-יְדֵי 'קְדוּשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל',
לְשֹׁבֵר מִדַּת הַפַּעַם בְּתַכְלִית.
וְאֲזַכֶּה לְאֲרִיכַת-אַפִּים בְּכָל הַבְּחִינּוֹת,
שְׂאֲזַכֶּה לְכַבֵּשׁ כְּעֵסִי תָּמִיד, וְלֹא אֲכַעוֹס
וְלֹא אֲקַפִּיד, שׁוֹם כְּעַס וְהַקְּפָדָה כָּלֵל, עַל
שׁוֹם דְּבַר שְׁבָעוּלָם. וְאֲזַכֶּה לְעֵבוֹד אוֹתְךָ,
בְּאַמֶּת וּבְאֱמוּנָה שְׁלֵמָה, וּבְתַמִּימוֹת גְּדוֹל.

רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, "אַמֵּץ יָדִים רַפּוֹת,
וּבְרַפִּים כּוֹשְׁלוֹת תֵּאמֵץ", "אַל
תִּטְשֵׁנִי וְאַל תַּעֲזֹבֵנִי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל".

זְכֵנִי לְבֵא לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, חֵישׁ קַל
מֵהֶרָה, וְלְזַכּוֹת שֵׁם לְכָל מֵה
שְׂיִכּוּלִין לְזַכּוֹת בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, מְקוֹם
אֲשֶׁר מִשָּׁה וְאַהֲרֹן מְסֻרוֹ נִפְשָׁם לְבֵא לְשֵׁם.

וְאֶזְכָּה לְאֲרִיכַת-אֲפִים בְּכָל הַבְּחִינֹת,
וְלֶאֱמוּנָה שְׁלֵמָה בְּאֵמֶת, וּלְבַטֵּל
הַפֶּעַס וְהַקְּפָדוֹת בְּתַכְלִית.

וְאֶזְכָּה לְהִיּוֹת טוֹב לְכָל, שְׁלֵא יְהִיָּה
בְּלִבִּי שׁוֹם צַד קִנְאָה וְשִׁנְאָה
וְהַקְּפָדָה וְכַעַס עַל שׁוֹם אָדָם שֶׁבְּעוֹלָם,
אֲפִלוּ עַל הַשּׁוֹנְאִים וְהַרוֹדְפִים אוֹתִי.

רַק אֶזְכָּה לְהִיּוֹת טוֹב לְכָל בְּאֵמֶת,
כְּרִצּוֹנָךְ הַטּוֹב. וְאֶזְכָּה לְהַזְדַּרֵּז
בְּעִבּוּדְתְךָ מְאֹד, בְּשִׂמְחָה וְחִיּוּת,
וְהַתְּלַהּבוֹת גְּדוֹל דִּקְדוּשָׁה.

וּרְחֹבָה שְׂרָצִית וְהִנְחַלְתָּ לְאֲבוֹתֵינוּ, אֶרֶץ
אֲשֶׁר אַתָּה דוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תָּמִיד.

אֶרֶץ אֲשֶׁר מֹשֶׁה רִבְּנוּ עָלֵינוּ-הַשְּׁלוֹם
הַתְּפִלָּל תַּקִּט"ו [חֲמֵשׁ-מֵאוֹת
וְחֲמֵשׁ-עָשָׂר] תְּפִלוֹת לָבֵא לְשֵׁם.

וְתַעֲזָרְנִי וְתִזְכְּנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי, לְהַמְשִׁיךְ
עָלַי שֵׁם הַמְּחִין הַקְּדוֹשִׁים,
מְחִין שֶׁל אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל בְּאֵמֶת.

⊗ [ד] לְקוּטֵי-תְּפִלוֹת ח"ב לט ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב עה, 'הנהגת הפשיטות')

"וְאַתְּחַנֵּן אֶל ה' בְּעֵת הַהוּא לֵאמֹר וְגו'. אֶעֱבְרָה
נָא וְאֶרְאֶה אֶת הָאָרֶץ הַטּוֹבָה" (דברים ג, כג-כה)

שִׁנְזָפָה ל'אוצר מתנת חנם', בכח וזכות הצדיקים
 הגדולים שזכו לחתור ולהמשיך ה'אוצר מתנת חנם'
 לכל באי עולם; ושינזפה לעלות לארץ-ישראל; ושינחזק
 עצמנו בכל-מצב: "שאין שום יאוש בעולם כלל!"

"וְאַתְּחַנֵּן אֶל יְהוָה בְּעֵת הַהִיא לֵאמֹר,
אֲדֹנָי אֱלֹהִים אַתָּה הַחֲלוֹת
לְהִרְאוֹת אֶת עַבְדְּךָ, אֶת גְּדֻלָּךְ, וְאֶת יָדְךָ
הַחֲזָקָה, אֲשֶׁר מִי אֵל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ אֲשֶׁר
יַעֲשֶׂה כַּמַּעֲשִׂיךָ וְכַגְּבוּרְתִּיךָ. אֶעֱבְרָה נָא,
וְאֶרְאֶה אֶת הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר בְּעֵבֶר
הַיַּרְדֵּן, הַהַר הַטּוֹב הַזֶּה וְהַלְּבָנוֹן."

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, חוֹנֵן אֶת
מִי שְׂאִינוּ רְאוּי לְחוֹן, מְרַחֵם אֶת
מִי שְׂאִינוּ רְאוּי לְרַחֵם, עוֹשֶׂה חֶסֶד חֲנּוּם
בְּכָל דוֹר וָדוֹר. וְכִבֵּר עֲשִׂיתָ חֶסְדִּים רַבִּים
בְּכָל־לַיּוֹת וּבְכָפֵר טִיּוֹת בְּכָל דוֹר וָדוֹר.

עַד הִנֵּה עֲזָרוּנוּ רַחֲמֶיךָ, וְלֹא עֲזָבוּנוּ
חֶסְדֶיךָ, וְגַם עַמִּי הַשָּׁפֵל וְהַנִּבְזָה

⊗ [ג] לְקוּטֵי-תְּפִלוֹת ח"ב לד ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב עא, 'חבלים נפלו לי בנעמים')

"וְאַתְּחַנֵּן אֶל ה' בְּעֵת הַהוּא לֵאמֹר וְגו'. אֶעֱבְרָה
נָא וְאֶרְאֶה אֶת הָאָרֶץ הַטּוֹבָה" (דברים ג, כג-כה)

שינזפה לבא לארץ-ישראל, ארץ אשר משה
 רבנו התפלל תקט"ו תפלות לבא לשם

עַל-בֵּן בְּאֵתִי לְבַקֵּשׁ וּלְקַרְא אֶל יְהוָה
אֵל עוֹלָם, "אֶקְרָא לְאֱלֹהִים
עָלְיוֹן, לֹאֵל גָּמַר עָלַי. יִשְׁלַח מִשְׁמַיִם
וְיוֹשִׁיעֵנִי חַרֵּף שְׂאִפֵי סֵלָה, יִשְׁלַח אֱלֹהִים
חֶסְדוֹ וְאֵמֶתוֹ."

וְיַעֲזָרְנִי וְיוֹשִׁיעֵנִי, וַיַּחֲזֵק אֶת לִבִּבִּי,
שְׂאֶזְכָּה לְהַשְׁתַּוְּקֵק וּלְהַתְּגַעְגַע
וּלְכַסֵּף בְּאֵמֶת לְזֶה, לָבֵא לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל
מִהָרָה, וְאֶזְכָּה לְעַסֵּק בְּכָל הָעֶסְקִים
הַצְּרִיכִים לְעִנְיִן נְסִיעָה זֹאת.

עַד שְׂאֶזְכָּה לָבֵא מִהָרָה לְאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה,
אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, אֶרֶץ הַחַיִּים, "אֶרֶץ
צְבִי לְכָל הָאֲרָצוֹת", אֶרֶץ חֶמְדָּה טוֹבָה

גמלת חסדים וטובות רבות בלי שיעור
וערך ומספר.

ואלו פי מלא שירה כים, ולשוני רנה
כהמון גליו וכו', לא אספיק כל
ימי להודות לך, ולשבחך, ולפאריך,
ולברך ולקדש את שמך, להודות ולהלל
ולספר, אחת מני אלף אלפי אלפים ורבי
רבבות פעמים, הטובות נסים ונפלאות,
וחסדים רבים ועצומים, חסדי חנם, אשר
עשית עמי מעודי עד היום הזה.

"מה רב טובך" אשר עשית עמי בתוך
כלליות ישראל עמך, אשר נתת
לנו מתנות טובות כאלה, מתנות יקרות
כאלה, שהיו גנוזים בבית גנזיך מעולם.

עד שבא מושיע ורב, נאמן ביתך, משה
רבנו עליו השלום, והביא לנו
חמדה גנוזה, "שעשועים יום ויום", אשר
אין ערך אליה, "וכל חפצים לא ישוו
בה".

"רבות עשית אתה יהוה אלהי", עם
כלליות ישראל, ועם כל אחד
ואחד בפרטיות בכל יום ויום, "נפלאתיך
ומחשבתך אלינו, אין ערך אליך, אגידה
ואדברה עצמו מספר".

ועתה אשר באתי לפניך יהוה אלהינו
ואלהי אבותינו, מלא חסדי חנם
תמיד.

חנני מ'אוצר מתנת חנם', וזפני לעלות
לארץ-ישראל חיש קל מהרה
בשנה הזאת.

אולי אזכה לקבל שם קדשה וטהרה,
מעשר קדשות הכלולות שם,
באפן שאזכה מעתה לשוב אליך באמת,
ולקדש ולטהר עצמי מעתה ועד עולם,
ולזכות ליראת-שמים באמת.

רבנו של עולם, אין לי פה לדבר, ולא
מצח להרים ראש, רק באתי
כעני בפתח, החיב והחוטא והפושע,
שואל ומבקש בדעת מבלבל ובלשון
עלגים, 'מתנת חנם' לבד.

בבחי וזכות הצדיקים הגדולים שזכו
לארץ-ישראל אחרי מניעות רבות,
וזכו לחתר ולהמשיך ה'אוצר מתנת חנם'
על כל באי עולם.

בזכותם וכחם לבד תמכתי יתדותי,
לבא לפניך עתה גם עתה,
לשאל ולבקש ממך 'מתנת חנם', שתחנני
מה'אוצר מתנת חנם', הפתוח ועומד
לפני הצדיקים הקדושים.

מישם תחנני ברחמיך הרבים ובחסדיך
הגדולים, ותעשה את אשר
בחקיך אלהי, ואת מצותיך אשמר, מעתה
ועד עולם.

ותזכני ותורני ותלמדני, הדרך והנתיב
והעצה, באפן שאזכה חיש קל
מהרה, לעבר ולדלג על כל המניעות,
והעפובים, והסכסוכים, והבלבולים,
המונעים אותי מלבא לארץ-ישראל.

הן מניעות מחמת ממון, הן שאר כל
מיני מניעות שבעולם, ובפרט כל
מיני מניעות המח, הכל כאשר לכל אזכה

לְשֹׁבֵר וּלְכַטֵּל מְהֵרָה מְהֵרָה, בְּאִפְנֵי
שְׂאֵזְבָה מְהֵרָה בְּסִמּוּךְ לִילְךָ וּלְבֵּא לְאַרְצ־
יִשְׂרָאֵל.

וְאֵזְבָה לְבֵּא לְשֵׁם בְּשָׁלוֹם, וְלִהְיוֹת
שֵׁם עָלֶי קְדוּשָׁה וְטָהֳרָה וְיִרְאָה
שְׁלָמָה, מִכָּל הָעֵשָׂר קְדוּשׁוֹת הַכְּלוּלִים
בְּאַרְצ־יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם בְּחִינּוֹת 'עֲשָׂרָה
מְאֻמְרוֹת' שֶׁבָּהֶם בְּרֵאת עוֹלָמְךָ, אֲשֶׁר
בָּהֶם כְּלוּלִים וְנִעְלָמִים הָעֲשָׂרוֹת הַדְּבָרוֹת,
שֶׁהֵם כְּלָלִיּוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה.

אֲשֶׁר כָּל הָעֲשָׂרָה מְאֻמְרוֹת 'עֵשָׂר
קְדוּשׁוֹת' הָאֵלֶּה, כְּלוּלִים מִכָּל
הִירְאוֹת הַקְּדוּשׁוֹת.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲדִיר אִיוֹם וְנוֹרָא,
זַכְּנֵי לְכָל הַקְּדוּשׁוֹת וְהִירְאוֹת
הָאֵלֶּה, בְּאִפְנֵי שְׂאֵזְבָה לְשׁוֹב אֵלֶיךָ
בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה בְּאַמְתָּ, וּלְעִבְדֶּךָ בְּאַמְתָּ
בִּירְאָה וּבְאַהֲבָה, לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד לְשֹׁמֵר
וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם, אֵת כָּל דְּבָרֵי תוֹרָתְךָ
בְּאַהֲבָה.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מָה אֲדַבֵּר וְאַתָּה יָדַעְתָּ
אוֹתִי, אַךְ כִּבְר הוֹדַעְתָּנוּ שְׂצָרִיכִין
לְהַתְּפִיל בְּפֶה מְלֵא, וְאַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת
כָּל פֶּה.

וְעַל־זֶה תִּמְכַּתִּי יִתְדוּתִי, לְבֵּא גַם עִתָּה
בְּתַפְּלָה וְתַחֲנוּנִים לְפָנֶיךָ, בְּעַל
הַרְחָמִים, בְּעַל הַחֶסֶד, בְּעַל הַחֲמִלָּה
וְהַחֲנִינָה.

וְאַנִּי מְקוּנָה, מִמְּקוֹם שְׂאֵנִי שָׁם, לְעֵלוֹת
מְהֵרָה לְאַרְצ־יִשְׂרָאֵל, אוֹלֵי אֵזְבָה
שָׁם מָה שְׂאֵזְבָה, בְּאִפְנֵי שְׂאֵמְצָא דְרֶךְ

וְנִתִּיב וְכֹחַ וְעֵצָה אֲמַתִּיית שְׂאֵזְבָה לְקִיּוּמָה,
בְּאִפְנֵי שְׂאֵזְבָה לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאַמְתָּ
בְּאַהֲבָה וּבִירְאָה, וּלְשׁוֹב אֵלֶיךָ בְּאַמְתָּ
מִעִתָּה וְעַד עוֹלָם.

"הַשִּׁיבֵנוּ וְאִשׁוּבָה כִּי אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵי,
רַפְּאֵנִי יְהוָה וְאַרְפָּא",
רְפוּאֹת־הַנֶּפֶשׁ וּרְפוּאֹת־הַגּוּף, "הוֹשִׁיעֵנִי
וְאוֹשַׁעַה כִּי תִהְלֹתִי אִתָּה".

חַנּוּנֵי מ'אוֹצֵר מִתְּנַת חַנּוּם', בְּכַח וְזִכּוֹת
הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים הַעֲנוּיִם בְּאַמְתָּ,
הַהוֹלְכִים בְּתַמִּימוֹת בְּאַמְתָּ, וְעוֹשִׂים
עֲצָמָם כְּאֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים לְגַמְרֵי בְּאַמְתָּ.

אֲשֶׁר אַתָּה לְבַד יוֹדַע גְּדֹל קְדוּשָׁתְךָ
וּמַעֲלָתְךָ וְעֲצָם כַּחַם, עַד אֲשֶׁר יֵשׁ
לָהֶם כַּחַח, לְהַרִים וּלְהַגְבִּיחַ גַּם אוֹתִי
מִמְּקוֹם שְׂאֵנִי שָׁם, לְקַרְבְּנִי אֵלֶיךָ,
וְלְהַבִּיאֵנִי מְהֵרָה לְאַרְצ־יִשְׂרָאֵל, וּלְזִכּוֹת
אוֹתִי, וּלְתַקֵּן כָּל מָה שֶׁקִּלְקַלְתִּי, וְלֹא אֵצֵא
מִן הָעוֹלָם־הַזֶּה, עַד שְׂאֵתְקַן בְּכַחַם אֵת כָּל
אֲשֶׁר שַׁחַתְתִּי.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, עוֹשֵׂה חֶסֶד חַנּוּם בְּכָל
דוֹר, אַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ וּחֶסְדֶיךָ חַנּוּם,
בְּרֵאת וְקִיַּמְתָּ עוֹלָמְךָ עֲשׂוּרִים־וְשִׁשָּׁה
דוֹרוֹת קוֹדֵם מִתַּן־תּוֹרָה, שְׂאֵז הָיָה הָעוֹלָם
מִתְקַיֵּם בְּלֹא תּוֹרָה, כִּי אִם בְּחֶסֶד חַנּוּם
לְבַד.

רַחֵם עָלֵינוּ גַם עִתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
וּפְתַח לָנוּ אוֹצְרֶךָ הַטּוֹב, 'אוֹצֵר
מִתְּנַת חַנּוּם', וְעֲשֵׂה עִמָּנוּ צְדָקָה וְחֶסֶד
חַנּוּם בְּכָל עֵת.

וְתַחֲזֹק וְתִאֶמֶץ אֶת לִבִּי, לְבָלִי לִפְלֵ
מִשׁוּם דְּבַר שְׂבָעוֹלָם, וְלֹא יוּכַל
הַבַּעַל-דְּבַר וְהַסְטֵרָא-אַחֲרָא לְהַחֲלִישׁ אֶת
דַּעְתִּי בְּשׁוּם אַפֵּן בְּעוֹלָם.

וְאֵדַע וְאֶאֱמִין בְּאִמוּנָה שְׁלֵמָה וְחִזְקָה
תָּמִיד: "שְׂאִין שׁוּם יְאוּשׁ בְּעוֹלָם
כָּלֵל", אִיךְ שֶׁהוּא, אִיךְ שֶׁהוּא, כִּי רַחֲמֶיךָ
לֹא כָלִים לְעוֹלָם.

וְאַתָּה מְנַסֶּה אֶת כָּל אָדָם בְּכָל עֵת,
וְאַתָּה מְגַלְגֵּל וּמְסַבֵּב עִם כָּל
אָדָם, גְּלוּלִים וְסַבּוֹת נִפְלְאוֹת, וְאַתָּה
חָפֵץ שֶׁהָאָדָם יִחֲזַק יָדוֹ בְּהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ
בְּכָל עֵת, אִף אִם הוּא כְּמוֹ שֶׁהוּא.

כִּי "לִית רַעוּתָא טְבָא דְאַתְאֲבִיד", וַיִּקַּר
וְחָבִיב בְּעֵינֶיךָ מְאֹד מְאֹד, כָּל תְּנוּעָה
וְתַנּוּעָה שֶׁהָאָדָם מְנַשֵּׂא עֲצָמוֹ לְהִתְקַרֵּב
אֵלֶיךָ מִמְּקוֹם שֶׁהוּא שָׁם, וּמְחַזֵּק אֶת-
עֲצָמוֹ בְּרַחֲמֶיךָ וְחִסְדֶּיךָ, לְקוּוֹת וּלְצַפּוֹת
בְּכָל-עֵת, לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּכָל-פַּעַם
מִחֲדָשׁ.

בְּאִשְׁרָ גְּלִית לָנוּ הַתְּנוּצָצוֹת נִפְלְאָ,
מַעֲצָם פְּלֵאֵי חִסְדֶּיךָ וְרַחֲמֶיךָ
הַרְבִּים וְהַעֲצוּמִים מְאֹד, עַל-יְדֵי צַדִּיקֶיךָ
הַקְּדוּשִׁים הָאֱמִתִּיִּים, שֶׁאֲחִזּוּ בָנוּ וְחִזְקוּ
יְדֵינוּ בְּכָל עֵת, וְקִרְאוּ בְּקוֹל גְּדוֹל
וְהַשְׁמִיעוּ אוֹתָנוּ: "שְׂאִין שׁוּם יְאוּשׁ
בְּעוֹלָם כָּלֵל".

וְאַזְכֶּה לָבֵא לְתוֹךְ שְׂמִחָה גְּדוֹלָה בְּכָל
עֵת, עַל-יְדֵי הַפְּשִׁיטוֹת
וְהַתְּמִימוֹת וְהָאִמוּנָה-שְׁלֵמָה, בְּךָ וּבְתוֹרָתְךָ

וְאַפְּלוּ בַּעַת שְׁאֵנוּ מִתְבַּטְּלִים מִדְּבָרֶי-
תּוֹרָה, רַחֵם עָלֵינוּ בְּזָכוֹת
הַצַּדִּיקִים הַגְּדוֹלִים הָאֱמִתִּיִּים, וְתִשְׁפִּיעַ
עָלֵינוּ כָּל טוֹב, וְתִקֵּים אוֹתָנוּ בְּחֶסֶד חֲנָם,
כְּמוֹ שֶׁקִּיַּמַּת עוֹלָמְךָ בְּחֶסֶד חֲנָם, עֲשִׂרִים-
וְשֵׁשָׁה דוֹרוֹת קוֹדֵם מִתַּן-תּוֹרָה.

עַל-כֵּן רַחֵם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
וְזַכְּנוּ לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיקִים-
אֱמִתִּיִּים, הַמְּקִימִים אֶת כָּל הָעוֹלָם
בְּתוֹרָתָם וּקְדוּשָׁתָם, וּבְדַרְכֵי פְּשִׁיטוֹתָם
הַנִּפְלְאִים.

שְׁנוּזְכָה בְּכַחֵם וּזְכוּתָם, לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ
קְדוּשָׁה וְחַיּוֹת וְכָל-טוֹב בְּכָל
עֵת, מִה'אוֹצֵר מִתַּנַּת חֲנָם' הַפְּתוּחַ וְעוֹמֵד
לְפָנֶיהֶם.

אֲשֶׁר עַל-יְדֵי-זֶה הֵם מְחִיִּין אֶת-עֲצָמָם
בַּעַת שְׂבַטְלִים מִן הַתּוֹרָה, וּבְזֶה
הֵם מְחִיִּין אֶת כָּל הָאֲנָשִׁים הַפְּשׁוּטִים
שְׂבָעוֹלָם (שְׁקוּרִין: פְּרֵאסְטֵאקְעֵס), הֵן בְּעַלִּי-
תּוֹרָה בַּעַת שְׂבַטְלִים מִן הַתּוֹרָה, וְהֵן אֲנָשֵׁי
הַהֲמוֹן וְעַמֵּי-הָאָרֶץ, וְאַפְּלוּ הַמְּנַחִים
בְּשָׂאוֹל-תַּחֲתִיּוֹת וּמִתַּחֲתֵינוּ רַחֲמָנָא-לְצַלָּן,
וְאַפְּלוּ אוֹמִין דְּעֵלְמָא.

כָּלֵם הֵם מְחִיִּין, עַל-יְדֵי דְרַכֵּיהֶם
הַנִּפְלְאִים, שְׂעוּשִׁים עֲצָמָם
לְפַעֲמִים כְּאֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים לְגַמְרִי,
וּמְשִׁיכִים חַיּוֹת וְשַׁפַּע טוֹב, מְקִיּוּם-
הָעוֹלָם קוֹדֵם מִתַּן-תּוֹרָה, שֶׁהִיָּה מִתְקַיֵּם
הָעוֹלָם בְּחֶסֶד חֲנָם עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה
הַנִּעְלָמָה, שֶׁהוּא הַדֶּרֶךְ לְכַבּוֹשׁ אֶרֶץ-
יִשְׂרָאֵל.

☪ [ה] לקוטי-תפלות ח"א לח ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לח, 'מרכבת פרעה וחילו')
 "ואתם הדבקים בה' אלקיכם, חיים כלכם היום"
 (דברים ד, ד)

– שנוזכה להיות דבוקים תמיד בהשם-יתברך –

מלא רחמים חומל דלים, צור ישראל וקדושו. קומה בעזרתנו, ומלא משאלותינו ברחמים, וזכנו להיות דבוקים בך תמיד בכל עת, באמת ובאמונה שלמה, בקדשה ובטהרה גדולה, כרצונך הטוב באמת.

ויקיים בנו מקרא שכתוב: "ואתם הדבקים ביהוה אלהיכם, חיים כלכם היום". אמן נצח סלה ועד.

☪ [ו] לקוטי-תפלות ח"א מט ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א מט, 'לשמש שם אהל בהם')
 "ואתם הדבקים בה' אלקיכם, חיים כלכם היום"
 (דברים ד, ד)

– שנוזכה להיות דבוקים תמיד בהשם-יתברך –

ותזכנו אותנו ואת כל עמך בית ישראל, להיות דבוקים בך תמיד, ולקבל עלינו את על מלכותך באהבה.

ותמשיך ותשפיע עלינו, חיים ארפים טובים וקיימים. ויקיים בנו מקרא שכתוב: "ואתם הדבקים ביהוה אלהיכם, חיים כלכם היום".

הקדושה, ובצדיקיך ויראיך האמתיים, הטובים והתמימים, הישרים בלבותם, ההולכים בדרכיך באמת.

ותרחם עלי, ותחזק את לבבי, לכסף ולהשתוקק ולהתגעגע באמת לארץ-ישראל, ולהרבות בתפלה ותחנונים על-זה בכל יום, עד שאזכה שתפתח לי ה' אוצר מתנת חנם', ותחנני בחסד חנם, ותושיעני מהרה לבא לשם בשלום בלי פגע, ולהמשיך עלי כל ה' אשר קדשות' שבארץ-ישראל.

הן על כל אלה לבד, אני נשען ונתלה ונסמך עדין, וצופה מרחוק לאחרית טוב ותקוה טובה, ואני מעיז פני נגדך בעזות-מצח כזה, פנחושת וברזל, בעקשנות דעקשנות, לבקש עתה מלפניך: שתעלני מהרה לארץ-ישראל, ארץ החיים, ארץ הקדושה.

ותקרבני אליך באמת, על-פי דרכי הפשיטות והתמימות, והאמונה-שלמה, באמת ובשמחה גדולה, ככל אשר שאלתי מאתך מלא רחמים עד הנה.

"יהוה יגמר בעדי, יהוה חסדך לעולם מעשי ידיך אל תרף. יהיו לרצון אמרי-פי, והגיון לבי לפניך, יהוה צורי וגאלי". אמן ואמן.

☪ [ז] לקוטי תפלות ח"א עב ☪

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א קט, יש הבל')

"וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בַּה' אֱלֹהֵיכֶם, חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם"
(דברים ד, ד)

- שְׁנוּזָכָה לַהֲיוֹת דְּבוּקִים תָּמִיד בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ -

וְתַחֲנֵנוּ מֵאַתָּה, שְׁפַע טוֹבָה וּבִרְכָה,
וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם, וְכֹל
טוֹב. חַיִּים אֲמַתִּיִּים, חַיִּים דְּקַדְשָׁה, חַיִּים
שֵׁשׁ בָּהֶם יֵרֵאת-שָׁמַיִם, חַיִּים שְׁנוּזָכָה
בָּהֶם לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאַמֶּת, וְלַעֲבֹד
אוֹתָךְ תָּמִיד, וְלִהְתְּדַבֵּק בָּהֶם בְּחֵי-הַחַיִּים.

אֵל חַי חֶלְקֵנוּ צוּרֵינוּ, הַחַיִּינוּ בְּאוֹר
פְּנִיָּךְ, הַקִּיּוּמִי וְאַחִיָּה חַיִּים דְּקַדְשָׁה,
עֲזָרָנִי וְחַנּוּנִי, וְדַבֵּק לְבִי בְּמִצְוֹתֶיךָ, זַכְּנִי
לְהִיוֹת דְּבוּק בְּךָ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד.

וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצְלִינִי בְּרַחֲמֶיךָ, מֵאַנְחוֹת
דְּסִטְרָא-אַחְרָא, שְׁלֵא יֵצֵא
מִמֶּנִּי הֶבֶל וְאַנְחָה לְתַאוֹת עוֹלָם-הַזֶּה
וְהִבְלִיו חֲסִי-וְשָׁלוֹם.

רַק כֹּל אֲנַחוֹתַי וְגַעְגּוּעֵי וְתִשׁוּקָתִי, יִהְיוּ
רַק לְשִׁמּוֹךְ וְלַעֲבוּדָתְךָ לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ
בְּאַמֶּת.

וְאַזְכָּה לְהִתְדַבֵּק בְּךָ תָּמִיד, וַיְקִים בִּי
מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "וְאַתֶּם הַדְּבָקִים
בִּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם, חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם". אָמֵן
וְאַמֵּן.

☪ [ח] לקוטי תפלות ח"א קב ☪

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א קמה,

'אין אדם מת וחציו תאוותו בידו ב')

"וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בַּה' אֱלֹהֵיכֶם, חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם"
(דברים ד, ד)

- שְׁנוּזָכָה לְקַיֵּם "וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בַּה' אֱלֹהֵיכֶם" -

מִלְּךָ חֶפֶץ בְּחַיִּים. זַכְּנִי לְהִיוֹת נִמְנָה בֵּין
הַחַיִּים תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד, לְמַעַנְךָ
אֱלֹהִים חַיִּים, וְלַמַּעַן הַצְּדִיקִים הָאֲמַתִּיִּים
הַקְּרוּיִים בְּמִיתַתָּם חַיִּים, הַחַיִּינִי וְקִיּוּמִי
בְּאוֹר פְּנִיָּךְ.

מִלֵּא רַחֲמִים, חַי הַחַיִּים, אֲדוֹן הַשָּׁלוֹם,
שֵׁים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבִרְכָה, וְרַחֲמִים
וְחַיִּים, עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ,
לְמַעַנְךָ עֲשֵׂה וְלֹא לָנוּ.

"תְּחִי נַפְשִׁי וְתִהְלֶלְךָ, וּמִשְׁפָּטְךָ יַעֲזֹרוּנִי.
כִּי עַמְּךָ מְקוֹר חַיִּים, בְּאוֹרְךָ נִרְאָה
אוֹר. קוּלִי שְׁמַעָה כְּחֶסֶדְךָ, יְהוָה
כְּמִשְׁפָּטְךָ חַיִּנִי. רַחֲמֶיךָ רַבִּים יְהוָה,
כְּמִשְׁפָּטְךָ חַיִּנִי. דְּבַקָּה לְעַפְר נַפְשִׁי, חַיִּנִי
כְּדַבְּרֶךָ".

וַיְקִים בְּנוּ מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "וְאַתֶּם
הַדְּבָקִים בִּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם, חַיִּים
כְּלַכֶּם הַיּוֹם". לְעוֹלָמֵי עֶד, וְלַנִּצְחַת נְצָחִים,
אָמֵן וְאַמֵּן.

ויקיים בנו מקרא שכתוב: "ואתם הדבקים ביהוה אלהיכם, חיים כלכם היום", מעתה ועד עולם, אמן נצח סלה ועד.

ט [ט] לקוטי תפלות ח"א קיה

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קנו, 'לב טהור ברא לי')

"ואתם הדבקים בה' אלקיכם, חיים כלכם היום"
(דברים ד, ד)

- שנוצפה להיות דבוקים תמיד בהשם יתברך -

ואהיה דבוק בך באמת תמיד, כמו שכתוב: "ואתם הדבקים ביהוה אלהיכם, חיים כלכם היום", יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי.

יא [יא] לקוטי תפלות ח"ב מג

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב פד,

ידע שעקר התחברות להשם יתברך)

"ואתם הדבקים בה' אלקיכם, חיים כלכם היום"
(דברים ד, ד)

שנוצפה על-ידי התפלה להתחבר ולהתדבק בהשם יתברך, בתכלית הדבקות בשלמות

ונצוה לתפלה בשלמות תמיד, עד שנוצפה על-ידי התפלה, לכנס ולהתקרב אליך ולהפיר אותך באמת, ולהתחבר ולהתדבק בך בתכלית הדבקות בשלמות באמת כרצונך הטוב, בעלמא דין ובעלמא דאתי, לעולמי עד ולנצח נצחים.

ויקיים בנו מהרה מקרא שכתוב: "ואתם הדבקים ביהוה אלהיכם, חיים כלכם היום". "יהיו לרצון אמרי-פי, והגיון לבי לפניך, יהוה צורי וגואלי". אמן נצח סלה ועד.

יב [יב] תפלות הבקר ט

(על-פי לקוטי-הלכות, נטילת-ידיים-שחרית ד; הבנויה

על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א סה, 'ויאמר בעז אל רות')

"ואתם הדבקים בה' אלקיכם, חיים כלכם היום"
(דברים ד, ד)

שנוצפה לעשות הרבה מצות בכל יום, ועל-ידם נהיה דבקים להשם יתברך

י [י] לקוטי תפלות ח"ב ט

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ט, 'אל אשר יהיה שמה הרוח')

"ואתם הדבקים בה' אלקיכם, חיים כלכם היום"
(דברים ד, ד)

שנוצפה לדבקות והתלהבות במדה הראויה, ולקיים "ואתם הדבקים בה' אלקיכם"

עורנו וזכנו ברחמיך הרבים, שנוצפה כלנו עמך בית ישראל, לבא דכל עלמא, שכל אחד ואחד מישראל "עם סגלה", עם הנבחר מכל העמים, יהיה נעשה לב, למקום שצריך להיות שם בבחינת לב'.

כי אין אתנו יודע עד מה, איך להתנהג בענין זה של ההתנוצצות וההתלהבות, כי אין אנו יודעים לכון המדה כלל, לפעמים הלב אטום ומטמטם לגמרי, ולפעמים בוער חוץ מהמדה.

ובלנו כאחד נתדבק אליך ונתלהב אליך באמת, עד שנוצפה להכלל בך באמת לעולמי עד ולנצח נצחים.

וְאַזְכָּה לַעֲשׂוֹת מִצּוֹת הַרְבֵּה בְּכָל יוֹם וַיּוֹם. וְעַל-יְדֵי כָּל מִצְוָה, אֶזְכָּה לְהִתְחַבֵּר וּלְקַשֵּׁר אֶת-עַצְמִי, אֶל אֹר הַזְּרִיחָה שֶׁל הַבְּטוּל אֶל הַתְּכַלִּית, שֶׁהוּא אֹר אֵין-סוּף בְּרוּךְ-הוּא, וְעַל-יָדָם נִהְיָה דְבָקִים בָּךְ.

וְנִזְכָּה שִׁיקִים בָּנוּ: "וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בִּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם, חַיִּים כְּלֶכֶם הַיּוֹם", אֲמַן נֶצַח סֵלָה וְעַד.

וַיְקַיֵּם מִהֲרָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "וּשְׁמַרְתֶּם וַעֲשִׂיתֶם, כִּי הִיא חֻמַּתְכֶם וּבִינַתְכֶם לְעֵינֵי הָעַמִּים, אֲשֶׁר יִשְׁמְעוּן אֶת כָּל הַחֻקִּים הָאֵלֶּה, וְאָמְרוּ רַק עִם חֻכְּם וְנִבְּוֹן הַגּוֹי הַגָּדוֹל הַזֶּה".

⊗ [יד] תפלות ותחנונים ⊗

הַשְּׁמֵטָה לְלִקּוּטֵי-תַפְלוֹת' ח"א יד

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א יד, 'תקעו - להמשיך שלום')

"כִּי מִי גוֹי גָּדוֹל אֲשֶׁר לוֹ אֱלֹקִים קוֹרְבִים אֵלָיו,

כֹּה' אֱלֹקֵינוּ בְּכָל קוֹרְאָנוּ אֵלָיו" (דְּבָרִים ד, ז)

שְׁנִזְכָּה לְהֶאֱמִין שֶׁהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ הוּא טוֹב לְכָל, לְכָל הַדְּבָרִים שֶׁאֲנַחְנוּ צְרִיכִים, וְנִזְכָּה לְהִתְפַּלֵּל אֵלָיו עַל כָּל מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ, וְהַשְׁתַּדְּלוּתֵנוּ יִהְיֶה רַק אֵלָיו - שֶׁהוּא בְּנִמְצָא תָמִיד, וְקָרוֹב אֵלֵינוּ בְּכָל קוֹרְאָנוּ אֵלָיו

וְזַכְּנוּ לְהֶאֱמִין בָּךְ, בְּאַמַּת וּבְאַמוּנָה שְׁלֵמָה, שְׂאֵתָה "טוֹב לְכָל".

חֲיִינוּ: לְכָל הַדְּבָרִים הַנִּצְרָכִים לְהָאָדָם, הֵן רְפוּאָה, אוּ פְּרֻנְסָה, וְכָל כִּיּוֹצֵא בְּזֵה, מִכָּל אֲשֶׁר יִחְסַר לוֹ לְהָאָדָם, אֵתָה "טוֹב לְכָל", לְמַלְאוֹת לוֹ כָּל מִשְׁאֲלוֹתָיו וּמְחִסּוֹרָיו, כִּאֲשֶׁר יִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ עֲלֵיהֶם בְּאַמַּת בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים.

וְנִזְכָּה, שִׁיְהִיָּה כָּל הַשְׁתַּדְּלוּתֵנוּ רַק אַחַר הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, וְעַל כָּל אֲשֶׁר יִצְטָרֵךְ לָנוּ, נִתְפַּלֵּל רַק לְפָנֶיךָ תִּתְבָּרַךְ בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים, וְלֹא נִרְדֵּף אַחַר תַּחֲבוּלוֹת רַבּוֹת.

כִּי מֵה לָנוּ לְהַשְׁתַּדֵּל אַחֲרֵיהֶם, אֲשֶׁר עַל-פִּי-רֹב אֵי-אֶפְשָׁר וְקָשָׁה מְאֹד לְהַשִּׁיגָם, כְּגוֹן: הַסַּמִּים הַצְּרִיכִים לְרְפוּאָה, וְכֵן בְּעֵינֵי פְּרֻנְסָה, וְכִיּוֹצֵא.

⊗ [יג] לקוטי-תפלות ח"א סא ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א סא, 'חדי רבי שמעון')

"וּשְׁמַרְתֶּם וַעֲשִׂיתֶם כִּי הוּא חֻמַּתְכֶם וּבִינַתְכֶם לְעֵינֵי הָעַמִּים, אֲשֶׁר יִשְׁמְעוּן אֶת כָּל הַחֻקִּים הָאֵלֶּה, וְאָמְרוּ רַק עִם חֻכְּם וְנִבְּוֹן הַגּוֹי הַגָּדוֹל הַזֶּה" (דְּבָרִים ד, ז)

שְׁנִזְכָּה לְהוֹלִיד גּוֹפִים זָכִים וְקַדוּשִׁים, שִׁיְהִיוּ רְאוּיִם לְקַבֵּל נְשִׁמוֹת גְּדוּלוֹת וְקַדוּשׁוֹת, שִׁיִּזְכּוּ לְהַשִּׁיג 'סוּד-הָעֵבֹר'

וְתִזְכְּנוּ לְהוֹלִיד בָּנִים חַיִּים וְקַיָּמִים, לְעִבּוּדְתְּךָ וּלְיִרְאָתְךָ וּלְתוֹרַתְךָ.

וְתַעֲזְרֵנוּ שֶׁתִּהְיֶה אֲכִילַתְנוּ וְזוּוּגְנוּ בְּקַדְשָׁה גְּדוּלָּה, עַד שְׁנִזְכָּה לְהוֹלִיד גּוֹפִים זָכִים וְקַדוּשִׁים, שִׁיְהִיוּ כְּלֵם רְאוּיִם לְקַבֵּל נְשִׁמוֹת גְּדוּלוֹת, נְשִׁמוֹת קַדוּשׁוֹת, שִׁיְהִיָּה לָהֶם הַשְּׂגָה גְּדוּלָּה.

שִׁיִּזְכּוּ לְהַשִּׁיג בְּעוֹלָם 'סוּד-הָעֵבֹר', לְדַעַת 'סוּד תַּהֲלוּכַת הַגְּלָגָלִים', וְכָל הַדְּבָרִים וְהַשְּׁנוּיִם הַבָּאִים עַל-יָדָם כְּרִצּוֹנְךָ הַטוֹב, אֲשֶׁר אֵתָה מְנַהִיג אוֹתָם בְּרַחֲמִים עַל-יְדֵי הַנְּשִׁמוֹת וְהַשְּׂכָלִיִּים הַגְּבוּהִים.

הלא טוב לנו, לבקש ולהתחנן על הכל, רק לפניך תתברך, אשר אתה בנמצא תמיד, וקרוב אלינו מאד, כמו שכתוב: "כי מי גוי גדול אשר לו אלהים קרבים אליו, כיהוה אלהינו בכל קראנו אליו".

ואתה יכול למלאות כל משאלותינו, בסבה קלה וקרובה מאד, כי ממך יתברך "לא יפלא כל דבר".

ועל-ידי-זה יהיה כל השתדלותנו רק להרבות בתפלה ובתחנונים תמיד.

⊗ [טו] לקוטי-תפלות ח"א לז ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לז, 'דרשו ה' ועזו')

"רק השמר לך ושמר נפשך מאד, פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך, ופן יסורו מלבבך כל ימי חייך" (דברים ד, ט)

כל השוכח דבר אחד ממשנתו, מעלה עליו הפתוב כאלו מתחייב בנפשו, שנאמר (דברים ד, ט): "רק השמר לך ושמר נפשך מאד, פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך" (אבות פ"ג מ"ח) כל המשכח דבר אחד מתלמודו, עובר בלאו, שנאמר (דברים ד, ט): "השמר לך ושמר נפשך מאד פן תשכח את הדברים"

שנזכרה לזכר היטב, כל דברי התורה ועבודת-השם - בעלמא דין ובעלמא-דאתי; ולזכר השם-יתברך תמיד; ושללא נשכח שום דבר ממשנתנו; ונזכרה לשכח לגמרי כל המחשבות-חיצוניות, וחכמות-חיצוניות

וברחמיך הרבים תוציאני ותעלני, מבחינת 'בהמה', לבחינת 'אדם', מ'גוף' ל'נפש', מ'חמר' ל'צורה', מ'חשך' ל'אור', מ'סכלות' ל'חכמה', מ'חכמות ומחשבות חיצוניות'

ל'חכמות התורה-הקדושה', מ'שכחה' ל'זכרון'.

ותשפיע עלי מאתך 'כח הזכרון', ואזכה לזכור תמיד היטב, את כל דברי תורתך ועבודתך.

הן מה שאני לומד בספרים-הקדושים, הן מה ששמעתי או מה שאני עתיד לשמע מפני רבותי וחברי, כל הדברים הקדושים הנוגעים ליראת יהוה ולעבודתו ותורתו.

בלם אזכה לזכור תמיד היטב, בכח ה'זכרון-דקדושה', מעתה ועד עולם, ולא אשכח שום דבר ממשנתי.

ועזרני ברחמיך הרבים, שאזכה לשכח את כל מיני מחשבות-זרות, מחשבות-חיצוניות, וחכמות-חיצוניות, וכל מיני הרהורים רעים ועקמימיות שבלב, שנדבקו בלבי ובדעתי בעונותי-הרבים, וכל מיני מחשבות המבלבלים מעבודתך האמתיות.

בלם אזכה ברחמיך הרבים, להעבירם מדעתי ולבי לגמרי, ולשכחם לגמרי מעתה ועד עולם.

ומעתה אזכה לזכור אותך תמיד בכל עת, בשבתי בביתי, ובלכתי בדרך, בשכבי ובקומי, ולדבק מחשבתי אליך תמיד, ולתורתך ולעבודתך באמת, ביראה ואהבה, בקדושה ובטהרה גדולה, באמת ובאמונה שלמה.

ואזכה שיתדבק לבי ומחשבתי אליך ולתורתך ולמצותיך באמת,

**בְּדַבְּקוֹת גְּדוּל, וּבַהֲתַקְּשׁוֹת אַמִּיץ וְחֶזֶק
מְאֹד.**

**עַד שְׂאֲזֹכָה לְזִכְרֵי הַיֵּטֵב, אֶת כָּל דְּבָרֵי
תוֹרָתְךָ וְעִבּוּדְתְךָ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד,
וְלֹא אֲשַׁכַּח שׁוֹם דְּבַר מִדְּבָרֵי תוֹרָה
וְעִבּוּדָה לְעוֹלָם, רַק אֲזַכֶּה לְזוֹכְרֵם תָּמִיד,
בְּעֶלְמָא דִּין וּבְעֶלְמָא דְאֵתִי.**

טז] לקוטי תפלות ח"א מז

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א מז, 'מחאת-כפיים בתפלה')

**"רַק הַשְּׁמֹר לָךְ וְשִׁמּוֹר נִפְשֶׁךָ מְאֹד, פֶּן תִּשְׁכַּח
אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֶיךָ, וּפֶן יִסּוּרוּ מִלְּבַבְךָ
כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ" (דְּבָרִים ד, ט)**

כָּל הַשׁוֹכַח דְּבַר אֶחָד מִמִּשְׁנֵתוֹ, מַעֲלָה עָלָיו הַפְּתוּב כְּאִלוֹ
מִתְחַיֵּב בְּנַפְשׁוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים ד, ט): "רַק הַשְּׁמֹר לָךְ וְשִׁמּוֹר נִפְשֶׁךָ
מְאֹד, פֶּן תִּשְׁכַּח אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֶיךָ" (אבות פ"ג מ"ח)
כָּל הַמִּשְׁכַּח דְּבַר אֶחָד מִתְּלַמּוּדוֹ, עוֹבֵר בְּלֹא, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים
ד, ט): "הַשְּׁמֹר לָךְ וְשִׁמּוֹר נִפְשֶׁךָ מְאֹד פֶּן תִּשְׁכַּח אֶת הַדְּבָרִים"
שֶׁנֶּזְכָּה לְסַלֵּק ה' שְׂכַחָה'; וְנִזְכָּה לְזִכְרוֹן-דְּקִדְשָׁה',
לְזַכֵּר כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה-הַקְּדוּשָׁה תָּמִיד, וְשִׁלָּא נִשְׁכַּח
דְּבַר מִמִּשְׁנֵתוֹ לְעוֹלָם

**וְנִזְכָּה לְדַחוֹת מַחִיץ-דְּקִטְנוֹת מְאִתְּנוּ,
וְתַעֲבִיר וְתַסְלֵק הַשְּׂכַחָה מְאִתְּנוּ.**

**וְתִזְכְּנוּ לְמַחִיץ קְדוּשִׁים דְּגְדָלוֹת,
וְלְזִכְרוֹן-דְּקִדְשָׁה', לְזַכֵּר אֶת
כָּל דְּבָרֵי תוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה תָּמִיד, וְלֹא
אֲשַׁכַּח דְּבַר מִמִּשְׁנֵתִי לְעוֹלָם.**

יז] לקוטי תפלות ח"א נד

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א נד, 'זיהי מקץ, זכרון')

**"רַק הַשְּׁמֹר לָךְ וְשִׁמּוֹר נִפְשֶׁךָ מְאֹד, פֶּן תִּשְׁכַּח
אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֶיךָ, וּפֶן יִסּוּרוּ מִלְּבַבְךָ
כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ" (דְּבָרִים ד, ט)**

כָּל הַשׁוֹכַח דְּבַר אֶחָד מִמִּשְׁנֵתוֹ, מַעֲלָה עָלָיו הַפְּתוּב כְּאִלוֹ
מִתְחַיֵּב בְּנַפְשׁוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים ד, ט): "רַק הַשְּׁמֹר לָךְ וְשִׁמּוֹר נִפְשֶׁךָ
מְאֹד, פֶּן תִּשְׁכַּח אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֶיךָ" (אבות פ"ג מ"ח)
כָּל הַמִּשְׁכַּח דְּבַר אֶחָד מִתְּלַמּוּדוֹ, עוֹבֵר בְּלֹא, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים
ד, ט): "הַשְּׁמֹר לָךְ וְשִׁמּוֹר נִפְשֶׁךָ מְאֹד פֶּן תִּשְׁכַּח אֶת הַדְּבָרִים"
שֶׁנֶּזְכָּה לְזַכֵּר אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה; וְשִׁלָּא נִשְׁכַּח דְּבַר
מִמִּשְׁנֵתוֹ. וְשִׁלָּא נִשְׁכַּח אֶת הַדְּבָרִים שֶׁרָאִינוּ
וְשִׁמְעֵנוּ מִהַחֲכָמִים-הָאֱמִתִּיִּים

**וְנִזְכָּה לְזַכֵּר אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת,
וְלֹא נִשְׁכַּח דְּבַר מִמִּשְׁנֵתוֹ. וְלֹא
נִשְׁכַּח אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֵינוּ,
וְאֲשֶׁר שָׁמְעוּ אָזְנוֹנוּ, מִפִּי חֲכָמֶיךָ
הָאֱמִתִּיִּים.**

**וְנִזְכֵּר בְּעֶלְמָא-דְאֵתִי תָּמִיד, עַד אֲשֶׁר
נִזְכָּה לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת, וְלִהְיוֹת
כְּרִצוֹנָה הַטוֹב תָּמִיד.**

יח] לקוטי תפלות ח"א קלא

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א קצב,

'מעלת דבור אמת של הצדיק')

**"רַק הַשְּׁמֹר לָךְ וְשִׁמּוֹר נִפְשֶׁךָ מְאֹד, פֶּן תִּשְׁכַּח
אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֶיךָ, וּפֶן יִסּוּרוּ מִלְּבַבְךָ
כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ" (דְּבָרִים ד, ט)**

כָּל הַשׁוֹכַח דְּבַר אֶחָד מִמִּשְׁנֵתוֹ, מַעֲלָה עָלָיו הַפְּתוּב כְּאִלוֹ
מִתְחַיֵּב בְּנַפְשׁוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים ד, ט): "רַק הַשְּׁמֹר לָךְ וְשִׁמּוֹר נִפְשֶׁךָ
מְאֹד, פֶּן תִּשְׁכַּח אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֶיךָ" (אבות פ"ג מ"ח)
כָּל הַמִּשְׁכַּח דְּבַר אֶחָד מִתְּלַמּוּדוֹ, עוֹבֵר בְּלֹא, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים
ד, ט): "הַשְּׁמֹר לָךְ וְשִׁמּוֹר נִפְשֶׁךָ מְאֹד פֶּן תִּשְׁכַּח אֶת הַדְּבָרִים"
שֶׁנֶּזְכָּה לְזִכְרוֹן-דְּקִדְשָׁה', לְזַכֵּר הַיֵּטֵב כָּל הַדְּבָרִים
שֶׁל הַצְּדִיקִים-הָאֱמִתִּיִּים, שֶׁשִּׁמְעֵנוּ מִפִּיהֶם וְרָאִינוּ

בספריהם; וכל מה ששכחנו, תזכירנו; ונזכה לחזר
 כל דבר, לפחות ק"א פעמים; ולא נשפח אפלו דבור
 אחד ממשנתנו, כל ימי חיינו לעולם

"זכרתי ימים מקדם, הגיתי בכל
 פעליך, במעשה ידיך אשוחח.
 פרשתי ידי אליך, נפשי כארץ עיפה לך
 סלה. אזכר מעללי יה, כי אזכרה מקדם
 פלאך. זכור תזכור ותשוב עלי נפשי".

רבנו של עולם, זוכר כל הנשפחות
 אתה הוא מעולם, ואין שכחה
 לפני פסא כבודך.

עזרני והושיעני למען שמך, שאזכה
 לזכר היטב, את כל הדבורים של
 הצדיקים-אמתיים, שזכיתי לשמע
 מפיהם ולראות בספריהם.

זבני שאזכר היטב, בכח הזכרון יפה,
 את כל דבור ודבור שיצא מפיהם,
 ושמעתי מפיהם, או מפני כתביהם.

כי אתה יודע, עצם רום מעלות
 נשגבות, של כל דבור ודבור הקדוש
 שיצא מפיהם, אפלו במילי-דעלמא,
 אשר אין ערך אליהם, כי כל דבריהם
 אמת וצדק.

ומי שזוכה לקבל דבריהם באמת,
 ולחוקקם בכח זכרונו יפה, הוא
 מקבל פניו ושכלו ונשמתו של הצדיק,
 ונחלק בדעת המקבל והשומע, אור פני
 הצדיק ושכלו ונשמתו, מכל-שכן
 כששומעים מהם דברי-תורה הקדושים.

וברחמיך הרבים, "אזנים כרית לי",
 וכמה פעמים מתנוצץ בלבי,

מעט עצם נפלאות קדשת דבריהם
 הנוראים, המאירים לארץ ולדרים עליה,
 באור נפלא ונורא מאד מאד, עד אין
 חקר, עד אשר נתעורר לבי קצת,
 להתקרב אליך באמת.

אבל בעונותי-הרבים, התגברה עלי
 השכחה, ונשפח ממני אור
 דבריהם המאירים, ונתרחקתי ממך כמו
 שנתרחקתי, שכחתי את טובתי, ונשיתי
 את קדשתם. "נשכחתי כמת מלב, הייתי
 ככלי אבד".

על-כן באתי לפניך בעל הרחמים,
 מזכיר נשפחות, שתרחם עלי
 מעתה, ותזכירני לזכר מעתה, את כל דברי
 אמת שאשמע מפי הצדיקים-אמתיים, או
 מה שאלמד בספריהם הקדושים.

ותזכירני ברחמיך כל מה ששמעתי
 כבר ושכחתי, הכל תזכירני
 ברחמיך, ולא אשפח עוד דבר ממשנתי
 כל ימי חיי עד עולם.

ותזכירני לחזר כל דבור וכל חדוש
 אמת של התורה-הקדושה,
 מאה פעמים ואחד לפחות, באפן שאזכר
 היטב כל דבור ודבור בדעתי, ולא אשפח
 ממשנתי אפלו דבור אחד לעולם.

עד שיהיה נחקק ונצטיר בדעתי ושכלי
 ונשמתי, פניו ושכלו ונשמתו, של
 הצדיק-האמת שאני לומד ועוסק בדבריו
 הקדושים והנוראים.

באפן שארגיש היטב, טעם נעם
 מתיקות ערבות דבריהם

הנשגבים, ויאיר בדעתי ונשמתי, אור
התנוצצות דבריהם המאירים, באור נשגב
ונורא מאד מאד.

למען אזכה, לשוב אליך מהרה,
להשליך "אלילי כסף וזהב",
ולא אלך עוד אחרי "שרירות לבי הרע".
ואמשך ואשמט את-עצמי, מהבלי עולם-
הזה ותענוגותיו.

ואשים כל מגמתי ותשוקתי וחספי
וחשקי ורצוני ותקותי, לעולם-
הבא הנצחי הקים לעד, לא אחליף עולם
עומד בעולם עובר, כצל עובר.

רחם עלי למען שמך, וזפני לזכרון
אמת דקדושה, לזכר היטב את כל
דברי התורה-הקדושה.

ותזבני להתמיד בלמודי היטב, להגות
בתורתך הקדושה יומם ולילה,
ולחזור כל דבר מאה פעמים ואחד.

באפן שאזכר תמיד את כל דבור, וכל
חדוש, וכל טעם ועצה, אשר
גלית לנו בתורתך הקדושה, המלאה
עצות ואורות קדושות ונוראות.

ולזכרם היטב בכח הזכרון שלי יפה
כל ימי חיי עד עולם, עד
היום אשר תאספני אליך בשלום.

ואזכה לבא לשם, עם כל דברי
התורה, שיהיה קשור, וחקוק,
וכלול, ונאחד, בשכלי ונשמת, כל דברי
התורה שבכתב ושבעל-פה.

ואזכה ברחמיך, להיות בכלל 'יראיך
עוסקי תורתך' שנאמר עליהם:
"אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו".

⊗ [יט] לקוטי-תפלות ח"א נג ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א נג, 'ה"א הדעת')

"והודעתם לבניך ולבני בניך" (דברים ד, ט)

שנזכה להודיע לדורות הבאים, את כל מעשה יהוה
הגדול והנורא, אשר שמענו מאבותינו ורבותינו

רבוננו של עולם, חוס ורחם עלינו,
והתפתה והתרצה והתפייס
לתפלתנו, ושמע קול פגיעתנו, והשלם
את דעתנו ברחמיך הרבים, ונזכה להפיר
אותך גם בזה העולם, בתכלית השלמות
שאינ שלמות אחריו.

ולהודיע גדלתך וגבורתך לכל באי
עולם, להודיע לדורות
הבאים, את כל מעשה יהוה הגדול
והנורא, אשר שמענו מאבותינו ורבותינו
הקדושים. "דור לדור ישבח מעשיך,
וגבורותיך יגידו. אב לבנים יודיע אל
אמתך".

ונזכה לקים באמת מקרא שכתוב:
"והודעתם לבניך ולבני בניך".
למען דעת כל עמי הארץ, כי יהוה הוא
האלהים אין עוד.

☪ [כ] לקוטי-תפלות ח"א צ ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רפב, 'אזמרה לאלקי בעודי')

"והודעתם לבניך ולבני בניך" (דברים ד, ט)

שנזכה לידע איך להתנהג עם בנינו מקטנותם, לשמרם מן הכתות הרעות, ולחנכם לטובה בדרך הישר והאמת, בתמימות ופשיטות, כאשר קבלנו מאבותינו ורבותינו הקדושים; ונזכה להודיע לבנינו ודורותינו, ולדורות זרע ישראל, את כל מעשי יהוה הגדול, אשר עשית עמנו

ותעזר ותגן ותושיע לנו בכל-עת, ותורנו ותלמדנו תמיד, שנזכה לידע, איך להתנהג עם בנינו וזרענו מקטנותם, איך לשמרם ולמלט נפשם מן הכתות הרעות.

ולחנכם לטובה, בדרך הישר והאמת, והאמתים, שילכו בדרך הישר והאמת, בתמימות ופשיטות כרצונך הטוב באמת, כאשר קבלנו מאבותינו ורבותינו הקדושים.

ונזכה להודיע לכל בנינו ודורותינו הבאים אחרינו, ולכל דורות זרע ישראל, את כל מעשי יהוה הגדול, אשר עשית עמנו מימי אבותינו עד הנה בכל דור ודור, "למען ידעו דור אחרון, בנים וילדו, יקמו ויספרו לבניהם".

ונזכה לקים בשלמות מקרא שכתוב: "והודעתם לבניך ולבני בניך", להודיע להם קדשת אמונתנו הקדושה והטהורה והתמימה.

רחם עליהם ועלינו למענך, והגן בעדיהם, ושמרם והצילם, מפל מיני חנוכים הרעים, של כל מיני דרכים שאינם ישרים בעיניך. "אתה יהוה תשמרם, תצַרנו מן הדור זה לעולם".

חמל על פלטת ילדי עמך בית-ישראל, אשר אין לנו על מה להשען, כי-אם על זכות הבל-פיהם הקדוש שאין בו חטא.

ותאריך ימיהם ושנותיהם בטוב ובנעימים, ותהיה עמם תמיד, ותעזרם ותושיעם, שיוכרו לעבדך באמת, כל ימיהם לעולם.

☪ [כא] לקוטי-תפלות ח"ב ז ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ז, 'כי מרחמם ינהגם')

"והודעתם לבניך ולבני בניך" (דברים ד, ט)

שנזכה להעמיד בנים ותלמידים, ולהכניס בהם ה'דעת-דקדושה'; ונזכה לדבר בכל יום עם חברינו ובנינו ביראת-שמים; והם יזכו להוליד בנים ותלמידים רבים, להאיר בהם ה'דעת-הקדוש' ששמענו וקבלנו; וכן מדור לדור לעולם

ונזכה מעתה לעבדך באמת, באימה וביראה ובאהבה, ולא נסור מרצונך ימין ושמאל, עד שנזכה על-ידי היראה שלמה, להעמיד בנים ותלמידים הגונים בעולם.

שיוזכה כל אחד ואחד, אני וכל עמך בית-ישראל, להכניס הדעת-דקדושה, בבנינו ויוצאי-חלצינו, ובתלמידים הגונים, כמו שכתוב: "והודעתם לבניך ולבני בניך".

וכל דבורנו ועסקנו בזה העולם, יהיה רק בתורתך ועבודתך, שנזכה תמיד, שכל אחד ואחד יעסק וידבר עם חברו ביראת-שמים, בכל יום ויום.

ויקבלו דין מן דין, תורה, ודעת-
אלהים, ויראת-שמים, ויעורר
ויזרו ויחזק כל אחד ואחד את חברו,
בעבודת השם יתברך.

כי כבר גלית לנו על-ידי חכמיה
האמתיים: שזה עקר ההשארה
והחליפות, שנשאר מן האדם אחר מיתתו
בעולם-הזה, כי אין נשאר מן האדם
כלום בעולם-הזה אחר פטירתו, כי אם
דעתו ודבוריו הקדושים שזכה להאיר
בחבריו ובניו.

על-כן באנו לפניך יהוה אלהינו ואלהי
אבותינו, אלהי הראשונים
והאחרונים, מגן ומושיע לנו בכל דור
ודור. שתרחם עלינו ברחמיה הרבים,
ותעזר לנו ותזכנו, שיהיה נשאר זכרנו
לדורי דורות, ולא יפסק חבל הקדשה של
ישראל לעולם.

ונזכה בכל יום תמיד, לדבר עם חברינו
ובנינו ביראת-שמים, ויתקיימו
דברינו ודעתנו אצלם, ולא יעברו דברינו
מלבם חס-ושלום, רק יפנסו דברינו
האמתיים בלבם, וישמעו ויתקיימו אצלם
לעד, פיתד חזק כל ימוט. וישובו אליך
באמת.

באפן שנזכה כלנו להאיר, בהענפים
היוצאים מאתנו, להשאיר בנים
ותלמידים הגונים הרבה בעולם.

עד שבנינו ותלמידינו, יזכו להוליד
עוד בנים ותלמידים רבים, להאיר

בהם הדעת-הקדוש, ששמענו וקבלנו
מפי רבותינו וחכמינו זכרונם-לברכה,
וכן מדור לדור לעולם. "דור לדור ישבח
מעשיך, וגבורותיך יגידו".

ויקיים בנו מהרה מקרא שכתוב: "ואני
זאת בריתי אותם אמר יהוה,
רוחי אשר עליך, ודברי אשר שמתי
בפיך, לא ימושו מפיה, ומפי זרעך, ומפי
זרע זרעך, אמר יהוה, מעתה ועד עולם".

❁ [כב] לקוטי-תפלות ח"ב מב ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב פג, 'על-ידי תקוון-הברית')

"והודעתם לבניך ולבני בניך" (דברים ד, ט)

שנזכה להודיע לבנינו ולבני בנינו ולכל בני-ישראל
- את כל מעשה יהוה ונפלאותיו אשר עשה עמנו

רבוננו של עולם, השם פה לאלם, תן
לנו פה, לשוח בתורתך
ונפלאותיך האמתיות תמיד, "למען ידעו
דור אחרון, בנים יולדו, יקומו ויספרו
לבניהם".

ונזכה להודיע לבנינו, ולבני בנינו,
ולכל בני-ישראל לדורותם, את
כל מעשה יהוה ונפלאותיו, אשר עשה
עמנו, מיום יציאת-מצרים, עד היום הזה,
כמו שכתוב: "והודעתם לבניך ולבני
בניך".

חַמֵּל עַל עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל, שְׁתַּבְּעֵרְתָּ אֶשׁ
הַקֹּדֶשׁ שְׁלָהֶם, לֹא תִכְבֶּה לְעוֹלָם
וְעַד, וַיִּקְיָם מִהֲרָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "אֵשׁ
תָּמִיד תּוֹקֵד עַל הַמִּזְבֵּחַ, לֹא תִכְבֶּה."

וְנִזְכָּה כְּלָנוּ, לְקַבֵּל מֵאֵשׁ הַקֹּדֶשׁ שְׁלָהֶם
בְּכָל-פַּעַם, לְחַמֵּם וּלְהִלְהִיב לִב
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ, בְּהַתְּלַהֲבוֹת דְּקִדְשָׁה,
אֵלֶיךָ וּלְעִבּוֹדֶתְךָ בְּאַמֶּת, בְּהַדְרָגָה וּבְמִדָּה
כְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב.

וְכָל מָה שֶׁתִּזְכְּנֵנִי לְהַכְנִיִס חַמִּימוֹת
וְהַתְּלַהֲבוֹת דְּקִדְשָׁה בְּלִב אַחֲרִים,
אֲזָכָה שְׂתוֹסֵף עָלַי וַיִּמְשֵׁךְ עָלַי בְּכַפְלֵי-
כַפְלִים מִלְמַעְלָה, חַמִּימוֹת-הַלֵּב וְהַתְּלַהֲבוֹת-
דְּקִדְשָׁה, עַל-יְדֵי אֲבוֹתֵינוּ וְרַבּוֹתֵינוּ
צַדִּיקֶיךָ עוֹשֵׂי רִצּוֹנְךָ מִשְׁרֵתֶיךָ אֵשׁ לוֹהֵט.

וְעַל-יְדֵי-זֶה אֲזָכָה לְבַעַר וּלְגַרֵּשׁ
וּלְסַלֵּק מִלְּבָבִי, כָּל הָרוֹחַ-
שְׁטוֹת, וְכָל הַמַּחְשָׁבוֹת וְרַעֲיוֹנֵים רָעִים,
עַד שֶׁאֲזָכָה מִהֲרָה לְטָהֳרַת-הַלֵּב בְּאַמֶּת.

וְעַל-יְדֵי-זֶה אֲזָכָה, לְדַבֵּר דְּבוּרִים
חֲדָשִׁים קְדוֹשִׁים וּטְהוּרִים
בְּכָל-פַּעַם לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת, לְרִצּוֹתֶךָ
שֶׁתִּקְרַבְנִי אֵלֶיךָ מִהֲרָה.

וְאַתְּיָה דְבוּק בְּךָ בְּאַמֶּת תָּמִיד, כְּמוֹ
שְׁפָתוֹב: "וְאַתֶּם הַדְּבָקִים
בִּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם, חַיִּים פְּלִכֶם הַיּוֹם."

וַיִּקְיָם בִּי וּבְכָל יִשְׂרָאֵל מִהֲרָה מִקְרָא
שְׁפָתוֹב: "שִׁימְנֵי פַחוֹתֶם עַל
לְבָבְךָ, פַּחוֹתֶם עַל זְרוּעֶיךָ. כִּי עֲזָה כַּמּוֹת
אֶהְבֶּה, קָשָׁה כְּשֹׂאוֹל קִנְאָה, רִשְׁפִּיהָ רִשְׁפֵּי
אֵשׁ שְׁלֵהֲבַת-יָהּ. מִיָּם רַבִּים לֹא יוֹכְלוּ

☪ [כג] תְּפִלוֹת-וְתַחֲנוּנִים ☪

הַשְּׂמִטָּה לְלִקּוּטֵי-תְּפִלוֹת' ח"א כא

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כא, 'עתיקא טמיר וסתים')

"וְהוֹדַעְתֶּם לְבַנְיָהּ וּלְבְנֵי בְנֵיהָ" (דְּבָרִים ד, ט)

"וְשִׁנַּנְתֶּם לְבַנְיָהּ" (דְּבָרִים ד, ז)

שְׁנִזְכָּה שִׁישְׂאָר מֵאַתְנּוּ הַשְּׂאֲרַת הַדַּעַת-

דְּקִדְשָׁה, בְּבִנְיָנוּ וַיּוֹצֵאנוּ חֲלָצֵינוּ

וְנִזְכָּה לְקִיָּם מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "וְהוֹדַעְתֶּם
לְבַנְיָהּ וּלְבְנֵי בְנֵיהָ". וְכַתִּיב:
"וְשִׁנַּנְתֶּם לְבַנְיָהּ". וְכֵן: "וּלְמַדְתֶּם אֹתָם
אֶת בְּנֵיכֶם".

וְנִזְכָּה שִׁישְׂאָר מֵאַתְנּוּ, הַשְּׂאֲרַת הַדַּעַת-
דְּקִדְשָׁה, גַּם בְּבִנְיָנוּ וַיּוֹצֵאנוּ-
חֲלָצֵינוּ, וְנִזְכָּה לְגַדֵּל אֶת בְּנֵינוּ, לְתוֹרָה
וּלְחֻפָּה וּלְמַעֲשֵׂים-טוֹבִים.

☪ [כד] לִקּוּטֵי-תְּפִלוֹת' ח"א קיח ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קנו, 'לב טהור ברא לי')

"כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ אֵשׁ אֹכְלָה הוּא, אֵל קָנָא" (דְּבָרִים ד, כד)
שְׁנִזְכָּה לְקַבֵּל חַמִּימוֹת וְהַתְּלַהֲבוֹת דְּקִדְשָׁה,
מִרַבּוֹתֵינוּ הַצַּדִּיקִים אֲשֶׁר דְּבָקִים בֵּה' אֱלֹהֵינוּ "אֵשׁ
אֹכְלָה"; וְאַשֶּׁם הַקְּדוֹשׁ לֹא תִכְבֶּה לְעוֹלָם וְעַד

וְאַזְכָּה לְקַבֵּל וּלְהַמְשִׁיךְ בְּלִבִּי בְּכָל-
פַּעַם, חַמִּימוֹת וְהַתְּלַהֲבוֹת
דְּקִדְשָׁה, מִרַבּוֹתֵינוּ הַצַּדִּיקִים, אֲשֶׁר הֵם
דְּבָקִים בְּךָ "יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֵשׁ אֹכְלָה, אֵל
גָּדוֹל וְנוֹרָא".

וְהֵם מְקַבְּלִים אֵשׁ שְׁלִמְעָלָה, "רִשְׁפֵּי
אֵשׁ שְׁלֵהֲבַת-יָהּ", לְהִלְהִיב וּלְחַמֵּם
לְבַב יִשְׂרָאֵל, בְּחַמִּימוֹת וְהַתְּלַהֲבוֹת
דְּקִדְשָׁה, "וְכָל דְּבָרֵיהֶם פְּגַחֲלֵי אֵשׁ".

לְכַבּוֹת אֶת הָאֱהָבָה, וּנְהָרוֹת לֹא יִשְׁטְפוּהָ,
אִם יִתֵּן אִישׁ אֶת כָּל הוֹן בֵּיתוֹ בְּאֱהָבָה, בּוֹז
יְבוֹזוּ לוֹ". "יִהְיֶה לְרִצּוֹן אִמְרֵי-פִי וְהַגִּיוֹן
לְבִי לְפָנֶיךָ, יִהְיֶה צוּרִי וְגוֹאֲלִי".

☪ [כה] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א לֵג ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לג, 'מי האיש החפץ חיים')
"וּבְקִשְׁתֶּם מִשֵּׁם אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּמִצְאָתָהּ, בִּי
תִדְרָשְׁנוּ בְּכָל לִבְבְּךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ" (דברים ד, כט)
שְׂנֵזֶכֶה לְהִתְקַרֵּב לַהֲשֵׁם, מִמְּקוֹם שֶׁאֲנַחְנוּ נִמְצָאִים
שֵׁם עִבְשֵׁיו בַּעַת הַזֹּאת; וְנִזְכֶּה לְבַקֵּשׁ אוֹתוֹ תָּמִיד,
בְּכָל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁאֲנַחְנוּ נִמְצָאִים שָׁם; וְיִהְיֶה נִמְצָא
עִמָּנוּ תָּמִיד, וְיִקְרַב אוֹתָנוּ בְּרַחֲמָיו

וְתִזְכְּנִי וְתַעֲזְרֵנִי, לְהַכִּיר אוֹתְךָ וּלְהִתְקַרֵּב
אֵלַיךָ בְּאַמֶּת, וּלְשׁוֹב בְּתִשׁוּבָה
שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ, מִמְּקוֹם שֶׁאֲנִי שָׁם עִבְשֵׁיו
בַּעַת הַזֹּאת.

וְאִם בַּעֲוֹנוֹתֵי-הָרַבִּים, נִפְלַתִּי לְמְקוֹם
שֶׁנִּפְלַתִּי, וְיִרְדְּתִי לְמְקוֹם שִׁירְדִתִּי,
אֶף-עַל-פִּי-כֵן אֲנִי מֵאֲמִין בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה,
שֶׁגַם בְּמְקוֹמִי שֶׁאֲנִי שָׁם עִבְשֵׁיו בַּעַת
הַזֹּאת, גַּם שָׁם אֶתָּה נִמְצָא, כִּי לֵית אֶתְּךָ
פָּנוּי מִנֶּךָ, וּבְכָל הַמְּקוֹמוֹת מְמַשְׁלֶתְךָ.

עַל-כֵּן חוֹס וְחַמַּל עָלַי, וְאֵל תִּסְתַּר פָּנֶיךָ
מִמֶּנִּי, אֲפֹלוּ בְּמְקוֹמוֹת הַלָּלוּ
הַמְּגַנִּים מְאֹד, "גַּם שָׁם יָדְךָ תִּנְחַנֵּי,
וְתִאֲחַזְנֵי יְמִינְךָ". מִלֹּא רַחֲמִים, "מַעֲשֵׂי
יָדֶיךָ אֵל תִּרְף", אֲחַז בִּי, וְהוֹצִיאֵנִי מִהֲרָה,
מִכָּל אֵלוּ הַמְּקוֹמוֹת הַשְּׁפֵלִים וְהַמְּגַנִּים.

וְתַעֲזְרֵנִי, לְבַקֵּשׁ אוֹתְךָ תָּמִיד, בְּכָל
הַמְּקוֹמוֹת שֶׁאֲנִי שָׁם, וְאִזְכֶּה

לְקַיֵּם מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "וּבְקִשְׁתֶּם מִשֵּׁם אֶת
יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּמִצְאָתָהּ, כִּי תִדְרָשְׁנוּ בְּכָל
לִבְבְּךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ".

וְתִהְיֶה נִמְצָא עִמִּי תָּמִיד בְּכָל עֵת,
וְתִקְרַבְנִי אֵלַיךָ בְּרַחֲמֶיךָ, אֶף-
עַל-פִּי שֶׁאֲנִי זוֹכֵה לְדַרְשׁ וּלְבַקֵּשׁ אוֹתְךָ
כְּרְאוּנִי. וְתִקַּיֵּם מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "נִדְרָשְׁתִּי
לֹלֹא שְׁאֵלוֹ, נִמְצָאֵתִי לֹלֹא בְקִשְׁנִי, אִמְרֵתִי
הַנִּנְנִי הַנִּנְנִי אֶל-גּוֹי לֹא-קָרָא בְשִׁמִּי".

"שִׁטְחֵתִי אֵלַיךָ כְּפִי, פִּרְשְׁתִּי יָדַי כָּל-
הַיּוֹם, נִפְשִׁי כְּאֶרֶץ עֵיפָה לְךָ
סִלָּה. אֵלַיךָ נִשְׁאַתִּי אֶת עֵינַי, הִישָׁבִי
בְּשָׂמִים. חֲנַנּוּ יְהוָה חֲנַנּוּ, כִּי רַב שָׁבַעְנוּ
בוֹז. כִּי שָׁחָה לְעַפְרֵי נַפְשֵׁנוּ, דְּבִקָּה לְאֶרֶץ
בְּטַנְנוּ. דְּבִקָּה לְעַפְרֵי נַפְשִׁי, חֲנִי כְּדַבְּרֶיךָ.
קוּמָה עֲזַרְתָּה לָנוּ, וּפְדַנּוּ לְמַעַן חֲסִדְךָ.
חוֹשָׁה לְעֲזָרְתִּי, אֲדַנִּי תִשׁוּעָתִי.

☪ [כו] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב ז ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ז, 'כי מרחמם ונהגם')
"אֶתָּה הָרֵאתָ לְדַעַת, כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים,
אֵין עוֹד מִלְּבַדּוֹ" (דברים ד, לה)
שְׂנֵזֶכֶה לְדַעַת-דְּקֻדְשָׁה, לְדַעַת
בִּידִיעָה שְׁלֵמָה, אֱלֹהוּתוֹ וּמַלְכוּתוֹ

וְתִשְׁפִיעַ עָלַי דַּעַת-דְּקֻדְשָׁה, וְתִגְרַשׁ
מִמֶּנִּי הָרוּחַ-שְׁטוֹת' וְשִׁגְעוֹן,
וְכָל מִינֵי בְּלִבוֹל-הַדַּעַת שֶׁבַעוֹלָם.

וְאִזְכֶּה אֲנִי וְזַרְעִי, וְכָל הַתְּלוּיִם בִּי, וְכָל
עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, לְדַעַת
בִּידִיעָה שְׁלֵמָה, אֱלֹהוּתְךָ, וּמְמַשְׁלֶתְךָ,
וְגִדְלְךָ, וְתִקְפְּךָ, וְתִפְאַרְתְּךָ, וּמַלְכוּתְךָ אֲשֶׁר
"בְּכָל מְשָׁלָה".

כְּאָמֹר: "אָתָּה הָרֵאָתָּ לְדַעַת, כִּי יְהוָה
הוּא הָאֱלֹהִים, אֵין עוֹד
מִלְבָּדוֹ".

כְּדֵישְׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ, וְתַן חֵלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ,
שְׁבַעְנוּ מִטוֹבֶךָ, וְשִׁמְחֵנוּ
בִּישׁוּעָתֶךָ, וְטַהַר לִבֵּנוּ לְעִבְדֶּךָ בְּאֱמֶת,
וְהִנְחִילֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּשִׂמְחָה וּבְשִׂשׁוֹן
מוֹעֲדֵי קִדְשֶׁךָ.

עַד שְׁנִזְכֶּה בְּזָכוֹת וְכַח קְדֻשַׁת הַשָּׁלֹש-
רְגָלִים, לְשִׁבְרֵךָ וּלְבִטּוֹל כָּל הַשָּׁלֹשׁ
תְּאוֹת רְעוֹת, שְׁהֵן; 'תְּאוֹת-מְמוֹן',
'תְּאוֹת-נְאוּף', וְ'תְּאוֹת-אֲכִילָה'. וְנִזְכֶּה
לְהִיּוֹת קְדוֹשִׁים וְטַהוֹרִים בְּאֱמֶת. וְתוֹצִיאֵנִי
מֵאֶפְלָה לְאוֹרָה, מִחֹשֶׁךְ לְאוֹר גָּדוֹל.

וְנִזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ הַדְּעַת-הַקְּדוֹשָׁה לְתוֹךְ
הַלֵּב, לְתַקֵּן וּלְזַכֵּךְ וּלְטַהַר
הַלֵּב מִכָּל הַשָּׁלֹשׁ תְּאוֹת הָאֵלוֹ.

וַיִּקְרָא בְּנוֹ מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "וַיִּדְעַת הַיּוֹם
וְהַשְּׁבַת אֶל לְבָבֶךָ, כִּי ה' הוּא
הָאֱלֹקִים, בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל, וְעַל הָאָרֶץ
מִתַּחַת, אֵין עוֹד".

[כח] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א יב
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א יב, 'תהלה לדוד')
"וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה לְפָנָי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל"
(דְּבָרִים ד, מד)
מֵאֵי דְכֹתִיב: "וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה" - זְכָה, נְעֻשִׁית
לוֹ סֶם-חַיִּים; לֹא זְכָה, נְעֻשִׁית לוֹ סֶם-מִיתָה. (יומא עב:)
שְׁנִזְכֶּה שִׁיְהִיָּה נְעֻשָׂה אֲצִלָּנוּ מִלְמוּד-הַתּוֹרָה, 'סֶם-
חַיִּים'; וְלֹהֲנַצֵּל שְׁלֵא יְהִיָּה נְעֻשָׂה חֶסֶד-וְשְׁלוֹם אֲצִלָּנוּ
מִלְמוּד-הַתּוֹרָה, 'סֶם-מֵוֹת'; שְׁלֵא יְהִיָּה נִכְנַס בְּלִבֵּנוּ
שׁוֹם הַתְּנַגְדוֹת עַל צְדִיקֵי-אֱמֶת, עַל-יְדֵי לְמוּדֵינוּ;
וְשׁוֹם הַרְהוּרִים וְקִשְׁיוֹת עַל צְדִיקֵי-הַדּוֹר הָאֱמִתִּיִּם

אָנָּה יְהוָה, עֲזָרְנוּ שִׁיְהִיָּה נְעֻשָׂה אֲצִלָּנוּ
מִלְמוּד הַתּוֹרָה-הַקְּדוֹשָׁה, 'סֶם-
חַיִּים', שְׁנִזְכֶּה עַל-יְדֵי לְמוּדֵנוּ, לְחַזּוֹר

[כז] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב א
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב א, 'תקעו ממשלה')
"וַיִּדְעַת הַיּוֹם וְהַשְּׁבַת אֶל לְבָבֶךָ, כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים
בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת, אֵין עוֹד"
(דְּבָרִים ד, לט)
שְׁנִזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ הַדְּעַת-הַקְּדוֹשָׁה לְתוֹךְ הַלֵּב,
וּלְקַיֵּם: "וַיִּדְעַת הַיּוֹם וְהַשְּׁבַת אֶל לְבָבֶךָ"

אָנָּה יְהוָה, הוֹדִיעֵנוּ נָא אֶת דְּרָכֶיךָ וְנִדְעַ
אֵיךְ נִמְצָא חֵן בְּעֵינֶיךָ וְאֵיךְ נִזְכֶּה
לְפַעַל בְּקִשְׁתֵּנוּ אֲצִלָּךְ, בְּאִפְן שְׁנִזְכֶּה
לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאֱמֶת, וְנִזְכֶּה לְקַיֵּם כָּל
הָעֲצוּת טוֹבוֹת הָאֱמִתִּיּוֹת, אֲשֶׁר גָּלִיתָ לָנוּ
עַל-יְדֵי צְדִיקֶיךָ הָאֱמִתִּיִּים, עַד שְׁנִזְכֶּה
לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאֱמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם.

חֹם וְחַמַּל עָלֵינוּ, יְהִמוּ וַיִּכְמְרוּ נָא
מַעֲיָה וְרַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ. מִלֶּךְ רַחֲמָן
רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב הַדָּרֶשׁ לָנוּ, שׁוֹבָה
אֵלֵינוּ בְּהִמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְלֵ אָבוֹת שְׁעָשׂוּ
רְצוֹנֶךָ.

זִכְנוּ וְחַנְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׁנִזְכֶּה
כָּלְנוּ לְקַבֵּל כָּל הַשָּׁלֹשׁ רְגָלִים
בְּשִׂמְחָה וּבְחִדּוּה רַבָּה וְעֲצוּמָה עַד אֵין
סוּף. וְתִזְכְּנוּ לְשִׂמְחַת יוֹם-טוֹב בְּאֱמֶת
כְּרְצוֹנֶךָ הַטוֹב.

חֹם וְחַמַּל עָלֵינוּ, כִּי אֵין אָנוּ יוֹדְעִים
שׁוֹם דְּרָךְ אֵיךְ לְזָכוֹת לְשִׂמְחַת יוֹם-
טוֹב כִּי אִם בְּכַחַךְ הַגָּדוֹל לְבָד.

בתשובה-שלמה לפניך באמת, ולחדש
כנשר נעורנו, לחדש ימינו שעברו בחשך
גדול.

ותציל אותנו ברחמיך הרבים, שלא
יהיה נעשה אצלנו חסוּשְׁלוֹם
מלמוד-התורה, 'סם-מות' חסוּשְׁלוֹם.

שלא יהיה נכנס בלבנו חסוּשְׁלוֹם שום
צד התנגדות על צדיקי-אמת,
על-ידי למודינו, ולא יהיה למודינו
להתייגר ולקנטר חסוּשְׁלוֹם, ובפרט בעת
למודינו בתורה שבִּעֲלֶפָה בגמרא
ותוספות ופוסקים.

אנא יהוה, תציל ותמלט אותנו
ברחמיך הרבים, שלא יכנס בלבנו
שום צד גאות וגבהות בעולם כלל, ולא
יכנס בלבנו שום צד ערמימיות כלל. ולא
יהיה בלבנו שום הרהורים וקשיות על
צדיקי-הדור האמתיים.

☪ [כט] לקוטי-תפלות ח"א לא ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לא, 'אית לך בירא')

"וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל"
(דברים ד, מד)

מאי דכתיב: "וזאת התורה אשר שם משה" - זכה, נעשית
לו סם-חיים; לא זכה, נעשית לו סם-מיתה. (יומא עב:)

שנזכה להוציא בפנינו, ה'כסופין-הטובים; ולעשות על-
ידי-זה 'נקדות' ל'אותיות-התורה', ולצייר ה'אותיות'
לשוב; ויהיו נעשים אצלנו כל דברי-התורה, 'סם-חיים'

ותעזרני ברחמיך הרבים, שאזכה
לדבר ולהוציא בפני, את
הכסופין והגעגועים טובים שלי.

ואזכה לשפך כל שיחי לפניך תמיד,
וכל אשר "עם לבבי, אשיחה"
לפניך מלא רחמים, באמת ובתמימות,
בכסופין גדולים והשתוקקות נמרץ
אליך.

ואזכה לעשות על-ידי-זה 'נקדות-
קדושות' ל'אותיות-התורה',
ולצייר 'אותיות-התורה' לטוב, ויהיו
נעשים אצלי כל דברי התורה-הקדושה,
'סם-חיים', ואזכה להתדבק בה ובעבודתך
תמיד לעולם ועד.

☪ [ל] תפלות-ותחנונים ☪

השמטה ל'לקוטי-תפלות' ח"א לא

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לא, 'אית לך בירא')

"וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל"
(דברים ד, מד)

מאי דכתיב: "וזאת התורה אשר שם משה" - זכה, נעשית
לו סם-חיים; לא זכה, נעשית לו סם-מיתה. (יומא עב:)

שנזכה להתקרב להצדיק הגדול והרב-האמת, שהוא
צדיק חסיד ולמדן; ולשמע תורה מפיו; ויהיו דברי-
תורה שלו נעשין אצלנו 'סם-חיים'; ויהיה כל
למודינו להעולם, בבחינת 'סם-חיים', שיהיו נעשין
על-ידם 'פעלות-טובות' בעולם

רבנו של עולם, זכנו להתקרב
להצדיק הגדול והרב-האמת
שבדור, שהוא "דומה למלאך יהוה
צבאות", הינו, שהוא צדיק וחסיד גדול
מאד בחסידות ומעשים טובים, ולמדן
גדול בתורה.

ואזכה לשמע דברי-תורה מפיו
הקדוש, ויהיו דברי תורה שלו
נעשין אצלי 'סם-חיים'.

שְׁאֲזָכָה לְהַתְעוֹרֵר עַל-יָדָם לְתִשׁוּבָה-
שְׁלָמָה, וּלְקַבֵּל מֵהֶם דְּרָךְ-
יְשָׁרָה לְעִבּוּדַת יְהוָה בְּאֵמֶת, כְּפִי שְׂרֵשׁ
נִשְׁמָתִי, וּכְפִי בְּחִינַתִּי וּמִדְּרָגָתִי.

וְאֲזָכָה שְׁיִהְיֶה כָּל לְמוּדֵי לְעוֹלָם,
בְּבַחֲיַנַּת 'סִם-חַיִּים', עַד שְׁאֲזָכָה
שְׁעַל-יָדַי כָּל 'אוֹתִיּוֹת-הַתּוֹרָה' הַיּוֹצֵא
מִפִּי, יִהְיוּ נֶעֱשִׂין פְּעֻלוֹת טוֹבוֹת בְּעוֹלָם.

אֶת-עַל-פִּי שְׂאִינִי כְּדַאי לָזֶה, אֶת-עַל-
פִּי-כֵן, עַל רַחֲמֵיךָ הַרְבִּים
אֲנִי בּוֹטֵחַ, וְעַל חֲסֵדֶיךָ אֲנִי נִשְׁעָן,
וְלִישׁוּעָתְךָ אֲנִי מִצְפֶּה, וְתִצִּיר בְּעֲצָמְךָ
הָאוֹר הַבָּא מִלְּמַעְלָה, בְּבַחֲיַנַּת 'בְּרָכָה'
וְשָׁלוֹם וְחַיִּים וְטוֹב'.

🌀 [לב] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א קִיט 🌀
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קנט, 'דע שיש אמצעי')
"וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שִׁים מִשָּׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל"
(דְּבָרִים ד, מד)
מאי דכתיב: "וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שִׁים מִשָּׁה" - זְכָה, נְעֻשִׁית
לוֹ סִם-חַיִּים; לֹא זְכָה, נְעֻשִׁית לוֹ סִם-מִיתָה. (יומא עב:)
שְׁנֵזְפָה שְׁכָל הָאָדָם וְהָאוֹרִים שְׁנִשְׂאוֹב מִהַתּוֹרוֹת שֶׁל
הַקְּטָנִים בְּמַעְלָה - יִהְיֶה נֶעֱשֶׂה אֲצִלְנוּ מֵהֶם, 'סִם-חַיִּים'

🌀 [לא] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א לו 🌀
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לו, 'בקרוב עלי מרעים')
"וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שִׁים מִשָּׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל"
(דְּבָרִים ד, מד)
מאי דכתיב: "וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שִׁים מִשָּׁה" - זְכָה, נְעֻשִׁית
לוֹ סִם-חַיִּים; לֹא זְכָה, נְעֻשִׁית לוֹ סִם-מִיתָה. (יומא עב:)
שְׁנֵזְפָה לְשִׁמְעַת חֲדוּשֵׁי-תּוֹרָה, מִפִּי צְדִיקִים-אֲמִתִּיִּים,
וְיִהְיֶה נֶעֱשֶׂה אֲצִלְנוּ מִחֲדוּשֵׁי-תּוֹרָתָם, 'סִם-חַיִּים';
וְנִצִּיר לְצִיר ה' אֹר-הַפְּשׁוּט', בְּבַחֲיַנַּת 'בְּרָכָה וְטוֹב'

וּבְכֵן תִּרְחַם עָלֵינוּ, וְתַעֲזָרְנוּ וְתוֹשִׁיעֵנו,
שְׁכָל הָאָדָם וְהָאוֹרִים שְׁנִשְׂאוֹב
מִהַתּוֹרוֹת שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ הַקְּטָנִים
בְּמַעְלָה, אֲשֶׁר אֵין זֹכִים שְׁיִהְיֶה לְמוֹדָם
עוֹלָה לְהַשְׁכִּינָה.

וְעֲזָרְנִי בְּרַחֲמֶיךָ, שְׁאֲזָכָה לְשִׁמְעַת
חֲדוּשֵׁי-תּוֹרָה אֲמִתִּיִּים, מִפִּי
צְדִיקִים-אֲמִתִּיִּים הַגְּדוֹלִים בְּמַעְלָה, שְׁיִשׁ
לָהֶם כַּח לְהַמְשִׁיךְ נְשָׁמוֹת חֲדָשׁוֹת לְכָל
הַשׁוֹמְעִים דְּבָרֵי תּוֹרָתָם הַקְּדוּשָׁה.

אֲנִי יְהוָה, עוֹשֶׂה נִפְלְאוֹת גְּדוֹלוֹת
לְבַדְּךָ, רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַנְךָ, וְזַכֵּנוּ,
שְׁנִשְׂאוֹב וְנִקְבֵּל מֵאֵלוּ הָאָדָם שֶׁל אֵלוּ
הַתּוֹרוֹת לְטוֹבָה, שְׁנֵזְפָה שְׁיִהְיֶה נֶעֱשֶׂה
אֲצִלְנוּ מֵהֶם 'טֶל-תּוֹרָה', 'טֶל-אוֹרוֹת',
'סִם-חַיִּים'.

וְאֲזָכָה בְּרַחֲמֶיךָ לְהַמְשִׁיךְ עָלַי וּלְקַבֵּל
נִשְׁמָה חֲדָשָׁה קְדוּשָׁה בְּכָל עֵת,
עַל-יָדַי חֲדוּשֵׁי-תּוֹרָה שְׁאֲזָכָה לְשִׁמְעַת
מִפִּיהֶם, וְלִלְמַד בְּסִפְרֵים-קְדוּשִׁים שֶׁל
צְדִיקִים-אֲמִתִּיִּים גְּדוֹלִים וְנוֹרָאִים.

וְעַל-יָדֶי-זֶה נִזְכָּה, לְהַתְעוֹרֵר בְּכָל יוֹם,
בְּהַתְעוֹרוֹת חֲדָשׁ, בַּחֲשָׁק
נִמְרָץ, וְהַשְׁתַּוְּקוֹת גְּדוֹל, לְעֵסֶק בְּתוֹרָתְךָ
וּבְעִבּוּדָתְךָ הַקְּדוּשָׁה בְּאֵמֶת, וְתִהְיֶה תּוֹרָתְךָ
הַקְּדוּשָׁה חֲדָשָׁה בְּעֵינֵינוּ לְגַמְרֵי בְּכָל יוֹם
וְיוֹם.

וְתַעֲזָרְנִי, שְׁיִהְיֶה נֶעֱשֶׂה אֲצִלִּי מִחֲדוּשֵׁי-
תּוֹרָתָם, 'סִם-חַיִּים'. וְאֲזָכָה
לְצִיר אֶת ה' אֹר-הַפְּשׁוּט' הַבָּא מִלְּמַעְלָה,
בְּבַחֲיַנַּת 'בְּרָכָה וְטוֹבָה'.

☉ [לג] תפלות ותחנונים ח"א כג ☉

(על-פי לקוטי מוה"ר"ן ח"א קסד,
'לענין ספורי דברים של הצדיק')

"וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל"
(דברים ד, מד)

מאי דכתיב: "וזאת התורה אשר שם משה" - זכה, נעשית
לו סם-חיים; לא זכה, נעשית לו סם-מיתה. (יומא עב:)

שנזפה להתקרב ל'צדיקי-אמת' רופאי-הנפשות,
שיודעים להלביש אור-התורה, באפן שלא יהיה
נעשה אצלנו 'סם-מות' חס-ושלום, רק 'סם-חיים'
ו'רפואה-שלמה'

רבנו של עולם, בודאי אני מאמין
באמונה שלמה, שהתורה היא
רפואה-כללית לכל חולי-הנפש.

אבל כבר גלית אַזנינו: שבתורה-
הקדושה יש שני כחות. זכה,
נעשית לו 'סם-חיים'; לא זכה וכו'.

ואני ידעתי בנפשי, כי פגמתי הרבה
מאד, כי עוונותי רבו למעלה
ראש, ואשמתי גדלה עד לשמים.

ועל-ידי-זה קשה לי לקבל רפואת-
נפשי בשלמות, על-ידי
למוד-התורה בלבד, והלואי שלא יהיה
נעשה אצלי 'סם-מות' רחמנא-ליצלן.

על-כן חוס וחמל נא עלי, וזכני
להתקרב לצדיקי-אמת שהם
רופאי-הנפשות באמת, והם יודעים איך
להלביש את אור התורה-הקדושה, באפן
שלא יהיה נעשה אצלנו 'סם-מות' חס-
ושלום.

רק אדרבא, נזפה לקבל ממנה 'סם-
חיים', ו'רפואה-שלמה' לכל תחלואי
ומכאובי נפשנו.

ועל-כן לפעמים הם מלבישים לנו
פנימיות-התורה, בדברי-תורה
אחרים ופשוטים.

ולפעמים כשגברה החלי על נפשנו
כל-כך, עד שגם זה אי-
אפשר לנו לקבל, על-כן מרחחים להלביש
לנו אור התורה-הקדושה, בספורים-
חיצונים, בשיחת-חלין, וספורי-מעשיות,
וכיוצא בזה. וכל-זה לרפואת נפשנו.

על-כן, זכנו לקבל כל היוצא מפיהם,
באהבה גדולה, ובחשק גדול,
ובאמת ובאמונה-שלמה.

עד אשר על-ידי-זה נזפה: שכל למוד
תורתנו-הקדושה, יהיה נעשה
אצלנו 'סם-חיים', ונזפה להגות בדברי
תורתך יומם ולילה.

ויקיים בנו מקרא שכתוב: "רפאות תהי
לשרך, ושקוי לעצמותיך".
ונאמר: "כי חיים הם למצאייהם, ולכל
בשרו מרפא". אמן כן יהי רצון.

☉ [לד] לקוטי-תפלות ח"א לו ☉

(על-פי לקוטי מוה"ר"ן ח"א לו, 'בקרוב עלי מרעים')

"שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד"

(דברים ו, ד) - מצות 'קריאת-שמע'

שנזפה להנצל מהרהורים-רעים על-ידי אמירת שני
פסוקים 'שמע' ו'ברוך שם', ולהוריד דמעות באמירתם

ועזרני ברחמיך הרבים, לקבל עלי
תמיד על מלכות שמים באהבה.

ואזכה להציל את נפשי מהרהורים
רעים, על-ידי אמירת שני

וְעַל-יְדֵי ה' אַרְבָּעִים-וּתְשַׁע אוֹתוֹת'
שֵׁשׁ בְּשָׁנֵי פְסוּקִים אֵלוֹ -
אֲזָכָה לְהִיּוֹת נִכְלָל, בְּתוֹךְ אַרְבָּעִים-וּתְשַׁע
אוֹתוֹת שֵׁשׁ ב' "שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" שֶׁהֵם
'שָׁנִים-עֶשֶׂר שְׁבִטֵי יְהוָה'.

☪ [לה] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א פז ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קצג,
'הפמחשבה יש לה תקף גדול')

"שִׁמְעַת יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד"

(דְּבָרִים ו, ד) - מִצְוֹת 'קְרִיאַת-שִׁמְעַת'

שְׁנֵי זָכָה לְמִסְדַּר נִפְשָׁנוּ עַל 'קְדוּשַׁת-הַשֵּׁם',

בְּשִׁיעַת 'קְבִלַת עַל מַלְכוּת-שָׁמַיִם'

"אֱלֹהֶיךָ יְהוָה נִפְשֵׁי אֲשָׂא". רְבוּנוּ שֶׁל
עוֹלָם, זְכַנֵּי בְרַחְמֶיךָ, לְמִסְדַּר
נִפְשֵׁי עַל 'קְדוּשַׁת-הַשֵּׁם בְּאֵמֶת, בְּכָל-עֵת
תְּמִיד. וּבְפָרֵט בְּשִׁיעַת 'קְרִיאַת שִׁמְעַת', בְּעֵת
'קְבִלַת עַל מַלְכוּת-שָׁמַיִם'.

שְׁאֲזָכָה לְיַחַד שְׁמֶךָ בְּכָל יוֹם תְּמִיד,
בְּעָרֵב וּבְבֹקֶר, בְּמִסְרֵת-נִפְשׁ
עַל קְדוּשַׁת-הַשֵּׁם בְּאֵמֶת בְּכָל לֵב, בְּשִׁמְחָה
וְחִדּוּהַ גְּדוֹלָה.

וְאֲזָכָה לְקַבֵּל עָלַי בְּאֵמֶת, כָּל הָאֲרָבַע
מִיתוֹת בֵּית-דִּין, סְקִילָה שְׂרָפָה
הָרֵג וְחֶנֶק, בְּעֵת שְׁאֲנִי מֵיַחַד שְׁמֶךָ בְּכָל
יוֹם.

שְׁאֲהִיָּה מְרַצָּה בְּאֵמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם,
לְמוֹת בְּכָל הַמִּיתוֹת, וְלִסְבֹּל כָּל
הַיְסוּרִים וְהָעֲנוּיִים, בְּשִׁבִיל קְדֻשַׁת שְׁמֶךָ
הַגְּדוֹל.

פְּסוּקִים אֵלוֹ שֶׁל קְבִלַת עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם,
שֶׁהֵם "שִׁמְעַת יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה
אֶחָד. בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד".
וְתוֹכְנֵי לְהִיּוֹת רְגִיל תְּמִיד לומר בְּכָל
פַּעַם אֵלוֹ הַפְּסוּקִים, בְּכוֹנֵה
גְּדוֹלָה וְעֲצוּמָה, וּבְשִׁמְחָה גְּדוֹלָה,
וּבְמִסְרֵת-נִפְשׁ.

וְתַעֲזָרֵךְ אֶת לְבָבִי בְּאַהֲבָה וּתְשׁוּקָה
וְחִפְצָה גְּדוֹלָה אֵלַיךָ, עַד
שְׁאֲזָכָה לְהוֹרִיד דְּמַעוֹת בְּשִׁיעַת קְבִלַת עַל
מַלְכוּת שָׁמַיִם בְּשָׁנֵי פְסוּקִים אֵלוֹ.

וְאֲזָכָה עַל-יְדֵי-זֶה, לְקַבֵּל וּלְהַמְשִׁיךְ
עָלַי מַלְכוּת-דְּקַדְשָׁה, וּלְהַכְנִיעַ
וּלְשַׁבֵּר וּלְעַקֵּר וּלְבַטֵּל מַלְכוּת-הַרְשָׁעָה מִן
הָעוֹלָם, שֶׁהִיא תְּאוֹת-נְאוּף, שֶׁהִיא שְׁפָחָה
בִּישָׂא, "אֲשֶׁה זֹנָה".

וְתַבְרַח הַשְּׁפָחָה מִפְּנֵי גְבוּרָתָהּ, כְּמוֹ
שְׁכָתוֹב: "מִפְּנֵי שְׂרֵי גְבוּרָתִי
אֲנֹכִי בּוֹרַחַת".

וְאֲזָכָה בְּכַחֲךָ, לְהַגְבִּיר וּלְהַמְלִיךְ
"אֲשֶׁה יִרְאֵת ה'", עַל ה' "אֲשֶׁה
זֹנָה", וְתַכְנֵעַ וְתַפְּלֵל הַשְּׁפָחָה לְפָנַי גְבוּרָתָהּ
וְתַבְרַח מִפְּנֵיהָ.

בְּאֵפֶן שְׁאֲזָכָה לְבַטֵּל מִמֶּנִּי תְּאוֹת-נְאוּף,
וּלְהַתְּגַבֵּר עַל כָּל הַהֲרָהוּרִים
רָעִים, לְגַרְשָׁם וּלְשַׁבְּרָם וּלְבַטְּלָם מֵעָלַי,
בְּבִטּוֹל גְּמוּר, מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם.

וְאֲזָכָה עַל-יְדֵי אֲמִירַת שְׁנֵי פְסוּקִים
אֵלוֹ, שֵׁשׁ בָּהֶם 'שָׁנִים-עֶשֶׂר
תְּבוֹת' - שְׁתַּהֲיָה נִפְשֵׁי נִכְלָלַת עַל-יְדֵי-זֶה,
ב'שָׁנִים-עֶשֶׂר שְׁבִטֵי יְהוָה', שֶׁהֵם כְּלָלִיּוֹת
מַלְכוּת-דְּקַדְשָׁה.

☪ [לז] לקוטי תפלות ח"א צה ☪

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א פ, 'ה' עז לעמו יתרו)

"שִׁמְעֵ יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד"

(דברים ו, ד) - מִצְוַת קְרִיאַת שְׁמֵע'

שְׂנֵזֶפֶה לְמִסַּר נַפְשׁוֹ עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם,
בְּשִׁיעַת 'קַבְּלַת עַל מַלְכוּת שְׁמַיִם'

וְעֲזָרָנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
שְׂאֲזֶכָה תָּמִיד לְמִסַּר נַפְשִׁי עַל
'קְדוּשַׁת הַשֵּׁם' בְּאֵמַת, וּבִפְרָט בְּשִׁיעַת
'קְרִיאַת שְׁמֵע' ו'תְּפִלָּה', שְׂאֲזֶכָה תָּמִיד
לְהִתְפַּלֵּל וְלוֹמַר 'קְרִיאַת שְׁמֵע', בְּמִסִּירַת-
נַפֶּשׁ בְּאֵמַת.

וְאֲזֶכָה לְקַבֵּל בְּדַעְתִּי, בְּרִצּוֹן חֶזֶק
בְּאֵמַת, לְמִסַּר נַפְשִׁי לְמוֹת עַל
'קְדוּשַׁת הַשֵּׁם', לְהִתְלַהֵב בְּשִׁלְהוֹבִין
דְּרַחֲמֵי מוֹתָא, וְלְהִתְגַּבֵּר עַל יִצְרִי, לְמִסַּר כָּל
גּוּפִי וְנַפְשִׁי וּמְאָדִי, בְּשִׁבִיל לְקַדֵּשׁ שְׁמֶךָ
הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא.

בְּאֵימָה וּבִירְאָה גְּדוֹלָה, בְּאֵמַת וּבְאִמוּנָה
שְׁלֵמָה, בְּשִׂמְחָה וְחִדּוּה רַבָּה וְעֲצוּמָה.

וְלִדְבַר הַרְבֵּה דְבוּרֵי אִמוּנָה הַקְּדוּשָׁה,
לוֹמַר בְּפֶה מְלֵא: שְׂאֲנִי מֵאֲמִין
בְּךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, וּבְכָל
הַצְּדִיקִים הָאֲמֵתִים שֶׁהָיוּ מִיְמוֹת עוֹלָם
עַד הַנֵּה, וּבְתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה אֲשֶׁר נָתַתְּ לָנוּ
עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ בְּכַתָּב וּבְעַל־פִּיה.

וְלְהֶאֱרִיךְ בְּדְבוּרֵי אֵמַת וְאִמוּנָה בְּלֵב
שָׁלֵם, עַד שֶׁתֵּצֵא נִשְׁמָתִי
מִתּוֹךְ דְבוּרֵי אִמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וְתִכְלַל
נַפְשִׁי וְרוּחִי וְנִשְׁמָתִי מִיַּד בְּתוֹךְ הָאִמוּנָה
הַקְּדוּשָׁה, וְתַעֲלֶה וְתִרְאֶה בְּאוֹר פְּנֵיךָ.

וְתִתְּיָה נַפְשִׁי צְרוּרָה בְּצִוּוֹר הַחַיִּים אֶת
יְהוָה אֱלֹהֵי, בְּתוֹךְ כָּלֵל נִפְשׁוֹת
הַצְּדִיקִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ,
וְאֲזֶכָה לְחִזּוֹת בְּנַעַם יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ.

☪ [לח] תפלות הבקרו ו ☪

(על-פי לקוטי תפלות, נטילת ידים שחרית א; הבגניה
על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א נו, 'זכיוס הבפורים')

"שִׁמְעֵ יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד"

(דברים ו, ד) - מִצְוַת קְרִיאַת שְׁמֵע'

שְׂנֵזֶפֶה לְוֹמַר 'קְרִיאַת שְׁמֵע', וּלְקַבֵּל עַל מַלְכוּת-
שְׁמַיִם בְּאֵהְבָה; וְנִזְכָּה לְהֶאֱרִיךְ בְּדַלִּי"ת שִׁל אַח"ד,
שְׁעַל-יְדֵי זֶה נִזְכָּה לְאָרִיכַת יָמִים

וְאֲזֶכָה לוֹמַר קְרִיאַת שְׁמֵע, וּלְקַבֵּל עָלִי
עַל מַלְכוּת שְׁמַיִם בְּאֵהְבָה,
וְלוֹמַר הַפְּסוּק: "שְׁמֵע יִשְׂרָאֵל יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד", בְּקִדְשָׁה.

וְלְהוֹדִיעַ לְכָל הָעוֹלָם: שְׂאִפְלוּ בְּכָל
הַהִסְתְּרוֹת כָּלֵם, מְקַבְּלִים

☪ [לז] לקוטי תפלות ח"א קמו ☪

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א רעה, 'דע שכל מצוה')

"שִׁמְעֵ יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד"

(דברים ו, ד) - מִצְוַת קְרִיאַת שְׁמֵע'

שְׂנֵזֶפֶה לְפָנֵי 'יְצִיאַת הַנֶּשְׁמָה', לְקִרּוֹת
'קְרִיאַת שְׁמֵע', וּלְקַבֵּל עַל מַלְכוּת שְׁמַיִם'

וְאֲזֶכָה לְהִיּוֹת קָיָם וְחֶזֶק בְּאִמוּנַתְךָ
הַקְּדוּשָׁה תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד.

וְאֲזֶכָה לְקַבֵּל עָלִי עוֹל מַלְכוּת שְׁמַיִם
שְׁלֵמָה קָדָם יְצִיאַת נִשְׁמָתִי,
לְקִרּוֹת אֲז 'קְרִיאַת שְׁמֵע' בְּפֶה מְלֵא,

חיות מהשם-יתברך, ולית אתר פְּנוּי מִיַּנְיָה כָּלֵל.

וְאִזְכָּה לְהַאֲרִיךְ בְּדַלְיִית שֶׁל אָחִ"ד, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְאָרִיכַת-יָמִים, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּם-לְבִרְכָה: "וְצָרִיךְ לְאָרְכָּא בְּדַלְיִית דְּאָחִ"ד", הֲדָא הוּא דְכְּתִיב: "לְמַעַן יֵאָרִיךְ יָמִים עַל מַמְלַכְתּוֹ", שֶׁאִזְכָּה לְאָרִיכַת יָמִים וְשָׁנִים, לְהַמְשִׁיךְ הַדַּעַת לְתוֹךְ הַמְּלָכוֹת.

וַיְהִי רִיחַ-הַמָּקוֹם וְרוּחַ-הַבְּרִיּוֹת נוֹחָה הִמָּנִי, וְאֵהִיָּה אָהוּב לְמַעַלָּה וְנִחְמָד לְמַטָּה, וְאִמְצָא חֵן וְשָׁכֵל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם.

וְתַרְחַם עָלַי, וְתִזְמִינַן לִי פְּרֻנְסָתִי בְּרוּחַ, וְתַתֵּן לִי כָּל צָרָכִי, וְכָל צָרָכִי אֲנִשִּׁי בֵּיתִי, קָדָם שֶׁאֲצַטְרִיךְ לָהֶם, בְּלִי יְגִיעָה וְטֵרַח וְעֵמֶל כָּלֵל.

☪ [מ] תפלות-ותחנונים ח"א ד ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א צג, 'משא-ומתן באמונה')

"וְאֵהֶבֶת אֶת ה' אֱלֹקֶיךָ בְּכָל לִבְבְּךָ" (דְּבָרִים ו, ה)

- מְצוֹת 'אֵהֶבֶת-הַשָּׁמַיִם' -

תְּנַיִא: "וְאֵהֶבֶת אֶת ה' אֱלֹקֶיךָ" - שְׂיֵהָא שְׁמַיִם מִתְּאֵהֵב עַל-יְדֵךְ, שְׂיֵהָא קוֹרָא וְשׁוֹנָה, וּמִשְׁמַשׁ תַּלְמִידֵי-חֲכָמִים, וַיְהִי מִשְׁאוֹ וּמִתְנֵנוּ בְּנַחַת עִם הַבְּרִיּוֹת וְכוּ'; עַלְיוּ הַפְּתוּב אוֹמֵר (יִשְׁעִיָּה מ.ט. ג): "וַיֹּאמֶר לִי עֲבָדֵי אֲתָהּ, יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֲתַפְּאֵר". (יומא פו.) שְׁנִזְכָּה לְקִיָּם מְצוֹת "וְאֵהֶבֶת אֶת ה' אֱלֹקֶיךָ", שְׂיֵהָא שְׂרַשׁ כָּל הַמְּצוּוֹת, עַד שְׂיֵהִיָּה שְׁמַיִם מִתְּאֵהֵב עַל-יְדֵינוּ

☪ [לט] לקוטי-תפלות ח"א עה ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רי, 'משא-ומתן באמונה')

"וְאֵהֶבֶת אֶת ה' אֱלֹקֶיךָ בְּכָל לִבְבְּךָ" (דְּבָרִים ו, ה)

- מְצוֹת 'אֵהֶבֶת-הַשָּׁמַיִם' -

תְּנַיִא: "וְאֵהֶבֶת אֶת ה' אֱלֹקֶיךָ" - שְׂיֵהָא שְׁמַיִם מִתְּאֵהֵב עַל-יְדֵךְ, שְׂיֵהָא קוֹרָא וְשׁוֹנָה, וּמִשְׁמַשׁ תַּלְמִידֵי-חֲכָמִים, וַיְהִי מִשְׁאוֹ וּמִתְנֵנוּ בְּנַחַת עִם הַבְּרִיּוֹת וְכוּ'; עַלְיוּ הַפְּתוּב אוֹמֵר (יִשְׁעִיָּה מ.ט. ג): "וַיֹּאמֶר לִי עֲבָדֵי אֲתָהּ, יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֲתַפְּאֵר". (יומא פו.) שְׁנִזְכָּה לְקִיָּם בְּשִׁלְמוֹת, מְצוֹת "וְאֵהֶבֶת אֶת ה' אֱלֹקֶיךָ", "שְׂיֵהִיָּה שְׁמַיִם מִתְּאֵהֵב עַל-יְדֵינוּ"; וְעַל-יְדֵי-זֶה יְהִיָּה לָנוּ פְּרֻנְסָה בְּרוּחַ, בְּלִי יְגִיעָה וְטֵרַח

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, זַפְנֵי לְקִיָּם מְצוֹת "וְאֵהֶבֶת אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ", שְׂהִיא שְׂרַשׁ כָּל הַמְּצוּוֹת.

וְאִזְכָּה לְעַסֵּק בַּתּוֹרָה הַרְבֵּה, וּלְשַׁמֵּשׁ תַּלְמִידֵי-חֲכָמִים, וְשְׂיֵהִיָּה עֹסְקֵי בְּנַחַת עִם הַבְּרִיּוֹת, וְלַעֲשׂוֹת 'מִשְׁא-וּמִתָּן בְּאִמוּנָה', עַד שְׂיֵהִיָּה שְׁמַיִם מִתְּאֵהֵב עַל-יְדֵי. שְׂזֶה גַם-כֵּן בְּכָלֵל מְצוֹת "וְאֵהֶבֶת".

כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבִרְכָה: "וְאֵהֶבֶת אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ" - "שְׂיֵהָא שְׁמַיִם מִתְּאֵהֵב עַל-יְדֵךְ; פִּיצַד: קָרָא, וְשָׁנָה, וְשַׁמֵּשׁ תַּלְמִידֵי-

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהִי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂתַרְחַם עָלַי, וְתַעֲזֹרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי, שֶׁאִזְכָּה לְסוּר מֵרַע, וְלַעֲשׂוֹת הַטוֹב בְּעֵינֶיךָ תָּמִיד, וְתַתְּנֵנִי לְאֵהֶבָה לְחֵן וְלַחֲסֵד וְלִרְחָמִים בְּעֵינֶיךָ, וּבְעֵינֵי כָּל רוּאֵי, וְתַגְּמַלְנֵי חֲסִדִים טוֹבִים.

וְאִזְכָּה לְקִיָּם בְּשִׁלְמוֹת, מְצוֹת "וְאֵהֶבֶת אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ", "שְׂיֵהִיָּה שְׁמַיִם מִתְּאֵהֵב עַל-יְדֵי, שְׂיֵהִיָּה מִשְׁאֵי וּמִתְנֵי בְּאִמוּנָה, וְדְבוּרֵי בְּנַחַת עִם הַבְּרִיּוֹת.

חֲכָמִים, וְעִסְקוּ בְּנַחַת עִם הַבְּרִיּוֹת, וּמִשְׁאוֹ
וּמִתְנוּ בְּאַמוּנָה וְכוּ', נִמְצָא שֵׁם-שָׁמַיִם
מִתְאַהֵב עַל יְדוֹ; וְעָלְיוֹ הַכָּתוּב אוֹמֵר:
יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר'".

וְתִפְתַּח אֶת דַּעְתִּי, וְתַכִּין אֶת לִבִּי,
שְׂאֻזְכָּה לְלַמֵּד בְּמַהֲירוֹת גְּדוֹל,
וְלִהְבִּין הַדִּין עַל בּוֹרְיוֹ, וּלְבַרֵּר וּלְלַבֵּן
הַפֶּסֶק-הַלְכָּה', בְּכָל דֵּינֵי הַתּוֹרָה, בְּאַמַּת
לְאַמְתּוֹ.

וְאַזְכָּה לִידַע הַהֲכָרְעָה בְּאַמַּת, בֵּין כָּל
בְּעָלֵי הַמַּחְלָקֹת דְּקִדְשָׁה
שְׂמַחֲלָקִים בְּדֵינֵי הַתּוֹרָה, וְאַזְכָּה לַעֲשׂוֹת
שְׁלוֹם וְהַכְרָעָה בֵּינֵיהֶם.

וְעַל-יְרֵי הַשְּׁלוֹם הַזֶּה, יִמְשֹׁךְ וַיִּשְׁתַּלְשַׁל
שְׁלוֹם בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, עַד
שִׁיתְּפֹשֵׁט הַשְּׁלוֹם גַּם בְּעוֹלָם-הַזֶּה, וְתִשָּׂא
שְׁלוֹם בֵּין כָּל עַמֵּךְ יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם,
וְתִבְטַל כָּל מִינֵי מַחְלָקֹת מִן הָעוֹלָם,
וַיִּתְרַבֶּה הַשְּׁלוֹם בְּעוֹלָם.

וְתִזְכְּנוּ, שְׂיִהְיֶה שְׁלוֹם בְּעַצְמָנוּ, שְׁלֹא
יִהְיֶה חֶלֶק לַבְּנוֹ חֶסֶד-שְׁלוֹם
מֵאַתָּה, רַק גְּזֻכָּה לְהֵאֱמִין בָּךְ, וּבְצַדִּיקֶיךָ
הָאֱמֵתִיִּים, וּלְעַבְדֶּךָ בְּאַמַּת וּבְלִבָּב שְׁלֹם
בְּשָׁנֵי יִצְרֵינוּ.

☪ [מב] תפלות-זית-חנוני' ח"ב ד ☪
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב מט, 'לפי גדלת השם-יתברך')
"וְאַהֲבַת אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְבְּךָ" (דברים ו.ה)
"בְּכָל לִבְבְּךָ" - בְּשָׁנֵי יִצְרֵיךָ, בְּיִצְרֵי-טוֹב וּבְיִצְרֵי-רָע. (בְּרֻכּוֹת פ"ט מ"ה)
שְׂנֻזְכָּה לְעַבְדַּת הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ בְּשָׁנֵי יִצְרֵינוּ, לְהַכְנִים
הַתְּלַהֲבוֹת אֵשׁ הַיִּצְרֵי-הָרָע, לְתוֹךְ תּוֹרָה וְתַפְלָה
וְעַבּוּדַת-הַשֵּׁם, וְלֹא לְתַאֲוֹת וְהִנָּאֵת הַגּוֹף

וְזִכְנוּ לְעַבְדַּת אוֹתָךְ בְּשָׁנֵי יִצְרֵינוּ, דְּהֵינּוּ:
שְׂנֻזְכָּה לְקַח גַּם כָּל הַחֲמִימוֹת
וְהַתְּלַהֲבוֹת שֶׁל אֵשׁ הַיִּצְרֵי-הָרָע הַבּוֹעֵר

☪ [מא] לקוטי-תפלות ח"א סב ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א סב, 'ויסב אלקים')
"וְאַהֲבַת אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְבְּךָ" (דברים ו.ה)
"בְּכָל לִבְבְּךָ" - בְּשָׁנֵי יִצְרֵיךָ, בְּיִצְרֵי-טוֹב וּבְיִצְרֵי-רָע. (בְּרֻכּוֹת פ"ט מ"ה)
שְׂנֻזְכָּה לְעַבְדַּת הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ בְּלִבָּב שְׁלֹם, "בְּכָל לִבְבְּנוּ נִפְשָׁנוּ
וּמֵאֲדָנוּ", "בְּשָׁנֵי יִצְרֵינוּ"; וְנֻזְכָּה לְהַנְצִיל מִכָּל מִינֵי כְּפִירוֹת;
וְנֻזְכָּה לְלַמֵּד 'סִפְרֵי הַפּוֹסְקִים'; וְלִידַע הַהֲכָרְעָה בְּדֵינֵי-
הַתּוֹרָה; וְנֻזְכָּה שְׂיִהְיֶה שְׁלוֹם בְּעַצְמָנוּ, שְׁלֹא יִהְיֶה חֶלֶק לַבְּנוֹ

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, "עֵינֶיךָ הֲלוֹא
לְאַמוּנָה", עֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ
וְחַנּוּנוּ, בְּאַמוּנַתְךָ הַקְּדוּשָׁה, בְּאַמַּת וּבְלִבָּב
שְׁלֹם, וְלֹא יִהְיֶה חֶלֶק לַבְּנוֹ חֶסֶד-שְׁלוֹם.

וְנֻזְכָּה לְעַבְדַּת אוֹתָךְ תָּמִיד בְּלִבָּב שְׁלֹם,
"בְּכָל לִבְבְּנוּ, וּבְכָל נַפְשָׁנוּ, וּבְכָל
מֵאֲדָנוּ". וְתִהְיֶה עַבּוּדַתְנוּ בְּאַמַּת
וּבְשְׁלָמוֹת גְּדוֹל "בְּשָׁנֵי יִצְרֵינוּ".

וְתִסִּיר מִלִּבְבְּנוּ וּמִדַּעְתָּנוּ, כָּל מִינֵי
כְּפִירוֹת וְקִשְׁיוֹת וּבְלִבּוּלִים, וְכָל
מִינֵי מַחְשְׁבוֹת-זָרוֹת, הַמְּבַלְבְּלִים חֶסֶד-
וְשְׁלוֹם אֶת הָאַמוּנָה הַקְּדוּשָׁה. וְלֹא יַעֲלֶה
וְלֹא יָבֵא וְלֹא יִגִּיעַ לְלִבִּי, שׁוֹם קִשְׁיָא
וּבְלִבּוּל, וְלֹא שׁוֹם כְּפִירָה כָּלָל.

וּבְכֵן תַּעֲזְרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׂאֻזְכָּה
לְעַסֵּק בְּסִפְרֵי הַפּוֹסְקִים בְּהַתְּמָדָה
גְּדוֹלָה. וְתַעֲזְרֵנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי, לְלַמֵּד הַרְבֵּה
בְּכָל יוֹם וַיּוֹם סִפְרֵי הַפּוֹסְקִים.

בְּלִבֵּנוּ, וְלִבְלֵי לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ לְשׁוּם תַּאֲוָה
וְהִנָּאת הַגּוֹף חֲסִי-וְשָׁלוּם.

רַק לְהַכְנִיִם כָּל הַחֲמִימוֹת וְהַתְּלַהְבוֹת
הַזֹּאת, לְתוֹךְ תּוֹרָה וְתַפְלָה וְעִבּוּדַת
יְהוָה. דְּהֵינּוּ: לְלִמּוּד, וְלְהַתְּפַלֵּל,
וְלְהַתְּחַנֵּן, וְלַעֲבֹד אֶת יְהוָה, בְּחֲמִימוֹת
וְהַתְּלַהְבוֹת גְּדוֹלָה, כְּרֵאוּי לְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי.
וְנִזְכָּה לְקִיָּם מִצּוֹת: "וְאַהֲבַתְּ אֶת יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְבְּךָ", וְדַרְשׁוּ
רַבּוֹתֵינוּ-זְכוּרֵנוֹם-לְבָרְכָה: "בְּשָׁנֵי יִצְרִיךְ".
וְנֹאמַר: "אֵךְ יִרְאוּ אֶת יְהוָה, וְעִבְדֻתָם אִתּוֹ
בְּאֵמֶת בְּכָל לִבְבָכֶם, כִּי רָאוּ אֶת אֲשֶׁר
הִגְדַּל עִמָּכֶם". אָמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן.

וְאַפְּלוּ בַּעַת שְׁתִּזְכְּנוּ לַעֲבֹד אוֹתְךָ בְּאֵמֶת
כְּרֵאוּי, תִּזְכְּנוּ תָמִיד לְהַתְּחִיל
בְּכָל-פַּעַם מִחֻדָּשׁ. וְנִזְכָּה לְחֻדָּשׁ כְּנֶשֶׁר
נְעוּרֵינוּ, בְּתוֹרָתְךָ וּבְעִבּוּדְתְךָ הַקְּדוּשָׁה,
וְלֹא נִפְּל חֲסִי-וְשָׁלוּם לְזַקְנָה וְתִשׁוּת-כַּח
כָּלֵל.

רַק בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, יְהִי מִצּוֹתֶיךָ
וְעִבּוּדְתְךָ בְּעֵינֵינוּ כְּחֻדָּשִׁים. וְאַזְכָּה
לְהִיּוֹת "עֵז כְּנֶמֶר, וְקַל כְּנֶשֶׁר, רֵץ כְּצִבִי,
וְגִבּוֹר כְּאַרִי, לַעֲשׂוֹת רְצוֹן אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים".
"אֵל תִּשְׁלִיכֵנִי לַעַת זְקָנָה, כְּכֹלּוֹת כַּחֵי
אֵל תַּעֲזֹבֵנִי". וַיְקִיָּם בְּנוֹ מִקְרָא
שְׁכֵתוֹב: "וַיְקוּי יְהוָה יַחֲלִיפוּ כַח, יַעֲלוּ
אֲבָר כְּנֶשֶׁרִים, יִרְוּצוּ וְלֹא יִיגְעוּ, יִלְכוּ וְלֹא
יִיעֲפוּ".

☪ [מד] לקוטי-תפלות ח"ב ד ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד, וְאֵת הַעֲרֵבִים צוּיִתִּי)
"אֲשֶׁר אֲנִי מִצְוֶה הַיּוֹם" (דְּבָרִים ו, ו)
"אֲשֶׁר אֲנִי מִצְוֶה הַיּוֹם" - שֵׁלֵא יְהוּ בְּעֵינֶיךָ כְּדִיּוֹטְגָמָא יִשְׁנָה שְׂאִין
אָדָם סוֹפְנָה, [אֵלֵא] כְּחֻדָּשָׁה שֶׁהַכֵּל רְצִיָּם לְקַרְאֲתָהּ. (סְפָרֵי וְאַתְחַנֵּן ח)
"אֲשֶׁר אֲנִי מִצְוֶה הַיּוֹם" - הֵינּוּ לּוֹמַר: בְּכָל יוֹם יְהִי בְּעֵינֶיךָ כְּחֻדָּשִׁים,
וְלֹא כְּמִי שֶׁכִּבֵּר שֶׁמַּע אוֹתוֹ הִרְבָּה פְּעֻמִּים, שְׂאִינוּ חֲבִיב אֲצִלוּ.
(שְׁלַחַן-עֲרוּךְ אַרְחֵ-חַיִּים ס.א. ב)
בְּכָל יוֹם יְהִי בְּעֵינֶיךָ חֻדָּשִׁים, כְּאֵלוּ בּוֹ בִּיּוֹם נִצְטוּיִת עֲלֵיהֶם.
(רִש"י עַל דְּבָרִים כו, טז: "הַיּוֹם הַזֶּה ה' אֱלֹהֶיךָ מִצְוֶה")

שְׁנִזְכָּה לְחֻדָּשׁ עֲצֻמְנוּ בְּכָל יוֹם וּבְכָל שְׁעָה, לְהַתְּחִיל
בְּכָל-פַּעַם מִחֻדָּשׁ; וְלְהַנְצִל מ'זְקָנָה דְּסִטְרָא-אַחְרָא',
שֵׁלֵא תִהְיֶה הַעֲבֹדָה זְקָנָה וַיִּשְׁנָה אֲצִלְנוּ לְעוֹלָם;
וְלַחֲזֹק עֲצֻמְנוּ בְּכָל-עֵת לְחֻדָּשׁ ה'רְצוֹן-דְּקֻדְשָׁה'

וְתַרְחֵם עָלֵי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתִשְׁמְרֵנִי
וְתִצְלִלְנִי תָמִיד, שֵׁלֵא אָפֵל לִידי
זְקָנָה לְעוֹלָם, שֵׁלֵא תִהְיֶה עִבּוּדְתְךָ זְקָנָה
וַיִּשְׁנָה אֲצִלִּי לְעוֹלָם.

☪ [מג] לקוטי-תפלות ח"א סב ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א סב, וַיִּסַּב אֲלֵקִים)
"אֲשֶׁר אֲנִי מִצְוֶה הַיּוֹם" (דְּבָרִים ו, ו)
"אֲשֶׁר אֲנִי מִצְוֶה הַיּוֹם" - שֵׁלֵא יְהוּ בְּעֵינֶיךָ כְּדִיּוֹטְגָמָא יִשְׁנָה שְׂאִין
אָדָם סוֹפְנָה, [אֵלֵא] כְּחֻדָּשָׁה שֶׁהַכֵּל רְצִיָּם לְקַרְאֲתָהּ. (סְפָרֵי וְאַתְחַנֵּן ח)
"אֲשֶׁר אֲנִי מִצְוֶה הַיּוֹם" - הֵינּוּ לּוֹמַר: בְּכָל יוֹם יְהִי בְּעֵינֶיךָ כְּחֻדָּשִׁים,
וְלֹא כְּמִי שֶׁכִּבֵּר שֶׁמַּע אוֹתוֹ הִרְבָּה פְּעֻמִּים, שְׂאִינוּ חֲבִיב אֲצִלוּ.
(שְׁלַחַן-עֲרוּךְ אַרְחֵ-חַיִּים ס.א. ב)
בְּכָל יוֹם יְהִי בְּעֵינֶיךָ חֻדָּשִׁים, כְּאֵלוּ בּוֹ בִּיּוֹם נִצְטוּיִת עֲלֵיהֶם.
(רִש"י עַל דְּבָרִים כו, טז: "הַיּוֹם הַזֶּה ה' אֱלֹהֶיךָ מִצְוֶה")
שְׁנִזְכָּה לְהַתְּחִיל בְּכָל יוֹם עִבּוּדַת-הַשֵּׁם מִחֻדָּשׁ,
כְּאֵלוּ לֹא הַתְּחַלְנוּ עַדִּין מַעוֹלָם; וְלֹא נִפְּל לְזַקְנָה

וְתַעֲזָרְנוּ לְעַסְק תָּמִיד בְּעִבּוּדְתְךָ וּבְתוֹרָתְךָ
הַקְּדוּשָׁה, בְּאֵמֶת וּבְלֵב שָׁלוֹם.

וְנִזְכָּה שֶׁתִּהְיֶה עִבּוּדְתְךָ אֲצִלְנוּ חֻדָּשָׁה
בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, וְנִתְחִיל בְּכָל-פַּעַם
מִחֻדָּשׁ, כְּאֵלוּ לֹא הַתְּחַלְנוּ עַדִּין מַעוֹלָם
לְעִבְדֶּךָ. בְּפִרְט קִטְנֵי-עֶרְךָ כְּמוֹנוּ, אֲשֶׁר
בְּאֵמֶת לֹא הַתְּחַלְתִּי עַדִּין שׁוּם הַתְּחַלָּה
אִמְתִּיית בְּעִבּוּדְתְךָ.

☉ [מה] לקוטי-תפלות ח"א צד ☉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א עה, 'יברכנו אלקים')

"ודברת בם" (דברים ו, ז)

שנזכה לדבר הרבה בתורה ותפלה - עד שיהיה הגוף בטל לגמרי כאין ואפס; ויהיו נעשין מפל הטפי דמים, דבורים קדושים של תורה ותפלה

ותרחם עלי, ותושיעני ותזכני מעתה, לעסק הרבה בתורה ותפלה, שאזכה לדבר הרבה בתורה ותפלה בכל יום תמיד, עד שאכניס כל טפי הדמים שיש בי, בתוך הדבורים הקדושים של תורה ותפלה.

ויהיו נעשין מפל הטפי דמים שבקרבי, דבורים קדושים של תורה ותפלה, ולא יהיה נשאר בי שום טפה דם שלא עבדה את השם-יתברך. רק אזכה לעבד את השם-יתברך בכל כחי, כל ימי חיי, בכל טפי הדמים שיש בי.

ואזכה לדבר הרבה בתורה ותפלה, עד שיהיה הגוף בטל לגמרי, כאין ואפס ממש.

ותזכני ברחמיך הרבים, ליראה שלמה מפניך תמיד. ותמשוך ותשפיע בלבי יראה ובושה ופחד ואימה גדולה מפניך תמיד.

עד אשר יתבטל הגוף לגמרי, כאין ואפס המחלט, על-ידי עצם היראה הגדולה שתשפיע בלבי, ובפרט בעת עוסקי בדבורי תורה ותפלה, שלא אשמע אז את הגוף כלל, רק את הדבורים הקדושים של תורה ותפלה, ויתבטל

רק אזכה לחדש עצמי בכל יום ובכל עת ובכל שעה, לחדש פנשר נעורי, להתחיל בכל-פעם מחדש, ותצילני מזקנה דסטרא-אחרא' תמיד, "אל תשליכני לעת זקנה, ככלות כחי אל תעזבני".

ואזכה לקים דברי רבותינו-זכרונם-לברכה שדרשו על פסוק: "היום הזה נהיית לעם" - "שיהיה דומה בעיני בכל יום ויום, כאלו היום נכנסתי עמו בברית", כאלו התחלתי היום לכנס בקדשת ישראל.

ובמו שפתוב: "אשר אנכי מצוך היום" - "בכל יום יהיו בעיניך כחדשים".

ותעזרני ותחזקני ותאמצני תמיד בכל-עת, שלא איאש עצמי לעולם שום יאוש כלל.

ובעצם מדרגתי השפלה והפחותה מאד מאד, אזכה לקוות ולצפות לישועה אמתיית, לישועה שלמה תמיד. ואקנה ואיחל ואחכה תמיד, לזכות לתכלית השלמות, כראוי לאיש הישראלי, אשר לכך נוצרתי.

ולא ארפה ולא אעזב את הרצון-דקדשה, רק אחזק עצמי בכל-עת, לחדש הרצון-דקדשה יותר, להתחיל בכל-פעם מחדש, להשתוקק ולכסף ולהתגעגע אליה, ולעבודתך, ברצון חזק חדש לגמרי.

הגוף לגמרי, לגבי הדבורים הקדושים של תורה ותפלה.

ועל-ידי-זה אִזְכָּה לְבָרַר וּלְלַקֵּט ולהעלות ולצַרֵּף, כָּל האותיות והניצוצות שִׁנְפְּלוּ לַמָּטָה בְּבַחֲיַנַּת 'שְׁבָרֵי-פְּלִים', עַל-יְדֵי עֲוֹנוֹתַי וְחֻטְאֵי וּפְשָׁעַי הָעֲצוּמִים, בְּגִלְגּוּל זֶה וּבְגִלְגּוּל אַחֵר.

אֲשֶׁר הֵם גּוֹרְמִים מִחֲלֶקֶת וְקִשְׁיוֹת וּבְלִבּוֹלִים וּמְנִיעוֹת מֵעֲבוֹדַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה, וּמֵהֶם בָּאִים כָּל הַתְּאוֹת שֶׁבְּעוֹלָם.

וְהַבֵּל אִזְכָּה לְבָרַר וּלְהַעֲלוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ, וּלְצַרְפָּם וּלְחַבְרָם, וּלְבָנוֹת מֵהֶם בְּנִינִים וְעוֹלָמוֹת דְּקִדְשָׁה.

וְאִזְכָּה, שִׁימְשֵׁךְ עָלַי אֹר הַחֲשֵׁמ"ל הַקְּדוֹשׁ, עַל-יְדֵי הַרְצוּעוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת שֶׁל הַתְּפִלִּין.

וְעַל-יְדֵי-זֶה אִזְכָּה לְאַמוּנָה-שְׁלָמָה בְּאַמַּת תְּמִיד. וְאִזְכָּה לְהִתְקַשֵּׁר וּלְהִתְדַבֵּק בְּךָ בְּאַמַּת, עַל-יְדֵי קִשְׁיַת הַתְּפִלִּין בְּרֹאשֵׁי וּבְזֵרוּעַי.

וְתוֹכְנֵי לְהַמְשִׁיךְ עָלַי תְּמִיד, קִדְשֵׁי אֹר הַתְּפִלִּין הַקְּדוֹשִׁים, וּלְקַבֵּל תְּמִיד שְׁכַל חֲדָשׁ וּנְשֻׁמָה חֲדָשָׁה מֵאֹר-הַפְּנִים.

☪ [מז] לקוטי-תפלות ח"א לח ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לח, 'מרכבת פרעה וחילו')

"וְקִשְׁרַתֶּם לְאוֹת עַל יְדֵךְ, וְהָיוּ לְטַטְפַּת בֵּין עֵינֶיךָ" (דברים ו, ח) - מְצוֹת תְּפִלִּין

וְתוֹכְנֵי בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים, לְקַיֵּם מְצוֹת תְּפִלִּין כְּרָאוּי, בְּכָל פְּרֻטְיָה וְדְקִדּוּקְיָה, וְכוֹנְנוֹתֶיךָ, וְתַרְי"ג מְצוֹת הַתְּלוּיִם בָּה.

וְאִזְכָּה לְהַנִּיחַ בְּכָל יוֹם, תְּפִלִּין כְּשָׂרִים וְקְדוֹשִׁים, מִסּוּפֵר הַגּוֹן וְצַדִּיק-אַמְתִּי, וְיִהְיוּ נִכְתָּבִין בְּקִדְשָׁה גְדוּלָּה, וּבְכוֹנָה עֲצוּמָה וְנוֹרָאָה כְּרָאוּי לְכוֹן בְּשַׁעַת כְּתִיבַת הַתְּפִלִּין וְתִקּוּנָן.

וּבְתִיבַת הַפְּרָשִׁיּוֹת, וְתִקּוּן הַבְּתִים וְהַרְצוּעוֹת, וְתִפְרִיטָן בְּגִידִין, וְכָל תְּקוּנֵי הַתְּפִלִּין, הַכֹּל יִהְיֶה נַעֲשָׂה עַל צַד הַיּוֹתֵר טוֹב וְנֹאֹת, כְּפִי דִינֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה.

☪ [מו] לקוטי-תפלות ח"א לח ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לח, 'אשרי העם זרקא')

"וְקִשְׁרַתֶּם לְאוֹת עַל יְדֵךְ, וְהָיוּ לְטַטְפַּת בֵּין עֵינֶיךָ" (דברים ו, ח) - מְצוֹת תְּפִלִּין

וְתוֹכְנֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ, לְקַיֵּם מְצוֹת תְּפִלִּין כְּרָאוּי, עִם כָּל פְּרֻטְיָה וְדְקִדּוּקְיָה, וְכוֹנְנוֹתֶיךָ, וְתַרְי"ג מְצוֹת הַתְּלוּיִם בָּה, וּבְלִב טוֹב, וּבְשִׂמְחָה גְדוּלָּה, וּבִירְאָה וְאַהֲבָה עֲצוּמָה.

וְתַעֲזָרְנוּ, שְׁלֹא אֲסִיחַ אֶת דַּעְתִּי מִן הַתְּפִלִּין לְעוֹלָם, וְאִזְכָּה שְׂיֵאִיר עָלַי אֹר פְּנִיךָ, עַל-יְדֵי קִדְשֵׁי מְצוֹת תְּפִלִּין הַקְּדוֹשִׁים. וַיְקַיֵּם בִּי מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ, כִּי שָׂם יְהוָה נִקְרָא עָלֶיךָ, וַיִּרְאוּ מִמֶּךָ".

וַיְהִי הַתְּפִלִּין שְׁלִי, כְּשֵׁרִים תָּמִיד בְּכָל
פְּרֻטֵי דִינֵיהֶם, וְנָאִים בְּיֹתֵר
בְּתַכְלִית הַנּוֹי וְהַיּוֹפִי, וְקִדּוּשִׁים בְּתַכְלִית
הַקְּדוּשָׁה.

וְאִזְכָּה לְהַנִּיחַ, תְּפִלִּין דְּרַשׁ"י, וְתְּפִלִּין
דְּרַבְּנֵנוּתָם, בְּכָל יוֹם וְיוֹם.
וְאִזְכָּה לְהַנִּיחָם בְּמִקּוֹמָם הָרְאוּי, עַל
הָרֹאשׁ וְעַל הַזְּרַע, בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְחֵדוּה
גְּדוּלָּה וְעִצּוּמָה מְאֹד מְאֹד, וּבְכוֹנָה גְּדוּלָּה
עִצּוּמָה וְנוֹרָאָה, וּבְהַתְּעוֹרְרוֹת גְּדוּל
בְּשִׂמְחָה גְּדוּלָּה.

עַד שְׂאִזְכָּה, שְׁיִהְיֶה נִמְשָׁךְ עָלַי קְדוּשָׁה
גְּדוּלָּה וְעִצּוּמָה, עַל-יְדֵי הַנְּחַת
תְּפִלִּין הַקְּדוּשִׁים וְהַנּוֹרָאִים מְאֹד מְאֹד.
וַיְהִי נִמְשָׁךְ עָלַי קְדוּשַׁת הַתְּפִלִּין,
מִשְׁרָשָׁם הָעֲלִיּוֹן, בְּקְדוּשַׁתָּךְ הָעֲלִיּוֹנָה. עַד
שְׂאִזְכָּה לְדַבְּקוֹת גְּדוּל אֵלֶיךָ בְּאַמַּת, עַל-
יְדֵי מִצּוֹת תְּפִלִּין.

וְלֹא אָסִיחַ דַּעְתִּי מִן הַתְּפִלִּין לְעוֹלָם,
וְלֹא אֲדַבֵּר שׁוֹם שִׁיחָה בְּטִלָּה, בַּעֲת
שְׂאֵנִי מִכְתָּר בְּתְּפִלִּין, בְּכַתְרֵי דְּמִלְכָּא
עֲלָאָה, בְּחִגְרֵת זִינָא עֲלָאָה.

וְאִזְכָּה לְהַתְּעַטֵּר בְּנֹזֵר עֲטֹרַת תְּפִאֲרַת
הַתְּפִלִּין הַקְּדוּשִׁים, בְּאַיְמָה
וּבִירָאָה גְּדוּלָּה וְעִצּוּמָה, בְּלֵב טוֹב,
וּבְשִׂמְחָה רַבָּה וְחֵדוּה גְּדוּלָּה, בְּאִפְן
שְׂאִזְכָּה לְקַיֵּם מִצּוֹת תְּפִלִּין בְּשִׂלְמוֹת
הָרְאוּי כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, עַד שְׂאִזְכָּה
לְהַתְּדַבֵּק בְּךָ יִתְבָּרֵךְ תָּמִיד, עַל-יְדֵי קְדוּשַׁת
הַתְּפִלִּין הַנּוֹרָאִים.

אָבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, חוֹמַל דְּלִים, חַמַּל
עֲלֵינוּ, וְעֲזַרְנוּ וְחַנְּנוּ, בְּקְדוּשַׁת

הַתְּפִלִּין. וְכַשֵּׁם שְׂזַפִּית אֹתָנוּ, וְנָתַתָּ לָנוּ
עַל-יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ, מִצּוּה הַגְּדוּלָּה
הַזֹּאת, כֵּן תְּחַנְּנוּ וְתִזְכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ, לְקַיֵּם
בְּאַמַּת וּבְשִׂלְמוֹת גְּדוּל, מִצּוּה זֹאת שֶׁל
תְּפִלִּין.

וְתַתְּקֵן בְּרַחֲמֶיךָ כָּל הַפְּגָמִים שֶׁפָּגַמְנוּ
בְּשִׁמְךָ הַגְּדוּל, עַד שְׂנִזְכָּה
לְהִמָּשִׁיךְ עָלֵינוּ תָּמִיד קְדוּשַׁת הַתְּפִלִּין
בְּאַמַּת, עַד שְׂנִזְכָּה לְהַתְּדַבֵּק בְּךָ תָּמִיד
בְּדַבְּקוֹת נִפְלָא וְעִצּוּם, בְּתִשׁוּבָה וְחִשְׁבָּה
וְחִפְצָה וְחִמּוּדָה וְאַהֲבָה גְּדוּלָּה אֵלֶיךָ
בְּאַמַּת כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב.

צוּר עוֹלָמִים, עֲזַרְנִי פְּדִנִי וְחַנְּנִי, הַצִּילְנִי
וְהוֹשִׁיעֵנִי, בְּאוֹר פְּנִיךָ הַחַיִּינִי
וְקִיַּמְנִי, זַפְּנִי שְׁיִהְיֶה נִמְשָׁךְ עָלַי קְדוּשַׁת
הַתְּפִלִּין הַקְּדוּשִׁים, מִשְׁרָשָׁם הָעֲלִיּוֹן.

וְאִזְכָּה לְחַדַּד שְׁכָלִי בְּהַתְּוֹרָה-הַקְּדוּשָׁה
תָּמִיד, וְאִזְכָּה תָּמִיד בְּכָל יוֹם
וְיוֹם, עַל-יְדֵי הַנְּחַת תְּפִלִּין, לְמַחִין
חֲדָשִׁים, וּלְהַפְּרָה חֲדָשָׁה, בְּהַשְׁגַּת-
אֱלֹהוּתְךָ, וַיִּדְעַת רּוּמְמוֹתְךָ, יִתְבָּרֵךְ
וַיִּתְעַלֶּה שְׁמֶךָ, לְעַד וּלְנֶצַח נִצְחִים.

וְתִמְשִׁיךְ עָלַי בּוֹשָׁה גְּדוּלָּה מִפְּנִיךָ
תָּמִיד, וְתִהְיֶה "יִרְאַתְךָ עַל
פְּנִי" - זֶה הַבּוֹשָׁה, "לְבַלְתִּי אֶחְטָא"
מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם.

וְתִאִיר עָלַי בְּאוֹר פְּנִיךָ, וַיְהִי פְּנִי
מְאִירוֹת בְּקְדוּשָׁה גְּדוּלָּה, עַל-יְדֵי
אוֹר הַבּוֹשָׁה דְּקְדוּשָׁה שֶׁתִּמְשִׁיךְ עָלַי
בְּרַחֲמֶיךָ וּבְחִסְדֶּיךָ הַגְּדוּלִים, עַד שְׁיִבּוֹשׂוּ
וַיִּבְהֻלוּ מִפְּנֵי כָּל רּוּאֵי, שְׁיִפַּל עֲלֵיהֶם

בוֹשָׁה וַיִּרְאֶה גְדוּלָּה מִפְּנֵי, עַל-יְדֵי קִדְשָׁת
אור התפלין שְׁתַּמְשִׁיךְ עָלַי בְּרַחֲמֶיךָ.

וַיִּתּוֹסֶף לָהֶם יְדִיעָה גְדוּלָּה, וְהִכְרָה
חֲדָשָׁה דְקִדְשָׁה, וַיִּרְאֶה וּבוֹשָׁה
גְדוּלָּה, עַל-יְדֵי קִדְשָׁת אור-הַפָּנִים
שְׁתַּמְשִׁיךְ עָלַי בְּחִמְלָתְךָ הַגְּדוּלָּה. וַיִּקְיָם
בִּי מִקְרָא שְׁכַתוֹב: "וַיִּרְאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ,
כִּי שֵׁם יְהוָה נִקְרָא עָלֶיךָ וַיִּרְאוּ מִמֶּךָ."

וְתִשְׁפִיעַ וְתֵאִיר עָלֵינוּ, אור התפלין
וְהִרְצוּעוֹת הַקְּדוּשִׁים, מִשְׁרָשָׁם
הַעֲלִיּוֹן, בְּאִפְּן שְׁנִזְכָּה לְתַקֵּן פָּגַם כָּל
הַגְּזוּלוֹת, וּפָגַם כָּל תְּאוֹת-מָמוֹן, וְכָל מִינֵי
פָּגַם הַדַּעַת וְהַמַּח, שֶׁהוּא כָּלֵל הַתּוֹרָה
הַקְּדוּשָׁה.

הַכֹּל נִזְכָּה לְתַקֵּן, עַל-יְדֵי קִדְשָׁת
הַמַּחֲיִין, וְקִדְשָׁת הַמּוֹתְרֵי-מַחֲיִין,
שִׁמְשְׁכוּ עָלֵינוּ עַל-יְדֵי קִדְשָׁת הַתְּפִלִּין
וְהִרְצוּעוֹת הַקְּדוּשִׁים וְהַנּוֹרְאִים, שֶׁתִּזְכְּנוּ
לְקִיָּמָם בְּשִׁלְמוֹת בְּשִׂמְחָה, כְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב.

וְתִשְׁמְרֵנוּ מִכָּל מִינֵי הַרְהוּרִים רָעִים,
וּמִכָּל מִינֵי מַחְשְׁבוֹת רָעוֹת,
וּמִכָּל מִינֵי פָּגַם-הַדַּעַת. וְנִזְכָּה לְלַמַּד תּוֹרָה
בְּטְהָרָה, בְּמַחְשְׁבוֹת זְכוּת וּנְכוֹנוֹת, בְּלִי
שׁוֹם תְּעָרוּבוֹת פְּסֻלָּת וְעִכְרֵת-הַדַּעַת כָּלֵל.

נ [נ] לְקוּטֵי-תְּפִלוֹת ח"ב ה' (על-פי לקוטי-מוֹתְרֵי ח"ב ה', 'תקעו אמונה')
"וְקִשְׁרַתֶּם לְאוֹת עַל יָדְךָ, וְהָיָה לְטַטְפַּת
בֵּין עֵינֶיךָ" (דְּבָרִים ו, ח) - מִצְוֹת תְּפִלִּין

וַיִּתְחַזַּק וַיִּתְחַדֵּשׁ מַחֵי וְדַעַתִּי, בְּקִדְשָׁה
וּבְטְהָרָה גְדוּלָּה, "בְּחִכְמָה
בְּתְבוּנָה וּבְדַעַת", וַיִּתְנוּצְצוּ הַמַּחֲיִין שְׁלִי,
בְּחִכְמָה וְהִבְנָה יִתְרָה בְּכָל-פַּעַם, בְּקִדְשָׁה
גְדוּלָּה.

וְתִזְכְּנוּ לְקִדְשָׁת הַתְּפִלִּין בְּאַמֶּת, שֶׁהֵם
'חֹתֶם-הַקְּדוּשָׁה', כְּמוֹ שְׁכַתוֹב:
"שִׁימְנֵי כַחוֹתֶם עַל לִבְךָ, כַחוֹתֶם עַל
זְרוּעֶךָ".

מ [מח] לְקוּטֵי-תְּפִלוֹת ח"א נד (על-פי לקוטי-מוֹתְרֵי ח"א נד, 'זיהי מקץ זכרון')
"וְקִשְׁרַתֶּם לְאוֹת עַל יָדְךָ, וְהָיָה לְטַטְפַּת
בֵּין עֵינֶיךָ" (דְּבָרִים ו, ח) - מִצְוֹת תְּפִלִּין

וְתִעֲזָרְנִי וְתִזְכְּנֵי לְקִיָּם בְּכָל יוֹם, מִצְוֹת
צִיּוּת, וְתְפִלִּין, וְקִרְיַאת-
שְׁמַע, וְתְפִלָּה, בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, בְּלִב
טוֹב, וּבְשִׂמְחָה גְדוּלָּה, וּבְמִסִּיר-תְּנַפֶּשׁ,
בְּקִדְשָׁה וּבְטְהָרָה, וּבְכֹונָה גְדוּלָּה
וְעִצּוּמָה, עִם כָּל פְּרֻטִיָּה וְדְקִדּוּקִיָּהם,
וּכְוֹנוֹתִיָּהם, וְתִרְי"ג מִצְוֹת הַתְּלוּיִם בָּהֶם.

מט [מט] לְקוּטֵי-תְּפִלוֹת ח"א סט (על-פי לקוטי-מוֹתְרֵי ח"א סט, 'חומר אסור גזלה')
"וְקִשְׁרַתֶּם לְאוֹת עַל יָדְךָ, וְהָיָה לְטַטְפַּת
בֵּין עֵינֶיךָ" (דְּבָרִים ו, ח) - מִצְוֹת תְּפִלִּין

וְזִכְּנוּ לְקִיָּם מִצְוֹת תְּפִלִּין בְּשִׁלְמוֹת
כְּרִאוּי, בְּכָל פְּרֻטִיָּה וְדְקִדּוּקִיָּה,
וּכְוֹנוֹתִיָּה, וְתִרְי"ג מִצְוֹת הַתְּלוּיִים בָּהֶם,
בְּשִׂמְחָה גְדוּלָּה וּבְחִדּוּה רַבָּה וְעִצּוּמָה.

וְזַכְנוּ לְקַיֵּם מִצְוֹת תְּפִלִּין כְּרְאוּי, בְּכָל
פְּרֻטְיָהּ וְדִקְדוּקֶיהָ, וְכוֹנְנוּתֶיהָ,
וְתַרְי"ג מִצְוֹת הַתְּלוּיִים בָּהּ, וּבִלְבַב טוֹב,
וּבְשִׂמְחָה גְדוֹלָה, כְּרְאוּי לְשִׂמְחָה וּלְגִיל
וּלְשׂוֹשׁ מְאֹד, כְּשֶׁאֲנִי זוֹכֵים לְהִתְעַטֵּר
בַּעֲטָרַת תְּפִאֶרֶת הַתְּפִלִּין הַקְּדוּשִׁים
וְהַנּוֹרְאִים מְאֹד, שֶׁהֵם כְּתָרֵי דְמִלְכָּא.

וּבְזִכְרוֹת קְדוּשַׁת הַשְּׁבַעַה רְאשִׁים שֶׁל
הַתְּרִין שִׁינֵי"ן הַקְּדוּשִׁים
שֶׁבַתְּפִלִּין, שֶׁהֵם שִׁי"ן שֶׁל שְׁלֹשָׁה
רְאשִׁים, וְשִׁי"ן שֶׁל אַרְבַּע רְאשִׁים, נִזְכָּה
לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קְדוּשַׁת מֹשֶׁה מְשִׁיחַ,
שֶׁהוּא רוּעָה יִשְׂרָאֵל הָאֱמֹתִי, שֶׁכָּלוּל מִכָּל
הַשְּׁבַעַה רוּעִים.

וּבְזִכְרוֹתָם וְכַחֵם שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלֵינוּ-
הַשְּׁלוֹם, וְשֶׁל כָּל הַשְּׁבַעַה
רוּעִים, וּבְזִכְרוֹת כָּל הַצְּדִיקִים-הָאֱמֹתִיִּים,
נִזְכָּה לְשַׁבֵּר וּלְכַטֵּל תְּאוֹת-נְאוּף מֵאֲתָנוּ,
וּלְשַׁבֵּר הַחוֹתָם-דְּקִלְפָּה, וּלְתַקֵּן בְּכָל מִינֵי
תְּקוּנִים, הַחוֹתָם-דְּקְדוּשָׁה.

וְיִתְנוּצְצוּ הַמַּחֲיִן שֶׁלָּנוּ בְּקְדוּשָׁה
וּבְטְהָרָה גְדוֹלָה בְּשֶׁכָּל יוֹם
וַצַּח. וְיִהְיֶה שְׁכָלָנוּ וּמַחֲנוּ, "הוֹלֵךְ וְאוֹר
עַד נִכּוֹן הַיּוֹם".

וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ קְדוּשַׁת הַתְּפִלִּין מְשֻׁרָשֵׁם,
שֶׁהֵם הַתְּנוּצְצוֹת הַמַּחֲיִן
הַקְּדוּשִׁים, עִם הַצְּמִצּוּם הַקְּדוּשׁ שֶׁל כָּל
הַמַּחֲיִן, לְכָל אֶחָד וְאֶחָד, כְּפִי עֲרֻכּוֹ
וּמְדַרְגָּתוֹ.

וּנְזַכָּה לְהַכִּלֵּל בְּקְדוּשַׁת מֹשֶׁה רַבֵּנוּ,
וּבְקְדוּשַׁת כָּל הַשְּׁבַעַה רוּעִים

דְּקְדוּשָׁה, וּבְקְדוּשַׁת כָּל הַצְּדִיקִים-
הָאֱמֹתִיִּים, וְיִמְשְׁכוּ עָלֵינוּ קְדוּשַׁת הַמַּחֲיִן
וְהַתְּפִלִּין הַקְּדוּשִׁים, מְשֻׁרָשֵׁם הָעֲלִיּוֹן.

וְתִתְּיָה עִמָּנוּ תְּמִיד, וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִעֲזָרֵנוּ
וְתוֹשִׁיעֵנוּ, שְׁלֵא נִפְגַּם אֶת
הַתְּפִלִּין וְהַמַּחֲיִן שֶׁלָּנוּ, וְלֹא יַעֲלֶה אֶל
הַמַּח, לְחוֹת וְשִׁמְנוּנֵי רְעוּת, שֶׁהֵם
בְּחִינַת טַפַּת עֲשׂוֹ וְיִשְׁמַעֲאֵל.

☪ [נא] תפלות ותחנונים ☪

השְׁמִטָּה לְלִקּוּטֵי-תְּפִלוֹת' ח"ב ה

(על-פי לקוטי-מוֹתֵר"ן ח"ב ה, 'תקעו אמונה')

"וּקְשַׁרְתֶּם לְאוֹת עַל יָדְךָ, וְהָיוּ לְטַטְפַּת
בֵּין עֵינֶיךָ" (דְּבָרִים ו, ח) - מִצְוֹת תְּפִלִּין

רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, זַכְנוּ לְהִיּוֹת בְּכָל
הַקְּבוּץ-הַקְּדוּשׁ, שֶׁמִּתְקַבְּצִין בְּכָל
שָׁנָה וְשָׁנָה, אֶל הַצְּדִיק וְהָרַב הָאֱמֹתִי, עַל
רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה, שְׁאֵז עָקַר זְמַן הַקְּבוּץ.

וּנְזַכָּה, שְׁעַל-יָדֵי הַקְּבוּץ שֶׁל
הַתְּלַמִּידִים אֶל הָרַב וְהַצְּדִיק
הָאֱמֹתִי עַל רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה, יִתְתַּקְּנוּ כָּל
הַחֲמָשָׁה חוּשִׁים שֶׁל הַמַּח, עַד אֲשֶׁר עַל-
יְדֵי-כָל-זֶה, נִזְכָּה לְתַקֵּן הַמַּחֲיִן הַקְּדוּשִׁים
בְּשִׁלְמוֹת.

גַּם הַחוֹתָם-דְּקְדוּשָׁה שֶׁהוּא בְּחִינַת
'תְּפִלִּין' יִתְתַּקֵּן גַּם, עַל-יְדֵי קְבוּץ
הַתְּלַמִּידִים אֶל הָרַב-הָאֱמֹתִי, בְּבְחִינַת:
"חֲתוּם תּוֹרָה בְּלִמְדֵי".

☪ [גב] לקוטי-תפלות ח"ב כא ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב כג, 'בענין השמחה')

**"וקשרתם לאות על ידך, והיו לטטפות
בין עיניך" (דברים ו, ח) - מצות תפלין**

מָה רַב טוֹבָךָ אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּנוּ, "מָה יָקָר חֲסִדְךָ אֱלֹהִים". מָה גָדְלוֹ, מָה רַבּוֹ, מָה עָצְמוֹ רַחֲמֶיךָ וְחֲסִדְךָ עָלֵינוּ, אֲשֶׁר הִכְתַּרְתָּ אוֹתָנוּ בְּכַתְרִים קְדוּשִׁים כְּאַלֹּהִים.

וּבַתְּלִיקָה גְלוּתֵינוּ וְעַצֵּם הִתְרַחֲקוּתֵנוּ מִמָּךְ עַל-יְדֵי רַבּוּי פְּשָׁעֵינוּ נִגְדָּךְ, עֲדִין אֶהְבְּתֶךָ קְשׁוּרָה בָּנוּ. וְאַתָּה מְזַכֵּה גַם אוֹתִי לַעֲשׂוֹת כְּמָה מְצוֹת בְּכָל יוֹם.

וּבְיַדְאֵי רְאוּי לִי לְהַגְדִּיל הַשְּׂמֵחָה בְּכָל-עֵת, וְלִהְפֹךְ כָּל הַיְגוֹן וְאַנְחָה לַשְּׂמֵחָה.

כִּי אֲדַרְבָּא: זֶהוּ שְׂמֵחָתִי, שְׂמֵרְחֵק וּפְגוּם וְחוּטָא כְּמוֹנִי, יִזְכֶּה לַגַּע בְּדַבְרִים קְדוּשִׁים וְנוֹרָאִים כְּאַלֹּהִים.

לִי־יַחַד שְׂמֵךְ בְּכָל יוֹם, וְלִהְתַּעֲטֵר בַּעֲטֻרַת תְּפִאֲרַת הַתְּפִלִּין הַקְּדוּשִׁים וְהַנוֹרָאִים בְּכָל יוֹם, וְלִהְתַּעֲטֵף בְּצִיצִית לְהַתְּלַבֵּשׁ בְּלִבוֹשֵׁינִי דְמַלְכָּא בַּעֲטוּפָא דְמְצוּהָ, וְשָׂאֵר הַמְצוּוֹת.

וְכָל מָה שְׂרוּצִים לְהִתְגַּבֵּר לְהַכְנִים בְּדַעְתִּי וְלִבִּי עֲצָבוֹת חֲסִי־וְשָׁלוֹם, מִרַבּוּי פְּשָׁעֵי וְעוֹנוֹתִי, עַל-יְדֵי-כָל-זֶה דִּיקָא אֲגַדִּיל הַשְּׂמֵחָה, וְאוֹמֵר לְלִבִּי: 'אֲדַרְבָּא, זֶהוּ שְׂמֵחָתִי, זֶהוּ חֲדוּתִי הַגְּדוּלָּה, שְׂאֲנֹכִי הִמְרַחֵק כָּל-כָּף, זוֹכֶה לַגַּע בְּקִדְשׁוֹת כְּאַלֹּהִים.'

☪ [נג] לקוטי-תפלות ח"ב כט ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב מ, 'מי שיודע מארץ-ישראל')

**"וקשרתם לאות על ידך, והיו לטטפות
בין עיניך" (דברים ו, ח) - מצות תפלין**

רַבּוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, זָכָר נָא הַהִתְפַּאֲרוֹת וְהַשְּׁעִשׂוּעִים שֶׁקִּבַּלְתָּ, מְכַל הַצְּדִיקִים שֶׁהָיוּ בְּכָל דוֹר וְדוֹר, וּמְכַלֵּל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ הַקְּדוּשׁ, וְכָל הַהִתְפַּאֲרוֹת וְהַשְּׁעִשׂוּעִים אֲשֶׁר אַתָּה מְקַבֵּל עֲדִין מְכַלֵּל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ, וּמֵהַצְּדִיקִים וְהַכְּשָׁרִים אֲמֵתִיִּים הַנְּלוּיִם אֲלֵיהֶם שְׂבַדּוֹר הַזֶּה, אֲשֶׁר מִשָּׁם נִמְשָׁךְ כָּל קְדֻשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל.

וְזַכְּנֵי גַם-כֵּן שְׂיִהְיֶה לִי חֵלֶק בְּהַהִתְפַּאֲרוֹת הַזֹּאת, שְׂאִזְכֶּה לָשׁוּב אֵלֶיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּאַמֶּת, עַד אֲשֶׁר תִּתְּפָאֵר עִמִּי הַשְּׂכִינָה תָּמִיד בְּכָל-עֵת.

כִּי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים בְּחִרְתָּ בָּנוּ מְכַל הָעַמִּים, וְאַתָּה מִתְּפָאֵר בָּנוּ בְּכָל דוֹר וְדוֹר, וְזֹאת הַהִתְפַּאֲרוֹת עוֹלָה לְכַתֵּר וְעֲטָרָה עַל רֵאשִׁיךָ בְּכַחֲנֵת תְּפִלִּין, וּמִשָּׁם נִמְשָׁךְ קְדֻשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל.

וְתִזְכְּנוּ וְתַעֲזְרֵנוּ שְׂנִזְכֶּה לְהִסְתַּכַּל עַל פָּאֵר יְפֵי הַדֶּרֶת פְּנֵי הַצְּדִיקִים-הָאֲמֵתִיִּים, וּבְפָרֵט בִּימֵי רֵאש־הַשָּׁנָה הַקְּדוּשִׁים, שְׂאִז הוּא עֶקֶר הַהִתְפַּאֲרוֹת, וְאִז פְּנִיָּהֶם מְאִירוֹת מְאֹד, בְּאוֹר כָּלֵל הַהִתְפַּאֲרוֹת וְהַשְּׁעִשׂוּעִים, שֶׁל כָּל הַקְּבוּצָּה-הַקְּדוּשׁ הַמְּתַקַּבְּצִים אֲלֵיהֶם.

בְּאַפֵּן שְׂנִזְכֶּה עַל-יְדֵי-זֶה, לְקַבֵּל וְלִהְמָשִׁיךְ עָלֵינוּ גַם-כֵּן, הָאֲרָה

קְדוּשִׁים, "בְּחֶכְמָה וּבְתְבוּנָה וּבְדַעַת וּבְכָל מְלָאכָה".

☪ [נה] לקוטי-תפלות ח"ב לה ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב עב, 'חיים נצחיים')

"וְקִשְׁרַתֶּם לְאוֹת עַל יַדְּךָ, וְהָיוּ לְטַטְפַּת בֵּין עֵינֶיךָ" (דְּבָרִים ו, ח) - מְצוֹת תְּפִלִּין

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, זְכַנִּי לְבוֹשָׁה דְקְדוּשָׁה, שְׂאֵזְפָה לְהַתִּירָא וּלְהַתְּבִישׁ מִפְּנֵיךָ תָּמִיד, לְבָלִי לַעֲשׂוֹת שׁוּם דְּבָר שֶׁהוּא כְּנֶגְדֵי רְצוֹנְךָ. וְאֶפְלוּ כְּשֶׁאֲרָצָה לַעֲשׂוֹת אֵיזָה מְצוּהָ, אֲזַכֶּה לְהַתְּבִישׁ מִמֶּךָ הַרְּבָה, מִפְּנֵי הַמְצוּהָ הַקְּדוּשָׁה וְהַנּוֹרְאָה בְּעֶצְמָהּ.

כִּי מִי אֲנֹכִי שְׂאֵזְפָה לְחַטֵּף הַתְּפִלִּין הַקְּדוּשִׁים וְהַנּוֹרְאִים שֶׁהֵם כְּתָרֵי דְמִלְכָּא, וּלְהַנִּיחֵם עַל רֹאשִׁי וּזְרוּעֵי הַפְּגוּמִים מְאֹד, וּלְהַתְּעַטֵּף בְּעֶטּוּפָא דְמְצוּהָ בְּלְבוּשֵׁינִי דְמִלְכָּא, בְּקְדוּשַׁת הַצִּיצִית הַקְּדוּשִׁים וְהַנּוֹרְאִים, וְכֵן בְּשֶׁאֲרֵי הַמְצוֹת.

כִּי הַמְצוֹת בְּעֶצְמָן קְדוּשִׁים וְנּוֹרְאִים מְאֹד מְאֹד, כָּל מְצוּהָ וּמְצוּהָ. וּלְפָנַי מִי אֲנִי עוֹשֶׂה הַמְצוּהָ, לְפָנַי מֶלֶךְ מְלָכֵי הַמְּלָכִים הַקְּדוּשִׁים-בְּרוּךְ-הוּא, אֵיךְ וְנּוֹרָא וְאֲדִיר וְכוּ', אֲשֶׁר לְגַדְּלָתוֹ אֵין חֶקֶר.

וְאִם הֵייתִי זֹכֶה לְדַעַת אֲמַתִּי כָּל שֶׁהוּא, בּוֹדְאֵי הֵיךְ נוֹפֵל עַל פְּנֵי בּוֹשָׁה גְדוּלָה, אֶפְלוּ לַעֲשׂוֹת מְצוּהָ.

נִפְלְאָה מֵהַתְּפִאָרוֹת הַזֹּאת. עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה, שְׂיִמְשֵׁךְ עָלֵינוּ תָּמִיד קְדוּשַׁת הַתְּפִלִּין הַנּוֹרְאִים, וּפֶאֶר קְדוּשַׁת הַתְּפִלִּין יִהְיוּ בּוֹקְעִים בְּעֵינֵינוּ, עַד שְׁנִזְכָּה גַם בְּכָל מְקוֹם שְׂאֲנַחֲנוּ נִסְתַּכַּל וְנִבְיֵט שָׁם, שְׂיִתְקַדַּשׁ הַמְּקוֹם הַהוּא בְּקְדוּשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל.

עַד אֲשֶׁר כָּל מִי שְׂיִוְדַע מְטַעַם אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הַקְּדוּשָׁה, יִרְגִישׁ קְדוּשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, בְּכָל מְקוֹם שְׂיִתְוַעַד עִמָּנוּ יַחַד, עַד אֲשֶׁר יִפִּיר אוֹתָנוּ, וְיִדַע וְיִבְחִין שְׂאֲנַחֲנוּ זְכִינוּ לְהִיּוֹת אֶצֶל צְדִיקִים-אֱמֵתִים עַל רֹאשׁ-הַשָּׁנָה.

וְזַכְּנוּ לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאֱמֵת, בְּזָכוֹת וּכְחַ הַצְּדִיקִים-הָאֱמֵתִים, בְּאֶפֶן שֶׁתְּתַפְּאֵר הַשְּׂכִינָה בְּנוּ מַעֲתָהּ, וְתִקְבַּל שְׂעִשׂוּעִים גְּדוּלִים וְהַתְּפִאָרוֹת הַרְּבָה מֵאֲתָנוּ, בְּכָל-עֵת, מִכָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּפְרָטִיּוֹת.

☪ [נד] לקוטי-תפלות ח"ב לה ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב סז, 'בראשית לעיני כל ישראל')

"וְקִשְׁרַתֶּם לְאוֹת עַל יַדְּךָ, וְהָיוּ לְטַטְפַּת בֵּין עֵינֶיךָ" (דְּבָרִים ו, ח) - מְצוֹת תְּפִלִּין

וְזַכְּנוּ לָקִים מְצוֹת תְּפִלִּין בְּשִׁלְמוֹת, בְּקְדוּשָׁה וּבְטְהָרָה גְּדוּלָה, בִּירְאָה וּבְאַהֲבָה, בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵבָב. עַד שְׂיִמְשֵׁךְ עָלֵינוּ עַל-יְדֵי פֶאֶר הַתְּפִלִּין הַקְּדוּשִׁים וְהַנּוֹרְאִים, קְדוּשַׁת הַמַּחִין מְשֻׁרָשֵׁם, מֵהָרֹאשׁ-בֵּית, שֶׁהוּא מְמַלֵּא אֶת בְּתֵי הַתְּפִלִּין הַקְּדוּשִׁים, בְּמַחִין

☪ [נח] תפלות-הבקר ט ☪

(על-פי לקוטי-הלכות, נטילת-ידיים-שחרית ד; הבנויה על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א סה, 'ויאמר בעז אל רות')

**"וקשרתם לאות על ידך, והיו לטטפת
בין עיניך" (דברים ו, ח) - מצות תפלין**

ובבן תזכני לקיים בכל יום ויום בבקר, מצות ציצית, והנחת תפלין, וקריאת-שמע, ותפלה.

ואזכרה לחדש את מחי, באשר הודעת לנו על-ידי חכמיך הקדושים: שעל-ידי אלו המצות, זוכין כל ישראל להתחדשות-המחין, שנמשכין על כל אחד מישראל בכל יום ויום, מאור הזריחה והרשימה של הבטול אל התכלית שעל-ידי השנה בקדשה.

על-בן עזרני גם-כן, שאזכרה לקבל אור הזריחה, על-ידי שאזכרה על-ידי השנה בקדשה, להתבטל אל התכלית. ועל-ידי-כן אזכרה בהקיצו משנתי, לקבל אור הזריחה של הרשימה.

עד שאזכרה באור היום, לקיים המצות האלו בכל יום, הינו: ציצית, ותפלין, וקריאת-שמע, ותפלה. ועל-ידי-זה אזכרה להתגבר בכל יום, לעסק בתורה בחשק חדש וחיות חדש, בקדשה ובטהרה.

ואזכרה לבלי לשכח את אור הזריחה, ולהניח תפלין בקדשה ובטהרה, שהם אור הזריחה של הרשימה, ואזכרה לקבל אור הזריחה של הצדיקי-אמת, על-ידי קדשת מצות ציצית ותפלין בשלמות בקדשה.

☪ [נו] תפלות-הבקר ד ☪

(על-פי לקוטי-הלכות, השכמת-הבקר ד; הבנויה על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ל, 'מישרא דספינא')

**"וקשרתם לאות על ידך, והיו לטטפת
בין עיניך" (דברים ו, ח) - מצות תפלין**

ונזכרה שימשך עלינו אור "שמן משחת קדש", בחינת תפלין הקדושים, להאיר עלינו הארות השגות-אלהות, בדרך גם ופלא, להאיר ולהדליק הנרות הקדושים, שבהם כלולים כל היחודים והמשכות השגות-אלהות למטה, אפלו לנו, כמו שאנחנו מנחים בדיוטא התחתונה מאד.

☪ [נז] תפלות-הבקר ו ☪

(על-פי לקוטי-הלכות, נטילת-ידיים-שחרית א; הבנויה על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א נו, 'זביום הבפורים')

**"וקשרתם לאות על ידך, והיו לטטפת
בין עיניך" (דברים ו, ח) - מצות תפלין**

ותמלך אתה הוא יהוה אלהינו על כל מעשיך, עד שיתגדל מלכות-דקדשה בעולם. ועל-ידי-זה אזכרה להניח תפלין בכל יום ויום בקדשה, שימשך הדעת מהידיים, אל המחין שהם בחינת תפלין, עד שאמשיך אריכת-ימים לתוך המלכות.

וְתֵאִיר עֵינֵינוּ בְּתוֹרְתְךָ, עַל-יְדֵי קִדְשֵׁךָ
צִיצִית וּתְפִלִּין. וְאִזְכָּה לְתַקֵּן
עֵינַי בְּקִדְשָׁךָ וּבְטַהֲרָה, עַל-יְדֵי מִצְוֹת
צִיצִית וּתְפִלִּין. "לְמַעַן תִּהְיֶה תוֹרַת יְהוָה
בְּפִי" תְּמִיד, וְלֹא אֲשַׁכַּח אוֹתְךָ לְעוֹלָם.

וְזָכַנִי עַל-יְדֵי מִצְוֹת צִיצִית וּתְפִלִּין,
לְשֹׁמֵר שְׁלֹא יִתְאַחֲזוּ חֲסִידֵי שְׁלֹוֹם
הַנְּטוּרֵי-תְרַעָא, וְשְׁלֹא יוּכְלוּ לְבַלְבֵּל אֶת
מַחְשַׁבְתִּי, עַל-יְדֵי הַהֶסְתְּרוֹת וְהַמְּנִיעוֹת
וְהַבְּלוּלִים שֶׁעוֹבְרִין עָלַי.

וְאִזְכָּה לְשֹׁמֵר אֶת-עֲצָמֵי בְּקִדְשֵׁךָ
יִשְׂרָאֵל, וּלְקַבֵּל עָלַי קִדְשֵׁךָ
"נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע" בְּכָל יוֹם, עַל-יְדֵי מִצְוֹת
צִיצִית וּתְפִלִּין, וְאִקְבַּל אֹר הַזְּרִיחָה
מִהַרְשִׁימָה שֶׁל הַבְּטוּל, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִהְיוּ
מִמִּילָא נִבְטָלִין כָּל הַיְסוּרִים וְהַדִּינִין
וְצָרוֹת נַפְשֵׁי הַמְּרַבִּים, וַיִּתְהַפֵּךְ הַכֹּל
לְטוֹבָה בְּכָל פֶּעַם, בְּקִדְשָׁךָ וּבְטַהֲרָה.

☪ [נט] לקוטי-תפלות ח"א כג ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כג, 'צוית צדק')

"וּכְתַבְתֶּם עַל מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ"

(דברים ו, ט) - מִצְוֹת מְזוֹזָה

"וְלֹא תַחֲמַד וְכוּ' וְלֹא תִתְאַוֶּה" (דברים ה, יז)

שְׁנֵי-צִדֵּי מִצְוֹת מְזוֹזָה בְּשִׁלְמוֹת,
וְלִהְיוֹת עַל-יְדֵי-זֶה מִחֲמַדָּת וְתַאוֹת מִמּוֹן

וְחַנְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְזָכַנּוּ לְקִים
מִצְוֹת מְזוֹזָה, בְּשִׁלְמוֹת הָרְאוּי
כְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב, עִם כָּל פְּרִטְיָה וְדִקְדוּקָיָה
וְכוֹנְנוּתֶיהָ, וְתִרְי"ג מִצְוֹת הַתְּלוּיִים בָּהּ,
וּבְלֵב טוֹב, וּבְשִׁמְחָה גְּדוֹלָה.

וְתַעֲזָרְנוּ, וְתִשְׁמְרֵנוּ, וְתִגַּן בְּעַדְנוּ, עַל-
יְדֵי מִצְוֹת מְזוֹזָה הַקְּדוּשָׁה,
שְׁנֵי-צִדֵּי-זֶה, לְשֹׁמֵר לְגַמְרֵי תַאוֹת
וְחֲמַדָּת הַמְּמוֹן, שְׁלֹא יִהְיֶה לָנוּ שׁוֹם
חֲמַדָּה וְתַאוֹה, לְשׁוֹם מְמוֹן, וְלְשׁוֹם חֲפִץ
שֶׁל הָעוֹלָם-הַזֶּה.

מִכָּל-שָׁכַן וְכָל-שָׁכֵן, שְׁלֹא יַעֲלֶה עַל
דַּעַתְנוּ, שׁוֹם חֲמַדָּה חֲסִ-
וְשְׁלֹוֹם, לְמְמוֹן וְחֲפִצֵי חֲבֵרְנוּ, וְלֹא נַחֲמַד
וְלֹא נִתְאַוֶּה "בֵּית רַעְנוּ, שְׁדָהוּ, עַבְדוּ,
וְאַמְתוּ, שׁוּרוּ, וְחֲמוּרוּ, וְכָל אֲשֶׁר לְרַעְנוּ".
וְנִזְכָּה לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה-שְׁלֵמָה בְּאַמְת, עַל
כָּל הַמַּחְשְׁבוֹת וְהַחֲמַדוֹת
שֶׁהָיָה בְּלִבְנוּ עַד עַתָּה, לְמְמוֹן וְחֲפִצֵי
חֲבֵרְנוּ.

וְנִזְכָּה לְתַקֵּן בְּאַמְת, כָּל הַפְּגָמִים
שֶׁפָּגַמְנוּ, עַל-יְדֵי הָעוֹן הַגָּדוֹל
הַזֶּה שֶׁל "לֹא תַחֲמַד". וּמַעַתָּה נִזְכָּה
לְשֹׁמֵר וּלְבַטֵּל, כָּל אֵלוֹ הַמַּחְשְׁבוֹת
וְהַחֲמַדוֹת וְהַתַּאוֹת שֶׁל מְמוֹן וְחֲפִצִים,
וְלֹא יַעֲלוּ עוֹד בְּלִבְנוּ כָּלֵל. וְנִזְכָּה לְאַמְת
וְאַמוּנָה בְּשִׁלְמוֹת.

וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּקְדַּשׁ אוֹתְנוּ בְּקִדְשֵׁךָ
מִצְוֹת מְזוֹזָה הַקְּדוּשָׁה
וְהַנּוֹרָאָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה תִשְׁמַר צִאתְנוּ
וּבְאַנּוּ לְחַיִּים וְלְשְׁלֹוֹם מַעַתָּה וְעַד עוֹלָם.

וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קִדְשָׁךָ וְטַהֲרָה, שְׁנֵי-צִדֵּי
לְקִדְשֵׁי-הַבְּרִית, וְלְשִׁבְרֵי
תַאוֹת-מְמוֹן בְּאַמְת, וְנִזְכָּה לְחַיִּים טוֹבִים
וְאַרְפִים, וְלְשִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה, עַל-יְדֵי
'הַמְּזוֹזָה הַקְּדוּשָׁה' אֲשֶׁר זָפִית אוֹתְנוּ
בְּרַחֲמֶיךָ.

אָנָא רַחוּם, בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים הֶצִילֵנוּ
וְשִׁמְרָנוּ מֵהֶם, וְתַתֵּן כַּח לְהַצְדִּיקִים-
אֲמֵתִים, אֲנָשֵׁי-אֱמֶת, שִׁימְשִׁיכוּ לְעֶצְמָם
כָּל הַצְּדָקוֹת שְׁבַעֲוֹלָם, הָעוֹמְדִים מֵרַחוּק
מֵעֲדוּרֵי אֱמֶת.

וְתַעֲזָרְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׁנֹזְכָה
לְהַפְלִיל בְּמִדְתּוֹ שֶׁל יַעֲקֹב
אֲבִינוּ עַל-יַד הַשְּׁלוֹם, שֶׁהִיא מִדְתּוֹ אֱמֶת,
וְנִזְכָּה לְמִדַּת אֱמֶת בְּשִׁלְמוֹת.

וְתִזְכְּנוּ לַעֲשׂוֹת כָּל הַמִּצְוֹת לִפְנֵי יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ, כַּאֲשֶׁר צִוֵּנוּ, עִם כָּל
פְּרִטִיהֶם וְדִקְדוּקֵיהֶם, לְשִׁמּוֹךְ לִבְד בְּאֱמֶת,
בְּלִי שׁוֹם פְּנִיָּה, וּבְלִי שׁוֹם מִחֻשְׁבָּה-זָרָה
בְּשִׁבִיל בְּנֵי-אָדָם חֶסֶד וְשִׁלּוֹם.

וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת "הַצֵּנֵעַ לְכַת" בְּאֱמֶת,
לְדַקְדֵק בְּכָל הַמִּצְוֹת בֵּינֵינוּ לְבֵין
קוֹנֵנוּ, לַעֲשׂוֹתָם בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת לְשִׁמּוֹךְ
לִבְד, בְּאֱמֶת לְאֱמֶתוֹ.

וְתַעֲזָרְנוּ לְהַתְדַבֵּק וּלְהַפְלִיל, בְּצַדִּיקִים-
אֲמֵתִים וּבְאֲנָשִׁים כְּשָׂרִים
אֲנָשֵׁי-אֱמֶת.

וַיִּקְרָא בְּנוֹ מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "וְצַדִּיקָה
תִּהְיֶה לָנוּ, כִּי נִשְׁמַר לַעֲשׂוֹת אֶת
כָּל הַמִּצְוָה הַזֹּאת לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ,
כַּאֲשֶׁר צִוֵּנוּ."

וַיִּנְאֹמֶר: "וְזָרְחָה לָכֶם יְרֵאֵי שָׁמַי שְׁמֵשׁ
צַדִּיקָה, וּמִרְפָּא בְּכַנְפֶיהָ."
וַיִּנְאֹמֶר: "תַּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב, חֶסֶד
לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבוֹתֵינוּ מִיַּמֵּי
קֶדֶם."

וְתִבְרַךְ אֶת כָּל מַעֲשֵׂי יַדֵּינוּ, וְתִשְׁמַר
אוֹתָנוּ, וְאֶת נַפְשָׁנוּ, וְאֶת מְמוֹנֵנוּ
דְּקַדְשָׁה, וְאֶת כָּל חֻפְצֵינוּ, אֲשֶׁר אֵתָהּ
מִשְׁפִּיעַ לָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ בְּכָל-עֵת.

וְתִשְׁמַר וְתַצִּיל אוֹתָם, מִכָּל מִיַּי הַזֶּק
שְׁבַעֲוֹלָם, וְתַצִּילֵנוּ מִגְּנֻבוֹת
וְאַבְדוֹת, וּמִכָּל מִיַּי הַפֶּסֶד שְׁבַעֲוֹלָם, כִּי
אֵל שׁוֹמְרָנוּ וּמַצִּילֵנוּ אַתָּה.

☪ [ס] לקוטי-תפלות ח"א עט ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רנא, ידע, שעל-ידי מלחמות)

"וְצַדִּיקָה תִּהְיֶה לָנוּ, כִּי נִשְׁמַר לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל
הַמִּצְוָה הַזֹּאת לִפְנֵי ה' אֱלֹקֵינוּ כַּאֲשֶׁר צִוֵּנוּ"
(דְּבָרִים ו, כה)

שְׁנֹזְכָה לַתֵּן הַרְבֵּה צַדִּיקָה לְעַנְיִים-הַגּוֹנִים, בְּלִי
שְׂקָרִים וּפְנִיּוֹת; וְנִזְכָּה לְהַנְצִיל מֵעַנְיִים שְׂאִינָם-
הַגּוֹנִים, וּמִצְּדָקוֹת הָרַעוּת; וְנִזְכָּה לְמִדַּת הָאֱמֶת,
וְלַעֲשׂוֹת כָּל הַמִּצְוֹת לְשִׁמּוֹךְ לִבְד, בְּלִי שׁוֹם פְּנִיּוֹת;
וְלְהִיּוֹת "הַצֵּנֵעַ לְכַת", לְדַקְדֵק בְּכָל הַמִּצְוֹת בֵּינֵינוּ
לְבֵין קוֹנֵנוּ, לַעֲשׂוֹתָם בְּשִׁלְמוֹת, לְשִׁמּוֹךְ לִבְד

וְזִכְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לַתֵּן צַדִּיקָה
הַרְבֵּה לְעַנְיִים הַגּוֹנִים, לְשִׁמּוֹךְ
לִבְד, בְּלִי שׁוֹם שְׂקָרִים, וּבְלִי שׁוֹם פְּנִיּוֹת.

וְתַעֲזָרְנוּ תָמִיד, לְקַיֵּם מִצְוֹת צַדִּיקָה
כְּרָאוּי, כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, בְּקַדְשָׁה
וְטָהָרָה גְדוֹלָה, בְּשִׁמְחָה וּבְטוֹב לִבְב.

וְתַצִּיל אֶת נַפְשׁוֹתֵינוּ, שְׁלֵא נִפְשָׁל
לְעוֹלָם בְּעַנְיִים שְׂאִינָם הַגּוֹנִים,
וְתַשְׁמְרָנוּ מִצְּדָקוֹת הָרַעוּת שְׂאִינָם כְּרִצּוֹנְךָ.

וְתַחֲמַל עֲלֵינוּ בְּחַמְלָתְךָ, וְתַגֵּן בְּעַדְנוּ
וְתַצִּילֵנוּ, שְׁלֵא יִזְיָקוּ לָנוּ כָּלִל
הַצְּדָקוֹת הָרַעוּת שְׂאִינָם כְּרִצּוֹנְךָ בְּאֱמֶת,
הַגּוֹרְמִים מֵה שְׂגוֹרְמִים.

מבאר בהתורה הנ"ל (ח"א רד): "שצריך כל אחד לקשר את עצמו,
להנקדה השיך ללבו בעת הזאת" וכו'.

כי הנקדה מאידה כפי העת והיום, ועקר הנקדה הוא התורה.
ועל-כן צריכין לקרות ולגמר הסדרא בכל שבוע,
עד שיגמרו כל התורה בכל השנה, וכן לעולם.

**כי הסדרא שבכל שבוע, מנהגת כל השבוע.
כי כל ימות השבוע, מקבלין חיות מהנקדה
שמאירה בהם, על-ידי קריאת אותו הסדרא.**

**כי כפי הנקדה שצריכין לקבל באותו השבוע –
כן היא הסדרא שהולכת באותו השבוע.
וכן מתנהג כל ימות השנה, וכן לעולם.**

נמצא: שכל ימות השנה, מקבלין חיות מהתורה, שהיא כלל הנקדה. וכל
שבוע ושבוע מקבלת מסדר מיוחד, וכן כל יום ויום מפרשה מיוחדת.
כי 'שבעה פרשיות' שבכל סדר, הם בנגד 'שבעת ימי השבוע'. שבכל יום
יום צריכין לקבל הנקדה מפרשה מיוחדת, וכן בכל שבוע מסדר מיוחד.
וכן בכל שנה מ'כלל התורה', שהוא 'כלל הנקדה', 'כלל השנה'.

(לקוטי הלכות, נשיאת כפים ה, כז)

*

דקדק רבנו ז"ל וכתב שם בהתורה הזאת (ח"א רד): "שעקר התקון, על-ידי שמקשר
את לבו, להנקדה השיך ללבו בעת הזאת", עין-שם.

וזה בחינת ה'סדרים של התורה', שקורין בכל שבוע ושבוע סדר אחר
בתורה; וגם הסדר נחלק ל'שבע פרשיות', בנגד 'שבעת ימי השבוע'.
הכל, כדי לקבל בכל שבוע ובכל יום, אור הנקדה השיך ללבו בעת ההיא דיקא, כנ"ל.

(לקוטי הלכות, מלמדים ד, ו"ז)